

A L U M N I

BizLetter

ALMA MATER

2013 - 3

HOMECOMING 2013

TAC'lilere
özel
ayrıntılar

Bir bakışta ev sahibi olabilirsiniz.

Çünkü kapısının önünde metro durağı olan,
dünyaca ünlü tasarımcılar ve mimarların tasarladığı,
1250 TL'lik ödemelerle sahip olacağınız ve ödemelerine de teslimde,
yani Ağustos'ta başlayacağınız bir evden bahsediyoruz.

nef | HAYAT
suites | flats

0850 250 06 33
nef.com.tr

15 Mayıs 2013 tarihine kadar, sınırlı sayıda daire için geçerlidir. Belirtilen taksit tutarı 120 ay, %0,76 faiz oranına göre yıllık 150 TL artış öngörülerek hesaplanmıştır.

A L U M N I

BizLetter

Yayın Kurulu
Müdürleri

Yayın Kurulu

Yayın Kurulu

Yayın Kurulu

Yayın Kurulu

Yayın Kurulu

Yayın Kurulu
Yayın Kurulu

Yayın Kurulu
Yayın Kurulu

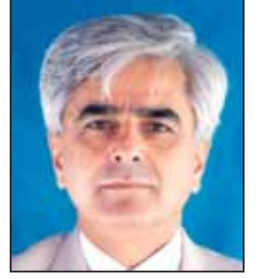
Yayın Kurulu
Yayın Kurulu

Yayın Kurulu

Yayın Kurulu

Yayın Kurulu

Yayın Kurulu
Yayın Kurulu

Erdoğan Kaynak
TAC'63

Merhabalar sevgili dostlar,

Müthiş günler yaşıyoruz. Okulumuzun 125. kuruluş yılını kutluyoruz.

Dile kolay. Asırlık çınarımız, taşıdığı meşale ile Türk gençlerine ışık tutmaya, yol göstermeye, ülkemize ve dünyaya önder bireyler yetiştirmeye devam ediyor.

Gerek Sağlık Eğitim Vakfı (SEV) bünyesinde, gerek okulumuz bünyesinde ve gerekse TAC Mezunlar Derneği bünyesinde 125. kuruluşumuzu kutluyor, farklı farklı etkinlikler yapıyor ve yeni yeni etkinlikler tasarlıyor. Gururla ve övgüyle, enerjimizi bu etkinlikler camiamızla paylaşmaya gayret ediyor, yüreklerimizin ta derinliklerinde yaşıyoruz bu heyecanı.

Bahar aylarının gelişiyle tabiat ana biz canlılara cömertliğini gösteriyor, daha fazla gün ışığı, daha fazla türlü türlü meyve ve sebzelerini sunuyor bizlere. Bedenlerimiz canlanıyor. Daha aktif günler yaşıyoruz. Neşe doluyoruz. Ağaçlar gelinliklerini giymiş bizlere en güzel meyvelerini veriyor. Rengarenk bitkiler bizlere enerji ve vitamin depoluyor. Bedenlerimizde biriktirdiğimiz toksik maddeleri atmamız, yaza arınmış olarak girebilmemiz için. Tıpkı arabalarımızı yaz bakımına vermemiz gibi. Bedenlerimizi yaza hazırlıyoruz. Kasvetli kış günleri geride kalmış, pırıl pırıl günlere uyanıyoruz. İçimiz neşe doluyor. Kuşların cıvıltısı her yerde.

7 Haziran Cuma akşamı, TAC 125. mezunlarını verdi.

Pırıl pırıl, gencecik 62 gencimiz keplerini giydi ve mezun olarak derneğimize katıldılar. Stickler binasının etrafında çok coşkulu bir akşam yaşadık. Çiçeği burnunda mezunlarımız, anne-babaları, aile büyükleri, SEV'in ve mahalli protokolün değerli üyeleri, öğretmenleri ve idarecileri, mezun abi ve ablaları eşliğinde çok coşkulu saatler yaşattılar. Yolları açık olsun. Hepsini kutluyoruz.

Sevin, Tufan ve Yudum Evyapan

Mezuniyet töreninde biz mezunları ziyadesiyle mutlu kılan bir durumu da sizlerle paylaşmak isterim: Akademik başarıda **birincilik ipini göğüsleyen Sevin Evyapan** kızımız, mezunumuz **Tufan Evyapan**'ın (TAC'81) kızı ve TAC'86 mezunu **Yudum Evyapan**'ın yeğeni.

Ayrıca daha başka mezunlarımızın çocuklarının da olması bizleri gururlandırdı: **İpek Soyupak** (TAC'79 mezunumuz **Lütfi Soyupak**'ın kızı), **Yiğit Özyiğit** (TAC'83 mezunumuz **Mustafa Özyiğit**'in oğlu), **Aslı Savatlı** (TAC'80 mezunumuz **Mehmet Savatlı**'nın kızı) ve **Nazlı Cansu Koçak** (TAC'84 mezunumuz **Ruhi Koçak**'ın kızı).

Akademik başarıda bu yıl kızlarımız ön sırada idi. İlk üçe giren öğrencimizin üçü de kızdı: 1. gelen **Sevin Evyapan**; 2. gelen **Ayşegül Çelik**; 3. gelen **Damla Buse Görür**. Kızlarımızı kutluyor, başarılarının devamını diliyoruz.

Biz Letter ekibi olarak, mezunlarımızdan gelen haberleri ve resimleri, yapılan röportajları, etkinliklerimizi, mutlu ve acı haberleri Temmuz 2013 sayısında sizlere sunuyoruz. Bir haberde veya resimde kendinizi veya yakın arkadaşlarınızı bulup mutlu olacağınızı umuyoruz.

Camimizle paylaşmak istediğiniz haberleri resimleyerek bize iletin ki, sonraki sayılarımızda bunlara da yer verelim.

Unutmayın sloganımız:

Her mezun bir haber, her mezun bir muhabir.

Esen kalın,

Biz Letter'siz kalmayın.

Mustafa ve Yiğit Özyiğit

Mutlu Haberler

TAC'84 Ruhi Koçak, Tarsus Ticaret ve Sanayi Odası Başkanlığına seçilmiştir.

TAC'81 Fuat Togo, Tarsus Ticaret ve Sanayi Odası Başkan yardımcılığına seçilmiştir.

TAC'88 Kasım Tanrıöver, Mersin Ticaret ve Sanayi Odası Başkan yardımcılığına seçilmiştir.

TAC'84 Dr. Hasan Bahattin Tibet Dirim, Acıbadem'de Yaşlı Bakımevi'nin sahibidir ve bizzat başında durmaktadır. Hepimizin, sevdiklerimizin, çevremizdekilerin de ihtiyacı olabilecek bakımevi'nin web adresi; www.dirimhuzurevi.com

TAC'91 Selen Çolakoğlu Akıncı, Delicce markası ile zeytinyağı ve nar ekşisi ürünlerini piyasaya sürdü. Aynı zamanda ürünlerini www.delicce.com web sitesi üzerinden online satış imkanı sunuyor.

TAC'94 Meliha Atalaysun, Red House Bristo'yu açtı.

Sevgili TAC'li abilerim, ablalarım ve kardeşlerim, Uzun bir süreçten sonra Kadıköy'deki Damacı Sokak (Rex sinemasının bir alt sokağı) Numara 6'da açmış olduğumuz Red House Bistro'muzda, Amerika'dan gelen şefimizin yaptığı nefis burgerleri, kendi yaptığımız ekmeklerde verdiğimiz focaccio sandviçlerimizi ve yine her bir parçasında emeğimiz olan diğer lezzetlerimizi tatmak için tüm TAC'li dostları bekliyoruz.

Servis ettiğimiz bütün ekmekleri ve sosları günlük olarak kendimiz hazırlıyoruz. Çoğu ithal olan en kaliteli malzemeleri kullanıyoruz, sonuçta da yemekler doğal olarak çok lezzetli oluyor. Menüümüzde 20 çeşit burger, 14 çeşit pizza, bol miktarda aperatif çeşidi, focaccio sandviçler ve makarnalara ek olarak et ve deniz ürünlerinden hazırladığımız ana yemeklerimiz bulunuyor. Harika bir bahçemiz de var.

Yolu Kadıköy'e düşen herkesi bekliyoruz. Açık tarif isteyenler için Milli Piyango İdaresinin sokağında, Viktor Levi'nin bitişiğindeki kırmızı tarihi taş binadayız.

Bana 0535 857 5005 numaralı telefondan ulaşabilirsiniz.

Sevgiler,

TAC'97 Üryan Doğmuş, Beşiktaş Akaretler'de Gile restoranı açtı. Ortam çok harika, yemekler leziz, herkese tavsiye ederiz. www.gilerestaurant.com

TAC'63 Erkan Dülgeroğlu'nun ikinci torunu Lila dünyaya geldi.

TAC'64 Uluç Gürkan'ın ikinci torunu Kartal dünyaya geldi.

TAC'05 Eren ve Nazlı Abice evlenmişlerdir.

Camiamız adına kendilerini kutluyoruz...

Kaybettiklerimiz

- ☞ TAC'47 Şefik Barutçu'yu,
 - ☞ TALAS'51 Bilger Duruman'ı,
 - ☞ TAC'91 Serhan Yarbay'ı,
- kaybetmenin derin üzüntüsü içindeyiz... Ayrıca;
- ☞ TAC'75 Mustafa Metin'in kayınpederi,
 - ☞ TAC'76 Melih Apa, UAA'79 Ayşe Apa ve TAC'82 Kazım Apa'nın anneleri,
 - ☞ TAC'77 Bülent Tüzün'ün kardeşi Uğur Tüzün,
 - ☞ TAC'78 Bülent ve TAC'82 Selim Özekici'nin babaları,
 - ☞ TAC'81 Serdar Kutsal'ın kayınpederi,
 - ☞ TAC'83 Medih Çelikaş'ın annesi, TAC'62 Gazi Türkyılmaz'ın ablası
- TAC'00 Gizem Ersayoğlu'nun amcası, Mehmet ve Ahmet Ersayoğlu'nun kardeşleri Süleyman Ersayoğlu, vefat etmişlerdir. Acılarını paylaşır başsağlığı dileriz...

B AŞKAN'DAN

Ali Cerrahoğlu
TAC'78

Sevgili mezunlarımız;

Bizletter'in nisan sayısından bu yana geçen 3 aylık dönemde TAC Mezunlar Derneğinin faaliyetlerini sizlerle paylaşmak istiyoruz. Derneğimizin mart ayında seçilen yönetim kurulları sizlerin de çok değerli katkılarıyla birçok alanda çalışmalar yürütüyor. Bu çalışmaları çağdaş dünyanın geliştirdiği tüm iletişim olanaklarıyla sizlere anlatmak istiyoruz.

İLETİŞİM MASTER PLANI

Biraz havalı bir isim koyduk derneğin mezunlarla ve tüm paydaşlarıyla iletişimini organize ettiğimiz projemize. Sayfalar dolusu döküman, günler süren çalışmalar, yoğun bir takvim planlamasının temel hedefi mezunlarımızın arasındaki iletişimi geliştirmek. 'Bizim olayımız bu' bu cümlecici sevgili Umut Yalnız'dan duymuştum farklı bir konuda. Çok beğendim ve her yerde kullanıyorum; 'bizim olayımız iletişim'. Mezunların birbirleriyle bağlılığını tüm dünya gıpta ile izliyor ve takdir ediyor. Biz de dernek olarak mezunların kendi aralarındaki, okulla, diğer paydaşlarımızla ve derneğimizle olan iletişimini formüle ederek daha da geliştirmek için çalışıyoruz. İletişimle ilgili çalışma grubumuz sizlere çağdaş dünyanın önemli eğitim kurumlarının mezunlarının yaptığı gibi belirli aralıklarla zarflar, yazılar, bültenler göndermeyi ve kendinizi her zaman evinizde hissettirmeyi amaçlıyor.

HOME COMING

Bakmayın siz internet gruplarımızda fazla yazılıp çizilmediğine; Homecoming 2013 yine muhteşemdi, enerji yüklü, coşkulu, kıpır kıpırdı. Mezunlarımız yazmayı değil yaşamayı daha çok seviyorlar; bine yakın TAC Talas mezununun okul bahçesindeki neşe dolu birlikteliğini görmediyseniz çok şey kaçırdınız. Artık sloganımız 'hepimize her sene Homecoming'

Okul bahçesi gelin gibi süslenmişti yine her zamanki gibi. Stickler'ın balkonundan aşağıya doğru asılan dev bannerda Tuğla Projesinin en güncel şekli yer alıyordu son yıllarda gelenek olduğu şekliyle. Giftcenter bu yıl için üretilen yeni tasarımları sergiliyordu. Bir yandan da dönemlerin kendileri için yaptırıkları tshirtler koli koli dağıtılıyordu kapının önünde. Çok güzel tasarımlar vardı yine. Sizler giftcenter ürünlerine ilgi gösterdikçe çeşitlilik artacaktır. Unutmayınız ki bir telefonla veya mail atarak (dernek@tac-alumni.org) giftcenter ürünlerinden edinebilirsiniz.

Sabah okulda buluşan mezunlar zaman zaman Tarsus sokaklarını arşınladılar, şehrin esnafını güldürdüler. Bundan en çok nasibini alanlar kebabçılar, humusçular, şalgamcı ve tatlıcılar oldu. Okulda gün boyu lezzetli ızgaralar, kebaplar ve diğer yiyecekler mevcuttu. Rahmetli Güner Baykal abimizin anısına TAC Spor Kulübümüzün düzenlediği basketbol turnuvasının final maçı saat 12:30 gibi bitti ve protokolün de katılımıyla ödül töreni gerçekleşti. Yıllar önce ikincisinde dilimiz sürçerek 'Geleneksel' sıfatını kullandığımız turnuva artık gerçekten geleneksel oldu ve tüm Türkiye'de basketbol camiasında en çok bilinen ve takdir gören etkinliklerden birisi oldu.

Homecomingler bizlerin Tarsus kentiyle bütünleştiği, halkın ve esnafın dört gözle beklediği günler haline geldi çoktan.

B AŞKAN'DAN

Tarsus'lular o mütevazı ve gülen gözleri, yukarıdan bakmayan, tam tersine en yalın haliyle sokaklarda dolaşan mezunları şehirde gördüklerinde, onlar da böylesine önemli bir eğitim kurumunun 125 yıldır kenti aydınlatığı için gurur duyuyorlar.

Homecomingden bir gün önce 125. yıl etkinlikleri kapsamında derneğimizin düzenlediği 'Sihirli FLüt Şefika Kutluer' resitali Tarsus Saint Paul anıt müzesinde muhteşem bir atmosferde gerçekleşti. Tarsus protokolü ve sivil toplum temsilcileri konser sonrasında verilen resepsiyonda da bizimle birlikte oldular. Refik Kutluer'73 in eşi olan sevgili Şefika Kutluer'e bu özveri destekleri için ve okulumuzun her zaman yanında olan Tarsus Kaymakamımız sayın Orhan Şefik Güldibi'ne çok teşekkür ederiz.

Auditoriumdaki plaket ve sertifika törenine girişi 2 yıldır bir başka yapıyoruz. Daha genç mezunlar Stickler merdivenini ve ön bölümü dolduruyorlar, aralarında bir koridor bırakarak büyük abilerin, ablaların yaş sırasına göre bando eşliğinde törene geçişlerine refakat ediyorlar. Bu coşku ve neşe ile akın akın salona dolan mezunlarımız balkon da dahil tüm yerleri dolduruyorlar ve birçoğu da töreni ayakta izliyorlar. Geçmiş yıllardan edindiğimiz deneyimle artık töreni daha kısa tutup mezunlarımıza daha çok söz veriyoruz. Bu yıl Homecominge katılan en büyük abimiz 1945 mezunu Turhan Uygur idi. Haydar hocamız ile birlikte diğer efsane hocalarımız mezunlara birer birer plaketlerini ve sertifikalarını verdiler.

Akşam yemeğinde bin kişilik TAC korosundan BOMBALAKI dinlemek müthişti. Geceye renk katan ECHO'larımız bizleri neşelendirdiler. 1998 mezunları sürpriz bir laser ve ışık gösterisi organize etmişlerdi, her zaman olduğu gibi geceye renk kattılar.

Bu yıl gelemediyseniz gelecek sene için şimdiden planlarınızı yapmalısınız. Bizler Mezunlar Derneği olarak hazırız.

AİDİYET / AİDAT

Aidat olmazsa hiç bir şey olmuyor. Hem maddi olarak, hem de manevi olarak. Mezunlar Derneği olarak sizlere ve camiamıza daha iyi hizmet edebilmek amacıyla kurumsal yapıyı geliştiriyoruz. Aramıza yeni katılan TAC'92 mezunumuz Emine Halil; Betül Abla ve Nuran Ablalarla birlikte tüm projelerimizi yürütmek için yönetim kuruluyla birlikte büyük bir gayret içindeler. Sizlerden aidat ödeyerek derneğin tüm projelerine destek vermenizi bekliyoruz. Aidat ödemek için derneğimize bir mail yollamanız veya aramanız yeterli. Kredi kartınızı Betül Ablaya verebilir veya www.tac-alumni.org sayfamızdaki Sanal Pos ile de güvenli şekilde ödeme yapabilirsiniz.

MEZUNİYET TÖRENLERİ

TAC'nin ve ilköğretim bölümümüz olan SEV İlköğretim Okulunun mezuniyet törenleri geniş bir katılımı ve çok şık törenlerle gerçekleşti. Biz de mezunlar derneği olarak önceki başkanlarımız ve yöneticilerimiz ve mezunlarımızla katıldık, sizler adına konuşmalar yaptık ve dereceye giren kardeşlerimize ödülleri verdik. Mezuniyet törenleri biz mezunlar için çok önemli kilometre taşları ve mümkün olduğunca geniş katılımı desteklenmesi gereken günler. Genç mezunlarımızın heyecanını onlarla paylaşmaktan çok mutlu olduk.

TAC Mezuniyet Töreni

SEV Mezuniyet Töreni

“TAC” Kuruluşunun 125. yılını Şefika Kutluer Resitali ile kutladı...

1888'de Tarsus'ta kurulan Tarsus Amerikan Koleji'nin 125. Yılı bu sene farklı etkinliklerle kutlanıyor. Hem Türkiye'de hem de dünyada çok önemli pozisyonlara gelmiş birçok mezun veren okulumuz 125 yıldır ülkemizin faydalı eğitim yuvaları arasındaki yerini koruyor.

Homecoming öncesinde TAC Mezunlar Derneği bu sene kutlamalara farklı bir etkinlik ile başladı.

Tarsus Amerikan Koleji Mezunlar Derneği tarafından organize edilen 125.yıl kutlama etkinlikleri çerçevesinde, Tarsus Kaymakamlığı ve Tarsus Müze Müdürlüğü işbirliği ile 17 Mayıs 2013 Cuma günü saat 19:00 da Tarsus Saint Paul Anıt Müzesinde dünyaca ünlü devlet sanatçısı 'Sihirli Flüt Şefika Kutluer Flüt Resitali' gerçekleştirdi.

Tarsus Saint Paul Anıt Müzesi

Halka açık olarak düzenlenen etkinliğe Tarsus protokolü, Tarsus Amerikan Koleji mezunları, sivil toplum örgütleri temsilcileri ve Tarsus Halkı katıldı. Resitale olan yoğun ilgi nedeniyle Anıt Müze bahçesine dev ekran kurularak oradan da izlenmesi sağlandı. Resitalin ardından Anıt Müze'nin bahçesinde bir resepsiyon verildi.

ŞEFİKA KUTLUER HAKKINDA

New York Times eleştirmenlerinin taktığı unvan olan "Sihirli Flüt" diye anılan dünyaca ünlü flüt solistimiz Kutluer 17 Mayıs Cuma akşamı Tarsus'ta St. Paul Anıt Müzesi'nde bir resital verdi.

Unicef'in İyi Niyet Elçisi seçilen Sihirli Flüt Şefika Kutluer öğrencilere yönelik eğitim konserlerine ağırlık vermektedir. Dünya çapında yardım konserleri yapan, konserlerinin aynı zamanda eğitici de olmasını sağlayan Kutluer dünyanın hemen her önemli merkezinde konserler vermektedir. Amerika Birleşik Devletlerinde Carnegie Hall'de 4 kez çalan Kutluer, Lincoln Center, Kennedy Center gibi önemli merkezlerde verdiği konserlerden sonra Amerikan müzik kritiklerinin sürekli övgülerini almıştır. American Record Guide Şefika Kutluer'in CD'lerini hep en iyiler arasında göstermiş ve örnek olarak tavsiye

HOMECOMING

Homecoming 2013

Album

HOMECOMING

Homecoming 2013

Album

HOMECOMING

Homecoming 2013

Album

HOMECOMING

*Homecoming
2013*

Album

HOMECOMING

Homecoming 2013

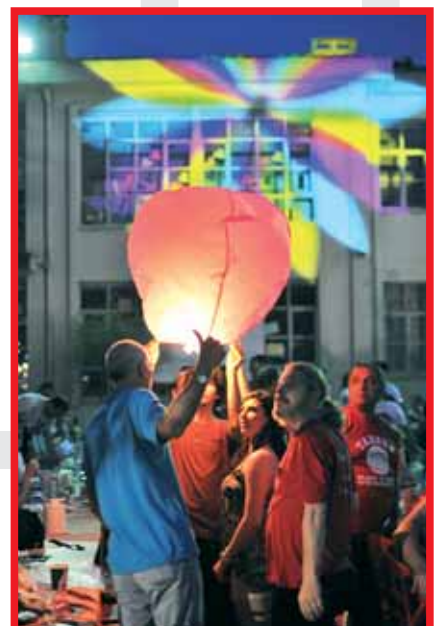
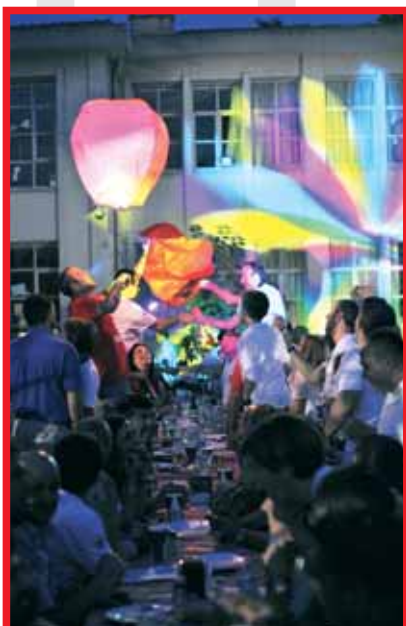
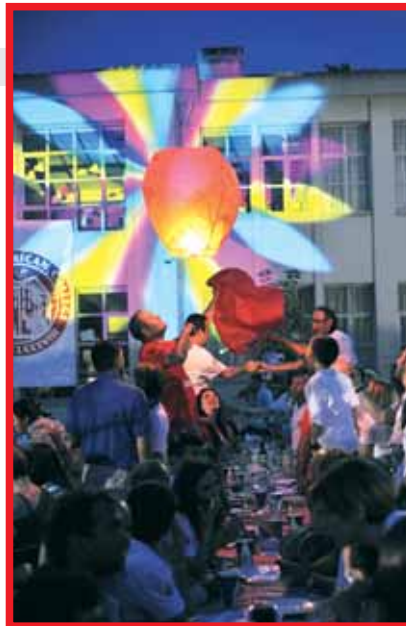

Album

HOMECOMING

Homecoming 2013

Album

Bizi Biz YAPANLARDAN

Adım Engin Akış. TAC'75 mezunuyum. TAC'deki ilk yıllarımda, büyük sınıflardaki, özellikle lise sınıflarındaki ağabeylerimin dediği gibi "İbo'nun oğlu"yum...

1968-69 eğitim yılında başladım TAC'ye. Okul bana yabancı değildi. İlkokulda okurken bile babamla beraber okula gelirdim. Babam derste, idaredeki odasında (Türk Müdür Muavini idi) veya nöbetçi öğretmen olduğu zamanlar yerleşkede dolaşır, basketbol oynayanları seyreder, abilerin bana takılmasına katlanarak vakit geçirirdim. Ama o zamanlar, ben hep "babam" ile okuldaydım. İbrahim Akış hocamız ile değil. İşte o 1968-1969 eğitim yılı, birşeylerin değişmeye başladığı yıl oldu.

O yıl okulun açılışında bir takım şeyler oluyordu. Özellikle Lise III sınıfından abilerin başını çektiği bir (günün moda değişimiyle) direniş vardı. Abiler kravat takmak istemiyorlardı. Ben her sabah babamla beraber okula giderken kravat takıyordum. Okulda abilerimiz bize kravatları çıkarttıyordu. Evde, babamın annemle yaptığı konuşmalardan anladığım kadarıyla, babam pek kravat taraftarı değildi... ama... Bir sabah ben de kravat takmadım. Babam benim kravat takmadığımı görünce, hiç unutmuyorum, beni karşısına alıp, sakın bir ses tonuyla "ben senin müdürünüm

ve sana kravat takması söylüyorum" dedi. İşte herşey değişmeye başlamıştı artık. O benim "hocam İbrahim Akış" olmuştu. Üstelik disiplin kurulu başkanıydı. Gel de kravat takma şimdi. Neyse, sorun kısa bir sürede, kravat takma zorunluluğunun kalkmasıyla tümünden çözüldü de, ben de ilk şaşkınlığımı atmış oldum. Ama ikinci şok dalgası kısa bir süre sonra geldi...

İlkokulda okurken, babamla beraber okula geldiğimi yukarıda söylemiştim. O yıllarda uzun saç modaydı ve okul içinde bazı abilerimizin saçları uzundu. Ben onlara çok özenirdim ve yaz aylarında hiç saçımı kestirmez, uzatmaya çalışırdım. 1968 yazında da saçlarımı kestirmemiş ve okula biraz uzun saçlı başlamıştım. İlerleyen haftalar içinde saçım daha da uzamıştı ve hazırlık sınıfındaki İngilizce hocamız, Sn Yücel Karan beni, saçımı artık kestirmem konusunda birkaç kez uyarmıştı. Ama ben kestirmemekte inat ediyor (acaba babama mı güveniyordum ??) ve kestirmiyordum. Sonunda Yücel hanım beni dersten attı ve "git İbrahim beyi gör" dedi. Yandık yani... O artık babam değildi ki... Kravat konusundaki tavrı belliydi. Ben de gitmedim İbrahim beyi görmeye. Çocuk aklımızla, kaytaracağız. O gün, derslerden sonra, İbrahim Akış'ın odasına çağırıldım. Beni karşısında ayakta tutarak, yaptığının yanlış olduğunu anlattı. Türk müdür muavini olarak konuşuyordu. Bana dersten atıldığım için ilk cumartesi gününü okulda geçirme cezası verdi. Sonra dışarı çıktık ve beni berbere götürdü. Gene hiç unutmuyorum, saçlarım kesilirken ben ağlıyordum hırslımdan. Babam (!!) da beni teselli etmeye çalışıyordu. "Yine uzar oğlum..." diye...

Beni, saçlarımı kestirmek için berbere götürən aynı İbrahim

Bizi Biz YAPANLARDAN

(sıkıyönetim zamanıydı) yaptığı kimlik kontrolünü sırasında bir subayın karşısına, yine uzun olan saçlarımı korumak için dikilebilmişti. Kimlik kontrolü yapan subay, bana ve abim Ergin Akış'a, saçlarımız uzun olduğu için "siz kız mısınız, oğlan mısınız" diye sataşmış ve tam o sırada, babam ayağa kalkıp "onlar benim çocuklarım, saçlarını uzatıp uzatmamalarına ben karışırım, siz değil" demişti. Subay babama biraz ters ters bakıp gitmişti.

Benim "İbo'nun oğlu" olmamın bana bazı faydalar sağladığını düşünenler olabilir. İşin aslı hiç de öyle değildi. Ben çok ceza aldım Orta III'ü bitirinceye kadar. Yani babamın 1972 eğitim yılı sonunda emekli olmasına kadar. Bu cezaların çoğunu da bizzat hocam İbrahim Akış'tan almışımdır. O yıllarda okuyan öğrenciler bilirler. İbrahim Akış okula hep motosikletiyle gelirdi. Mızz gibi tuhaf bir marka olduğunu hatırlıyorum. Tabii ki ben de onunla gelirdim okula. Genellikle sabah ilk saat dersi olmadığı için, evden biraz rahat çıkardı. Eğer okula ders zilinden sonra gelmişsek, kabak benim başıma patlardı. Hocam (!) İbrahim Akış, Türk Müdür muavini olarak bana derse giriş kağıdı verirken, geç (!) kaldığım için de "onepoint" verirdi. Benim tüm itirazlarıma rağmen, "ben kendime laf söyletmem" der, "onepoint"i haneme yazardı. O yıllarda, 3 point cumartesi günü bir saat, 4 point cumartesi günü iki saat, 5 point tüm cumartesi günü, 6point cumartesi-pazar okulda cezalı olmak demektir. Yani ben kafadan

3-4 point İbrahim Akış'tan alıyordum. Eh, geriye kalan point'ları da almak benim için kolaydı zaten. Her yıl kaç hafta sonunu okulda cezalı geçirdiğimi sayamam bile... Ama bu hafta cezaları yine de güzeldi. Okulda bol bol basketbol oynama fırsatım oluyordu. Devamlı yatılı arkadaşlarımla dostluklarımı pekiştiriyordum. Asıl zor olan, dersten atılınca "git İbrahim beyi gör" olayıydı. İbrahim Akış'ın odasında yediğim fırçaların haddi hesabı yoktu... Her hangi bir öğrenciden daha fazla paylıyordu beni... Akşam evde annemin de katkısı oluyordu bu azarlamalara... Bana verdiği cumartesi- pazar cezaları da cabası tabii ki...

Bizi Biz YAPANLARDAN

Yukarıda bahsettiğim Mızz diye tuhaf markalı motosiklet yüzünden bana tuhaf bir lakap da takılmıştır... "Oğlum Engin, biiipbip" diye... Bir süre okul içinden böyle seslendiler bana. Okulun, daha doğrusu Lise 3'lerin çıkardığı, "BİZ Letter" vardı. Yerleşke içinde, hatırladığım kadarıyla Atatürk büstünün olduğu yerde, bir camekanlıboard'a yazılar ve fotoğraflar konurdu. Haftalık diye hatırlıyorum... Birgün oraya babamın motosiklet üstünde bir fotoğrafını koymuşlar, bir de konuşma balonu ... Babam yerleşke içinde beni arıyor güya ve sesleniyor.. "Oğlum Engin... " Sonra motosikletin kornasına "biiipbip" diye basıyor.. İşte o fotoğraf ve konuşma balonu nedeniyle (Ahmet Mülayim abi mi hazırlamıştı onu..??) bana bir süre öyle seslendiler. Hatta ilaveler bile yapıldı sonraları... "Oğlum Engin... biiipbip... Evimize gidelim ...biiipbip.." diye uzayıp gitti bu olay... O motosiklet de az çekmemiştir öğrencilerden... Bujileri mi yürütülmedi (İbrahim Paksoy abimiz bana onda olan bujileri verecek hala..), lastiklerinin havası mı indirilmedi... Babamın evde anneme anlatırken güldükleri olaylar... Bunları yapanlara, disiplin kurulu başkanı olarak ceza verdi mi, bilemiyorum artık...

Yukarıda anlattıklarım benzer, daha çok olay anlatabilirim ama ben başka bir anıma geçmek istiyorum. İbrahim Akış'ın derslerine ben sadece bir yıl girdim aslında. 1972 yılında, orta 3'deyken... O yıl babam bizim sınıfa Yurttaşlık dersine geliyordu. Çok komik geliyordu bana, babamı sınıfın başında ders anlatırken görmek. Ama gülmek, konuşmak ne haddime. Sınıfın en arkasında oturup, kafamı bile kaldırmamaya, göz göze gelmemeye çalıştım hep. Ve bir gün İbrahim Akış yazılı sınav yaptı... İlk yazılı sınavım!! Yemin ediyorum, soruları hiçbir zaman önden öğrenemedim.

Zaten eski Türkçe harflerle ve Rumca hazırlardı.!!!(Babam Girit/Kandiya doğumluydu, eski Rumca bilirdi). Belli ki bana çok güveniyordu.!! Neyse... Bu güven konusu geçelim. Birkaç gün sonra sınıfta notları okudu. "Engin Akış" diye adımı söyledikten sonra "yedi (7)" dedi ...ve sınıfa dönerek "beyler, Engin'in kağıdını buraya, masamın üzerine bırakıyorum, isteyen gelip kontrol edebilir" dedi... Ben ise, sınıfın en arkasında, "görünmez adam" olmayı dileyip duruyordum...Arkadaşlarım bana gülerken tabii.

Aslında bir noktayı da itiraf etmem gerek. "İbo'nun oğlu" olmanın bir faydası oldu, okul içinde. Benden büyük abilerle daha kolay iletişim kurabildim, İbo'nun oğlu olarak... Bugün bile benden çok büyük eski mezun abilerle hep "İbo'nun oğlu" olarak çok kolay iletişim kurabiliyorum.. Onların babamla ilgili anılarını dinliliyor, beraberce anıyoruz kendisini...

İbrahim Akış hocamız 1972 yılı sonunda emekli oldu. 30 küsur yıllık bir öğretmenlik hayatını geride bırakarak ayrıldı. İlk işi motosikletini satmak oldu, spor olsun diye her yere yürümeye başladı. Birkaç yıl sonra annem de emekli olunca, Tarsus'tan ayrılıp Mersin'e taşındılar. Deniz kıyısına yakın bir daire aldılar. İbrahim hoca'nın balık tutma sevdasını öğrencileri hatırlayacaktır. Kış aylarını Mersin'de, bahar ve yaz aylarını Bodrum'da balık tutarak geçirdi. Bir de yazları Bodrum'a gelen eski öğrencilerinin ziyaretlerinden büyük keyif alarak.. Hatta Bodrum'da parasız kalan bazı öğrencilerinin evde karnını doyurup, dönüş biletleri için borç bile verdiğini biliyorum.. (Sinan Özmen kardeşim, sen borcunu ödemiş miydin..??)

12 Nisan 1998 sabahında, balık tutmaya gidemeden, kalp krizine yenik düştü. Acı haberi babamın doğum yeri Kandiye/Girit'ten dönerken öğrendim. Aklımda babamı, evet, İbrahim hocamı değil, babamı Kandiye'ye götürme planları varken, acı haberi aldım ... Kaderin cilvesine bakar mısınız..??!! Kendisine aldığım ev yapımı Rum rakısını içmeden ayrıldı aramızdan...

İbrahim Akış'ı, yani babamı ve hocamı, rahmetle, sevgi ve saygıyla anmak istedim bu satırlarımla. Nur içinde yatsın...

Saygılarımla,

Ertan Söylemez
TAC'58

TAC'58 mezunları 55. yıllarında Tarsus'ta...

Her şey Tamer Şahinbaş'ın "Gelin 55'inci mezuniyet yılınızda mezuniyet günü birlikte olalım" demesi ile başladı. Zaman dar, çoğumuz internet özürsüz; gene de hayatta kalanlardan 9 kişi bir arada olabildik. 7 Haziran Cuma günü öğle saatlerinde önce Yeşil Ova'da (Eski Yeşil Ada'nın ustası açmış) kebablarımızı yedik. Sağolsun Can Özşahinoğlu bizlere humuslu, lahmacunlu bir ziyafet çekti.

Sürpriz: Hüseyin Ağa'nın oğlu ile tanıştık. Herhalde kendisini tanıtmadan içimizden birisi; "Sen Hüseyin Ağa'nın oğlu olmalısın" diye sahip çıktı. Kebablarını milli içkimiz ayran ile yerken yeni mezun adaylarını da burada tanıdık. Yürüyerek okula vardığımızda önce demir kapıdan (şimdi bir de güvenlik taraması var) içeriye, sonra doğrudan SticklerHall merdivenlerine yöneldik. Basamaklarda fotoğraf çekirmeden geldiğimizi nasıl kanıtlayacaktık. Sağolsunlar, Dr. Ali Cerrahoğlu, Betül abla ve diğer genç mezun ve görevliler çok ilgi gösterdiler. Rahmetli Güner Baykal kardeşimizin nazik gelini Nuran'dan T-Shirtlerimizi aldıktan sonra eski yemekhanede güzel bir törenin ardından dağıldık. O gün bir arada olduğumuz Doğan Öztelli, Can Özşahinoğlu, Yücel İnal, Temel Baykara, Behiç Fırat, Tamer Şahinbaş, taa Kanada'dan kalkıp kızı Sheniz ile gelen Erdoğan Eryüzlü ve bizleri hiç yalnız bırakmayan Erdal Şenel adına bu özeti yapan ben Ertan Söylemez 60. yılınızda daha büyük bir katılım dileği ile bu sefer gelemeyen arkadaşlara da selam ederim.

TAC'63 mezunlarının 50. yıl buluşması...

Sevgili Arkadaşlar,

2013 yılı biz 63'lüler için çok şeyler ifade ediyordu. Tam 50 yıl olmuştu bu güzel okulumuzdan mezun olalı ve bizler tam yarım asır sonra büyük bir heyecanla, hem bir araya geleceğimiz hem de diğer yıl mezunu arkadaşlarla buluşup kaynaşacağımız günü bekliyorduk : yani 18 Mayıs 1013 Cumartesi gününü.

Bunun için 63'lüler olarak tam bir yıl öncesinden fikir alış verişi başladık. Yazıştık, çizistik ve neticede dört günlük bir program hazırlayarak uygulamaya koyduk.

Bu dört günlük programımıza 15 Mayıs Çarşamba günü Gaziantep'te buluşarak başladık. İstanbul'dan, Ankara'dan, İzmir'den, Çukurova'dan ve hatta Romanya'dan, ABD'den gelen arkadaşlar ve sevgili eşleri ile, toplam 38 kişi, 15 Mayıs günü öğlen saatlerinde Gaziantep Havaalanında buluşup Büyükşehir Belediyesi'nin himmetleriyle ve 68'li kardeşimiz Aykut Tuzcu'nun yardımlarıyla bize tahsis edilen bir otobüsle şehre intikal ettik.

İlk durağımız İmam Çağdaş Kebapçısı oldu. Her şey bir tarafa, yemek sonunda yediğimiz fırından henüz çıkmış havuç dilimi baklava, hepimizin beğenisini kazandı.

Karnımız doyunca biraz kültürel takıldık ve muhteşem güzellikteki Zeugma Müzesi'ni gezdik. Dünyanın en büyük 39. mozaik müzesi olan bu güzel eseri ve içindekileri, hepimiz hayranlıkla gezdik. Emeği geçen herkese teşekkür etmek bir görev olmalı bizler için. Daha sonra yaptığımız geniş bir şehir turundan sonra hanımları İskender'in rehberliğinde şehir merkezinde (alış veriş alışkanlıklarını kaybetmesinler diye) bırakarak bizler otelimize yerleştik. Akşam Kervansaray Lokantasında idik. Öğlenle aynı menü ve mezelerden oluşan yemeğimiz, henüz tam acıkmamış olan ve veceteryan olan bazı arkadaşlarımızın homurdanmalarına yol açtı.

Ertesi gün otelde yapılan kahvaltıyı takiben önce Zeugma ören yerine sonra da Halfeti Baraj Gölü'ne gittik. Programımızda Urfa Göbeklitepe ziyareti de bulunduğundan burada fazla vakit

kaybetmeden, göl üzerindeki duba restoranların! birinde bize çok methedilen balık şişlerimizi yemeğe çalıştık. Yarı aç yarı tok yolumuza devamlı önce kelaynak kuşlarını ziyaret edip sonra da Urfa Göbeklitepe'ye geldik. M.Ö. 10. Yüzyıla tarihlenen bu çok değerli ören yerini ziyaret etmek hepimizi heyecanlandırdı. Henüz tam anlamı ile turizme açılmamış olan bu yerde daha fazla zaman harcamayı istememize rağmen sıkışık program nedeniyle Urfa'ya döndük ve orada Balıklı Göl'ü (Ayn-ı Zelha) ve çevresini gezerek bu peygamberler şehrinin havasını bir nebze de olsa soluma fırsatı bulduk.

Akşam yemeğimizi Gaziantep'te yine bir kebabçıda, yine aynı menü ile alınca homurtular daha da şiddetlenmeye başladı. Ne var ki 55-60 yıllık dostluklar her türlü sıkıntıya ilaç oluyordu. O gecemizi de Antep'te geçirdikten sonra özel bir midibüsle bu sefer yönümüzü batıya çevirdik ve sırasıyla önce İslahiye yakınlarındaki Yesemek Açık hava Heykel Müzesini sonra da Karatepe Ören yerini ve Aslantaş Baraj Bölü'nü gezdik. Birçoğumuz için buraları ilk defa görüyor olmak, biraz yorucu olsa da, oldukça heyecan verici idi.

Her iki ören yeri gezimizin arasında, karayolu üzerindeki bir mola noktasında kebapsız bir öğlen yemeği yiyişimiz vardı ki, görmeye değer. Meğer kuru fasulye ve pilavı ne kadar özlemiş hepimiz.

Akşamüzeri (17 Mayıs) saat 18.00 gibi bu geziye katılamayan

diğer 63'lü kardeşlerimizle buluşmak üzere Adana Seyhan Otel'e vasil olduk. Orada yıllardır görüşemediğimiz birçok arkadaşımızla hasret giderip sevgili eşleri ile tanışma fırsatı bulduk. Akşam yemeği için 5 Ocak isimli kebabçıda soluğu aldık ve bu defa Adana kebabının tadını çıkarmaya başladık. Geç saatlere kadar süren bu yemek sonrası otelimizde Demir Özkaya kardeşimizin hazırladığı biraz duygulu, biraz esprili, biraz fotomontajlı resimleri seyrederek hem eğlendik hem de aramızdan ayrılmış olan kardeşlerimizi yad ettik.

Ertesi gün, yani 18 Mayıs 2013 günü, "Home Coming" günümüzüydü. Hepimizde değişik bir heyecan vardı. Bu defa iki midibüsle Adana'dan Tarsus'a hareket ettik. İlk durağımız tabii ki okulumuz oldu. Orada kısa bir molanın ardından, Erdoğan arkadaşımızın yeğeni rehber Uğur eşliğinde nefis bir Tarsus turu yaptık. Biz okurken varlığından bile haberdar olmadığımız birçok tarihi kalıntıyı gezip görmek ayrı bir keyifti. Bu keyfi, kuru baklava yiyerek ve "deneli şalgam suyu" içerek biraz daha artıran arkadaşlarımız da yok değildi hani!

Öğlen yemeğimizi, artık şimdilerde kentin içinde kalmış olan, Tarsus Şelalesi mesire yerindeki bir restoranda yedik. Girişte arkadaşımız Onur Akıncılar hızla giderek, eşi ve damadı Ahmet Erdem (TAC'83) ile birlikte yemek yemekte olan bir Tarsus'un bilinen iş adamı Selçuk Togo'nun elini öptü. Selçuk Bey de kendisine biraz afallamış olarak baktı. Kendisine kimin elini öptüğünü sorduğumuzda: "Haydar Hocamın elini öptüm." dedi. Bu cevap hepimizin kahkahalara boğulmasına neden oldu. Belli ki Onur, Hocamızı çok özlemişti. Ama aradan geçen uzun yıllar ve mesafeler (kendisi Amerika'da mukimdir) böyle yanılgılara sebep olabiliyordu.

Öğleden sonra tekrar okulumuzda idik. Biraz gezdik, biraz sohbet ettik, biraz alış veriş ettik ve sonra da toplantı salonundaki yerimizi aldık. İskender Kardeşimizin daha önce bizlere uyguladığı bir anket sonuçlarına göre oluşturduğu görsel sunumu izledik. 63'lülerin nasıl bir sınıf olduğu, neden "efsane sınıf" olarak anıldığı sanırım bu sunumla daha da iyi anlaşılıyor oldu. Bu tabii ki sadece 63'lülere yapılan bir sunum idi. Daha sonra tüm dönem mezunlarının da katıldığı büyük toplantıya gelmişti sıra. Müzisyen arkadaşların ezgilerini dinleye dinleye ve en kıdemli sınıf olma özelliğimiz nedeniyle ilk önce biz alındık salona. Sonra yılların eskitemediği sevgili Haydar Hocamızın elinden sıra ile 50. Yıl plaketerimizi alışımsız bir daha hiç yaşanması mümkün olmayan birer anı olarak belleklerimize kazındı.

Akşam ise yaklaşık 900 TAC'li ve eşinin ya da yakınının katıldığı toplu bir akşam yemeği yedik. Eski günleri andık, çocuklarımızı, torunlarımızı ve hastalıklarımızı konuştuk. Ülkemizin geleceği olan gençlere baktık, güvencik. Böylesi gençlerin yetişmesi için açılan kampanyalara katkı konusunda "50. Yılda, 50 Tuğla" projemizle biz 63'lüler "efsane sınıf" olarak kalmaya söz verdik. 19 Mayıs gününün akşamı 63'lülerin ayrılma vaktiydi, o nedenle bütün bir günü birlikte geçirmek üzere bir program yapmıştık. Önce hızlı bir Adana şehir turu, sonra Seyhan Baraj Gölü kenarında bir lokantada (Güney Marina'nın, Seyhan gölüne bakan, açık havasında ve çimlerinde) "sohbete devam" etkinliği. Bici bici'sinden, halkalı tatlı'sına kadar nostaljik sunumları ve Adana-Tarsus programlarını bizim için organize eden Arpaç, Akar ve Erdoğan arkadaşlarımıza teşekkür ediyoruz. Ayrıca, Mersin'den gelerek 50. mezuniyet yılımızı kutlayan ve bunu getirdiği pasta ile pekiştiren Erdoğan'nın eşi Fezile'ye teşekkürler. Akşam yaklaşıncaya önce İstanbul grubumuzu, sonra da Ankara grubumuzu yolcu ettik.

İyisiyle kötüsüyle, eksiğiyle gediğiyle, güzeliyle çirkinliğiyle böyle bir etkinlik 19 Mayıs akşamı bizler için son bulmuş oldu. Ancak, bu güzel okulumuz var oldukça, daha nice nice sınıflar, "50. Yıl home coming"lerini kutlayacaklar ve bu bayrak sonsuza kadar taşınacak.

55. mezuniyet yılımız olacak 2018de yeniden buluşabilmek, okul anılarımızı tazelemek dilekleriyle...

Sevgi ile kalın...

Gürkan Ertaş
TAC'63

TAC'73 mezunlarının 40. yıl buluşması...

40 yıl! Bir genç kardeşimizin Apo'ya (Abdullah Paksoy) 72 mezunu olduğunu duyunca gayri ihtiyari ağzından kaçırıldığı "Yuh!" geldi aklıma şu an.

Gerçekten aradan geçen bu 40 yılı ve bazılarımızın birbirini bunca yıl hiç görmediğini de hesaba katarsak, 18 Mayıs'ta Mersin'deki otelde "birikmeye" başladığımızda gördüğüm o heyecan, o duygu yoğunluğu ve anında 1973'e geçebilme becerisi karşısında kullanılabilecek başka söz aynı vurguyu veremez bence.

Nereden başlasam ki? Mesela en son bir sene kadar önce bir akşam üstü Boston'da karşılaştığım Kelek'le (Bülent Kelekçi) bu sefer kucaklaştığımızda yaşıma rağmen kemiklerimin hala sağlam olduğunu bana hissettirmesi! Refet'le (Refet Balata) selamlaşma akabinde dönülen ortaokul yılları! Neyse, fazlaca

detaya girmenin yeri değil zaten. Ama her gelenle ayyuka çıkan selamlaşma faslı ve "genel" sohbetlerimizin desibeli karşısında tepki vermeyen gerek otel kalanlarına ve gerekse personeline teşekkür etmek lazım.

Yanılmıyorsam işin başlangıcı 26/11/2012 de Tahsin'in (Tahsin Soylu) mesajı ile başladı. Sonrasında doğal olarak 40. yıl organizasyonu işi Kadir (Abdulkadir Kokulu) ve Aycan'a (Aycan Uluğ) yıkıldı. Her ikisi de bitmeyen bir efor ve gerçek sabır(!) örneği göstererek bize bu unutulmaz üç günü yaşattılar. E malum, tipik olarak TAC'lilerde bir "aheste çek kürekleri" yaklaşımı vardır genelde ve böyle organizasyon işine soyunanlara sinir krizi dahi geçirtebilir. Her neyse, iş alevlenerek bilmemkaçıncı "hazirun" cetvelinden sonra iyi kötü netleşmeye başladı; kimler gelebiliyor, program nelerden oluşuyor gibi.

Sonrasında sıra 40. yılımızın anısına yapılacak özel bir t-shirt/sweatshirt meselesine geldi. Mevcut örneklere bakıldı, beden ölçüleri ve sipariş adetleri alınmaya başlandı. İte kaka sayıları ve ölçüleri toparlarken nelerle karşılaşıldı saymakla bitmez! Baktıkki bu iş yetişemeyecek bir zamana sarkıyor Kadir, Aycan ve ben duruma el koyup ufak bir despotlukla yeni bir model çıkartıp tek seçim şansı vermekle konuyu halledebileceğimizi gördük. Sağolsun sevgili Selahattin Erten (RaSe'nin Se si / R&S in S si) kardeşimle yaptığımız birkaç görüşme sonunda TAC'de ilk defa kullanılacak bir renk ve güzel bir yazı stili ile işi bitirebildik. Bu arada bu t-shirt'ümüzü beğenip alan ve aynı günde 50. yılını kutlayan '63lü ağabeyime de teveccühünden dolayı teşekkür ediyorum. Neredeyse unutuyordum; tasarım aşamasında Semiha'nın (Kemal Özbiçer) önerisiyle tüm dönemlere hitap edebilecek bir sürpriz için

Eylül/Ekim gibi Selahattin ile tekrar görüşeceğiz. Bizi izlemeye devam edin! :-)

İlk gecemizi Mersin Karaduvar'da deniz mahsülleriyle bol sohbet mebzul rakı/şarap/v.b. ve bitmeyen mavra eşliğinde gecenin bir saatine kadar devam ettirdikten sonra otele dönüşe geçtik. Ancak mavra daha bizleri kesmemişti! Otobüsten iner inmez 5. kol çalıştı ve epeyce bir katılımla sabahı bulmamıza yarayabilecek yeni bir yerde devam edildi! Gün ağarırken girdiğimiz otelden birkaç saat sonrasında (eh yaşlarla uyumlu olarak) neredeyse sürünerek çıkıp Tarsus'a yöneldik.

Okula gelip kayıt v.b. formaliteleri tamamladıktan sonra t-shirtleri bizim güruha tanıtmaya geldi sıra. Neyseki korktuğum başıma gelmedi ve (kimseden dayak yemediğime göre) beğenildiğini

umuyorum. Plaket törenine kadarki süreyi "değerlendirmek" amacıyla efsanevi Yeni Ada'nın "yeni" yerine geçtik ve muhteşem lezzeti damaklarımızın yanı sıra beyinlerimizde bir kez daha hatırlattık! O ne humustu öyle! Ya fındık lahmacun?...

Uslu uslu auditoriumdaki plaket törenine katılıp o harika atmosferde gururlandıktan sonra aylardır planlanmış olduğu şekilde Mersin Tenis Klübü'ne geçtik ve geceyi orada tamamladık. Ama ne gece! Şamata, gırgır, mavra, saz (Sami Köylügil), söz (herkes, hatta bazıları eşlik etmek için Google'dan bile faydalandı! Kemal Özbiçer), hatıraları canlandıran slayt gösterisi (Hüseyin Sungur), ve tabii mebzul mey! Gecenin sürekli ısrarlar (hatunlar) sonunda tam olarak kaçta bittiğini pek hatırlamıyorum. Hatta bazılarımız devamında ısrarcı oldular.

Ertesi sabah kahvaltı biraz hüzünlüydü... Ayrılma zamanı yaklaştıkça bir sessizlik çökmeye başladı. Uçağı kaçırmamak için ben maalesef ilk ayrılanlardan oldum ama bu beraberliğin muhteşem bir öğle yemeğiyle devam ettiğini biliyorum.

Kronoloji özet olarak aşağı yukarı böyleydi hatırlayabildiğim kadarıyla.

Bu buluşmayı unutulmaz kılan başta organizatörlerimiz Abdulkadir Kokulu ve Aycan Uluğ olmak üzere tüm katılanlara: Levent Baykal, Sami Köylügil, Kemal Özbiçer, Bülent Kar, Bülent Günceler, Mustafa Çonoğlu, Hüseyin Sungur, Mehmet Sabah, Bülent Özler, Suat Baykul, Konstantin Aleksoğlu, Cem Tokbey, Ender Aydın, Refet Balata, Sadun Emrealp, Mehmet Çağış,

Mahmut Karayel, Hüseyin Diriöz, Orhan Yücel, Orhan Arun, Bülent Kelekçi, Kürşad Ünsal, Orhan Barlas ve Levend Beriker'e ve bu üç günde her türlü kapisimize katlanan hatunlarımıza sonsuz teşekkürler. Bu sefer aramıza katılamayan Suha Yalçın, Tahsin Soylu, Kemal Oflazer ve Sinan Koray'a da bir dahaki buluşmaya diyorum. Ve maalesef aramızdan zamansız ayrılan Fatih Baykal, Tunç Süsoy, Timur Ayas ve Necip Küçükbutros'u da sevgiyle anıyorum.

İyi ki varsınız, iyiki sizlerle hayatım kesişmiş ve bunca candan kardeşim olmuş! İyiki TAC var!

Alp Bekişoğlu '73

40. yıl için...

((Ya da My father is a merchant...))

"My father is merchant" ın üzerinden, tastamam kırk yıl geçmiş.

Sevgili DR. A.KADİR KOKULU, o sabah nereden öğrenip de, MRS ÜNVER'e söyleyivermişti bu cümleyi, 1966 yılının, serin bir Kasım sabahı, alttarafı çamaşırhane olan prep sınıfının, her adımda ahşap seslerinin yankılandığı duvarları içinde.

1966 yılının sonbaharında, yola çıkmak üzere, bir araya gelmiştik.

Hüseyinler, Haldun, Sami, Leventler, Bülentler; sınıfta tastamam dört adet Bülent ve ikişer adet olmak üzere, Hüseyin ve Leventimiz vardı...

Hızımızı kesmeyelim.

Orhan, İsmail, Süha, Kürşad, Özcan, Koko, Mustafa, Kerim, Kemal, Sinan, Mehmet, Halil, Uğur, TUNÇ ve FATİHLİ kadro, kimi azizliklere, yitiklere, yeni katılımlara UĞRADILAR...

Amerika'dan koptu geldi Kelekçi.

Sevgili TAHSİN, ani bir sağlık sorunuyla yüzyüze kalınca, gelememi.

Kemal OFLAZER, oğlu üniversite mezuniyetine odaklanınca, çaresiz katılamadı. Evlât bu elbette...

Şaşırdık, 40yıl sonra, yüzlerimizi görünce, yüzlerimize bakınca... Ama, şaşırmaya da şaşırdık açıkcası.

O gün, KIRKINCI yıl, nasıl da apansız bizleri ÖĞRETMENLER EVİNDE biraraya getiriverdi ... Levent Baykal'a, ne oluyor "dedim".

Hiiiç, Yalçın Bey, yazılı yapacak, hepsi o "dedi".

Gökyüzüne baktım.O günün mavisi, kırçıl bulutları, sahildeki çimenleri, eğilip duran dalları birşey diyeceklerdi ...

Yoksa bana mı öyle geldi...

Hüseyin Sungur

40. Yıl

Ne, nasıl, yani gerçekten 40 yıl mı oldu? Bu beyaz saçlı, sakallı adamlar, hepsi de aşına, yok be ne aşınası bu Kelek, Orhan Tek, Beygir, Melanet, şu incecik herif Laz Musta işte. Sadun hiç değişmiyor, ama sanki hüzünlü, Sami tok, gür ve hatta neşeli; Allah bozmasın. Bebe nerede kaldı? Cem i uzun aradan sonra pek de farksız gördüm. (Ne iltifat ama) Abit genç, fit ve dinç,

organizasyon yeteneği okulda da böylemiydi? Tosun durulmuş, hala kimseye doğru cirit atmadı. Koko hem fiziği hem de muzipliği ile sanki 45 yıl geçmemiş. Ayı (Kürşat) aynı geniş gülümseme, aynı espiriler; " Dünya ne küçük değil mi?" Mehmet Çağış " could't start the joke this time. (belli ki millet bu sefer ağlamamaya kararlı) Alp okuldakinden daha fazla (beyaz) kıla sahip olan tek adam. Mahmut'a hayranım; Dünyanın bir ucunda Türkiye yi bu denli mi içten yaşar insan. Tuti mucize guyem hala ezberde, hatta fazlası da. Ya Kafa? Hala deli dolu ama dedelik ağırlığı da hissedilmiyor değil? Enderciğim, nerede Üniversite çağlarının bıçkın solcusu, protestolar bile ılımlı, sakın, olgun. Aman dikkat, arkalar duvara; Refet geliyor. Değişmeyen tek sensin her halde. Arun aynı kilo, aynı saç, belki beyaz ama fit; yeni dişler şık ama konuşmayı tam oturtamamış; bu sayede az küfür eder olmuş. Diş deyince nedense hemen Tişu geldi aklıma. Kardeş o da ne, hepsi senin mi? Bülent Kar da benzer çıkıntıya sahip olmuş, turnikelere mani olmuyordur umarım gardaş. Mehmet Sabah; ağır ve oturaklı olmuş, sanki uzun saçları, hızlı araba kullanmaları unuttuk. Pişmiş, bu toplantının starı oldu; sanırım ilk kez konuştukları anlaşıldı dan ondan. (yazmamış olması büyük avantaj) Anam o kim? Beriker, adı benimle aynı olmayan, değil mi o. Gardaş o farklı olma sesi hala kulağına geliyor mu? Bir gelip geçen esinti oldu Orhan Barlas, hem okuldan hem 40. yıldan.

Ya ben; Yaban, yaban.. Durdum baktım ölçtüm düşündüm. Yok be her şey farklı artık. Ne ben ben ne onlar onlar. Bir tek farklı olmayan şey görebildim yılların sis ve pusu arasından; karşılıksız sevgi ve aidiyet. Sızsız olmaz....

Levo

Levent Baykal

TAC'83 30. yıl buluşmasından... "MUHTEŞEMDİNİZ!"

TAC' 83 ün ne olduğunu herkese gösterdiniz.

Katılım 53 kişi . Kimler mi vardı? İşte liste:

Adnan Aybaş, Kaan Uçak, Hakkı Eker (Baba), Tarık Veske, Levent Soylu, Emin Ersoy, Medih Çeliktaş, Gökhan Paydak, Erdem Gök, Bülent Özdal, Serdar (Josi)Küçükbayraktar, Fırat Dayanıklı, Buğra Öktem (Hacım), Mahmut Aysalar, Cemil Ergin, Cemil Özden, Ender Evcik(Fetto), Alp Osmanoğlu, Ümit Yücel Mersin, Ümit Yaşar Şahin, Berna Yağmurca, Sıdika Kolukırmıoğlu, Yasemin Uzun, Banu Sönmez, Gül Sarı, Mustafa Özyiğit, Ahmet Erdem, Erman Sezen, Baki Ağaoğlu, Mehmet Ok, Fedon Tahinci, Cem Akkaymak, Ramazan Dinçer, Cansun Mert, Jorj Salim, Tibet Ağırtan, Hasan Yalı, Serdar Karacaaslan, Hayri Aydın, Cüneyt Yağcı, Ata Tepe, Cemalettin Kurt, Hüseyin Öcal, Sabri Uslu, Serhan Antalyalı, Erbil Doyuran, Ahmet Ersöz, Enis Tokman, Murat Orhan, Bekir Gürleyik, Fatih Okçu, Kürşat Özşahin, Tamer İnal.

Kapadokya'da neler yaşandı?

Homecoming anıları

6A-6B maçı

Martı Otel kumsalları

Bölümler halinde paylaşacağım...

İlk bölüm azz sonraaaa...

Serhan

KAPADOKYA'YA YOLCULUK VE İLK GÜN

Mersin'den, Serhan ve eşi, Sıdika, Ata Tepe ve Erdem Gök'ü alarak Tarsus'a doğru yol almaya başlayan otobüsümüzde Ata'nın hellimleri evde unuttum demesi, serüvenin devamı ile ilgili ilk ipuçlarını veriyordu.

Neyse ki şöfer hellimleri Tarsus'a yetiştirdi. Bu şöfer kelimesi benim kabusum vallahi doğrusu nasıl yazılıyor 49 yıldır öğrenemedim, umarım doğru yazmışımdır.

Tarsus'ta kafiye Josi, Hasan Yalı, Ramo, Yasemin ve eniştemiz Bülent, Özyiğit, Fetto ve haftanın starı Ahmet Ersöz katıldı.

Arka beşli koltuk hızla Ramo ve Ata tarafından işgal edildi, litrelik viski açıldı. Ramo ve Ata içmeye başladı. Ata Tepe'nin sigara içme çabaları yaşça en büyüğümüz olan Sıdika'nın Ata'nın tepesine dikilmesi ile yol boyu bertaraf edildi edilmesine ama

MEZUNLARDAN

dönüşte 3 saatte geldimiz yol ancak molalarla 4,5 saatte tamamlanabildi.

Tarsus'tan arabaları ile Kapadokya'ya giden Levo ile Paydak yolda verdikleri molayı Levent'in ağzından otobüse şu sözlerle duyurdular; "truck driverlarla çay içiyoruz"

Otele yerleşme sorunsuz olarak halledildi. Atam Tepem kimseye zarar vermek istememesi nedeni ile hemen karşıdaki malikanesinde yalnız kalmayı tercih etti. Bu arada İstanbul'dan araba ile gelen Cansun ve kız arkadaşı ve Tibet de aramıza katıldılar.

Hep beraber aşk vadisine geçildi. Mangallar yanmıştı. Akardiyon ve gitar eşliğinde sucuklar, hellimler mangala atıldı. Mezeler, sıcak şarap, müzik ve hala ayık kalanlar için kısa yürüyüşler.....

Döndüğümüzde, İstanbul'dan uçakla gelen Fatih Okçu, Hacım Buğra ve Emin Ersoy da aramıza katıldı.

Akşam yemeği için hep birlikte otobüsle Ürgüp'e hareket edildi. Bir masa dışında restaurant bizim için kapatılmıştı ki zaten o çift de bir süre sonra ayrıldı. Genellikle türkü çalıp söyleyen mekanın sanatçıları da kısa bir süre sonra pes ederek tüm komutayı Buğra'ya bıraktı. Hacımın hazırladığı TAC Lounge fm herkesin gözünün parlamasına yol açtı. Türkücü grubun lideri bile Hacımdan izin isteyerek bir tane cd aldı hacımdan. Hep birlikte söylenen şarkılar ve rakının mest ettiği bizler, biraz yorgun ama çok mutlu şekilde otelimize döndük.

İlk gece saat 02:00 civarında herkesin odasına çekilmesi ile son buldu. Herkes 37 yıl geriye gitmiş, 48'likler 11-12 yaşına dönmüştü.

Sabah 7:30'da sporcu gençlik, Sıdika-Hasan Yalı-Serhan-Ahmet Ersöz ve Ramazan sabah yürüyüşüne çıktı. Yasemin ise eniştemiz Bülent ile birlikte başka bir güzergahı izleyerek sabah sporunu yapmayı tercih etmişti.

Cuma sabah 9:00 civarı bahçede kahvaltıya gelenleri ilginç bir manzara bekliyordu. Bahçedeki kümesi Cansun hayranlıkla inceliyordu. (vallahi şaka değil, gerçek) Herkes arkadaşları ile hasret giderirken Cansun başka boyuta taşımıştı işi...

Saat 10:30'da otobüsümüz ve rehberimiz kapadokya gezisi için bizi bekliyordu. Sayın genel başkan dışında herkes hazır. Sayın genel başkan arandı, gelemeyeceğini, kahvaltısını odasına istediğini ve belki öğle yemeğine taksi ile yetişeceğini beyan etti. Yola çıkıldı. İlk durak göreme açık hava müzesi idi. Günün bomba espirisi ki bence bu sürecin en iyisi idi, Ahmet Ersöz'den geldi. Dar ve engin kilise yolunun rahiplerin rahibelere ulaşabilmesi adına yapıldığı yorumu dakikalarca kahkalara neden oldu.

İkinci durağımız Avanos'taki çömlek atölyesi idi. Burada Fatih Okçu'nun yapmaya çalıştığı obje ilk anda aşk vadisindeki peri bacalarını (bilen bilir) andırıyordu.

Artık acıkmıştık, öğle yemeği için tarihi rum köyü olan Mustafapaşa'ya gidildi. Bize özel olarak ayrılan salonda yöresel yemekler yenmeye başlanmıştı ki, sayın genel başkanımızın da taksi ile icabet ettiği buyruldu, kendisi karşılandı ve baş köşeye oturtuldu. Sayın genel başkanın az bir şeyler içelim demesiyle 2 büyük rakı içildi.

Daha sonra sırası ile Kızıl Vadi, Güvercinlik vadisi ve Kocabağ Şarap Fabrikası gezildi. Saat 18:00 civarı otele dönüldü. Bu arada dün gelmesi gereken misafirimiz Kaan Uçak'ın geldiğini otel görevlileri söyledi. Ama otelde Kaan'a benzeyen kimse yoktu. İşte bu Kaan dediler. Fetto şöyle bir baktı Kaan'ın suratına; Kaan bu mu dedi.

O sıska, uzun saçlı çocuk gitmiş yerine insan azmanı kel bir dev gelmişti. Nedeni soruldu, gittiği Amerika'da zencilerden yediği dayaklardan bıkmış ve haltere başlanmıştı. Bir başka sürpriz ise Ankara'dan gelen Erman ve Bülent Özdal'dı.

Tüm gün boyu king ve benzeri oyunlarda en üstün olduğunu iddia eden Ahmet Ersöz'ün meydan okuması ile Serhan, Fatih Okçu ve Bülent Özdal king oynamaya başladılar. 3 doktorun arasında oynayan, kendisi doktor olmamasına rağmen çok hastası olan Ahmet'im burada doktora verdi ve uzak ara sonuncu olarak hesapları ödedi.

Saat 20:00 civarı akşam yemeği için Türk Gecesi'ne gidildi. Gecenin bir bölümünde salona getirilen Eşek-At karışımı hayvanın salonda görülmesi ile 24 kişinin bakışları bir kişinin üzerinde toplandı desem kime bakıldığını söylemesem olur mu?

Arkası yarın.

Serhan Antalyalı

Sevgili kardeşlerim,

Başka bir gezegenden İstanbul'a dönüş yaptık (ve herkes yaşadığı kente döndü).

Nefis günler geçirdik.

Organizasyona yardımcı olanlardan, sadece oraya gelip varlıklarıyla değer katan tüm kardeşlerime sonsuz teşekkürler.

Kaan Uçak'a aramıza tekrar katıldığı için ayrıca teşekkür ediyorum. Samimiyet ve iyi niyetiyle 1 günde 34 yıllık uzaklığı bitirdi.

Çok güzel yerler gördük, güzel yiyeceklerden yedik, güzel içkiler içtik, süper mavralar atıldı.

Ama bunlar çok da önemli değildi.

Bence çok önemli olan, o ortamda bulunmak, o enerjinin içinde olmaktır.

O rahatlık ve tatlı uyuşukluğu yaşamak nefisti. Hepimizin 7. çakraları açıldı. Yeniden insan olduk :)

Mavraların ayrıntılarına yavaş yavaş girilir.
Ben de devam edeceğim :)

Buğra

Dönemdaşlarım 30 yıl geniş katılımlı olarak coşku, özlem dolu bir ortamda dört gün boyunca dolu dolu kutlandı. Öncelikle katılmak için uzaktan yakından gelen bütün arkadaşlarıma çok teşekkür ediyorum. Kapadokya'da lise günlerimizdeki gibi aynı samimiyet, gırgır, şamata ile dolu dolu 2 gün yaşadık. Otobüsün yaramaz çocuğu ATA, sevimli halleriyle Serhan'ı epey yordu. (Gary Show) Ahmet Ersöz esprileriyle Kapadokya halkının şaşkın bakışları arasında hepimizi gülmekten yerlere yatırdı. Gökhan Paydak her zamanki gibi esprileri ile formdaydı. Güle oynaya gezdik, güzel yemek ve içecekler. Neşe dolu 48'lik çocuklara otelciler, gittiğimiz yerlerdeki Kapadokyalılar ve turistler de sanıyorum sempatiyle ve gıpta ile baktılar.

Cumartesi günü okulda mezun 53 kişi, artı eşler ile en kalabalık gurup bizdik, 6 A - 6 B maçında oynayan arkadaşlarımız ne kadar formda olduklarını genç kaldıklarını gösterdiler. Cemil Ergin ile Fetto'nun rekabeti de maça renk kattı. Akşam yemeğinden sonra Fetto'nun meşhur keleşoğlu baklavasından tekrar yeme şansı bulduk. İlk fırsatta Adana'ya babasına özürlerimiz ile beraber daha önce hiç yiyemediği baklavadan götürmeye söz verdik.

Organizasyon için aylar önceden büyük gayret ve fedakarlık gösteren sevgili Serhan Antalyalı'ya, Hasan Yalı'ya, Ramazan Dinçer'e, Cansun Mert'e, Bekir Gürleyik'e çok teşekkür ediyorum, iyiki varsınız. Sevgilerimle,

Erdem Gök

Bence bu organizasyona; gelen, gelmeyen, gelemeyen ve hatta kaybettiklerimiz, Fahrettin ve Selçuk kardeşlerimize kısaca her bir arkadaşımıza çok teşekkür ederim.

İyi ki varsınız, iyi ki hayatımın bir döneminde beraber olduk. Hamurlarımıza yaptığınız katkıdan dolayı hepinize çok teşekkürler.

Kendinize iyi bakın, sağlıklı, mutlu, neşeli bir şekilde tekrar buluşmak dileğiyle.
Sevgilerimle

Ramazan Dinçer

Değerli Dostlarım, Kardeşlerim,

30. yıldan, çok keyif aldığımı belirterek, emeği geçen, misafirperverlikleri ile bizleri şımartan herkese kucak dolusu sevgi ve selamlarımı yollarım.

Fedon

Güzel bir Çukurova gününde, dostluk-centilmenlik kokan bir maç oldu. Maçın ayrıntılarına girecek olursak:

Maç öncesi seromonide 6A ve 6B takım halinde fotoğrafçılara poz verdi. Fakat o da nesi? Orta 3. sınıfta okuldan ayrılmış olan Kaan Uçak, 6-A'da formasıyla sahaya çıkmış. Esame listesinde sahte lisans vakası sabit olmasına rağmen haydi neyse bırakalım maç oynansın denilerek maç başladı...

Maçın başlama düdüğü ile birlikte karşılıklı ataklar vardı. Fetto, aldığı top ile taç çizgisinin bir metre dışında orta yapmak üzere pozisyon aldığında "taç" denilerek oyun durdurulduğunda çok kızdı. Hele bir sonraki pozisyonda aynı olay tekrarladığında Fetto'nun itiraz etmesine karşı tribünlerde "Zaten Fetto'da teknik falan yoktu, futbol bilgisi de bitmiş" yorumları yapıldı. Henüz maçın başında sağdan yapılan ortada, kafasını toptan kaçıramayan Fetto'ya topun çarparak kalenin beş metre

yanından avuta gitmesi karşısında Fetto'nun "Nasıl vurdum ama demesi" tribünlerin bir kez daha neşelenmesine neden oldu. Diğer taraftan akın akın ataklar yapan 6-B'ye karşı direnen 6-A'lı sporcuların masum çabaları görülmeye değerdi. Maçın en büyük bombalarından birisi, Cemil Ergin'in Fetto'yu usta bir çalımla geçip kaleciyle karşı karşıya kaldığında arkadan takoz Fetto'nun çelmesiyle kendini yerde bulmasında, Fetto'nun "Bana takıldın" diyerek suçlamasıyla geldi. Hele üzerine Serhan'ın gene kaleye giderken arkadan Cüneyt Yağcı'nın takılmasıyla kendini yerde bulmasında Cüneyt'in "Çarpıştık" demesi Serhan'ın tatlı bir tebessüm göstermesi ile tatlıya bağlandı. Fakat tüm bunlardan sonra Sevgili Kaan Uçak, nam-ı diğer Erik Cross'un kaleye gelen topu eliyle tutması, 6-B'li sporcular tarafından "Sözün bittiği nokta" olarak yorumlandı.

6-B, Fetto'nun çıkarak Paydak'ın oyuna girmesi karşısında rakibin güçlenmesi karşısında oyun taktiğini değiştirdi. Yıllardır kendisine karşı yapılan lobinin kurbanı olarak Fetto'nun yedeği olarak kalan Paydak, 6-B'nin en korktuğu futbolcuydu. Jardel'e benzer tekniği ile her daim rakip takımın korkulu rüyası olmasına karşın yılların Paydak'ı da olumsuz etkilediği kısa zamanda ortaya çıktı.

Nihayetinde "El Clasico" bir kez daha 6-B'nin 2-0 üstünlüğü ile sona erdi. Maç sonunda tribünlerden gelen tek bir yorum vardı: "Sabaha kadar oynasalar, gene de 6-B'yi yenemezler!"

Sonuç olarak, 6-A'nın takdir gören çabası karşısında Erkan'dan yoksun sahaya çıkan 6-B'li usta futbolcular rakiplerine sarılarak bir kez daha haklı galibiyetin gururu yaşadılar. Taraflar, 2018'de buluşmak üzere söz vererek sahadan ayrıldılar.

Cemil Ergin

Skorun ne önemi var. Önemli olan hep birlikte yaşadığımız dolu dolu 4 gün.

Gerçekten Erdem Gök olayı çok güzel özetlemiş. Emeği geçen herkese teşekkür.

En acısı böyle bir ortamı 5 yıl sonra yaşayabilecek olmamız. Bunun için bunu 35. yıla bırakmadan, organizatörlerin yakın süreçli yeni bir plan yapmasını diliyorum.

Hepiniz sağ olun.
Katılanıyanlar adına üzüldüm.

Ender Evcik

Sevgili kardeşlerim,

30.yılıımızda 53 kişi, Amerika'dan, İsviçre'den, İstanbul, İzmir, Bursa, Ankara, Çorlu, Adana, Tarsus, Mersin, Kıbrıs ve aklıma gelmeyen unutulmuş olduğum yerlerden biraraya gelerek dostluğumuzun, kardeşliğimizin gücünü yalnız herkese değil, kendimize de gösterdik. Bizlerin bugünlere gelmesinde, mevcut mevkilere ulaşmamızda TAC'nin yeri şüphesiz çok çok önemlidir.

Yıllar sonra, önemli mevkilere gelmesi muhtemel ancak maddi gücü olmadığı için TAC'ye gelemeyecek çocuklara destek olabilmek amacı ile 30. yılıımızda 60 tuğla (12000 USD) sözünü hepimiz adına verdim.

Sevgili Faik, Hasan Yalı, Ramazan ve Erdem'in katkıları ile bazı arkadaşlarımız bu fona para gönderdiler. Geldiğimiz noktada yaklaşık 7000 USD toplanmış durumda.

Katkının büyüğü küçüğü olmaz! Hangi kardeşimin neye gücü yetiyorsa bizim için kıymetlidir. Asıl önemli olan toplamak istediğimiz rakam değil, 83 mezunlarının olaya katılım sayısıdır.

Stickler'a kocaman bir TAC'83 yazdıralım, ne dersiniz???

Katkılarınız için, bana, Ramoya, Hasan Yalı'ya, Erdem'e başvurabilirsiniz.

20/06/2013 tarihinde

12.000 USD TAC'83 mezunları olarak toplanmış olup. Dernek saymanımız Ramazan Dinçer aracılığı ile TAC Mezunlar Derneği hesabına yatırılmıştır.

sevgi ve saygılarımla

Serhan

TAC'88 mezunlarının 25. yıl buluşması...

They say , "You can never go home again". Well, "they" are clearly not TAC alumni. After 25 years, walking through the gates and embracing my brothers and sisters, all I could think was "great to be home, again".

Cem Kayhan, MD
TAC'88

İnsan yedisinde neyse yetmişinde de odur derler ya, gerçekten öyle. 25 yılda geçse bıraktığımız yerden devam. 25 yıldır ilk kez görme şansına eriştiğim arkadaşlar dolayısıyla 25. yıla gitmiş olmaktan ayrıca mutluluk duydum.

İnsan sevdikleriyle birarada olunca sevinci, mutluluğu bir ayrı

yaşıyor. O haftasonundan dönerken oğlum bana "Baba ben böyle bir kolej görmedim, herşey çok güzeldi, çok eğlendim dedi".

Oğlumu 25. yıl Mezuniyet törenine götürürken beklentim sizlerle ve çocuklarınızla tanışmasını istememdi. Özellikle arkadaşlığın ne kadar uzun yıllar sürebileceğini görmesini istemiştim. Sanırım bunda da son derece başarılı olduk. Öyle sanıyorum ki oğlumun kafasında arkadaşlık kavramı artık çok farklı bir değer kazandı.

Hepiniz sevgiyle kalın.

Mehmet Sunay
TAC'88

'88 Mezunlarının

25. yıl buluşması...

'88 Mezunlarının

25. yıl buluşması...

TAC'45 Turhan Uygur ile röportaj...

Bize kısaca kendinizden bahseder misiniz? Kaç yılında doğdunuz, Tarsus Amerikan Koleji'ne girmeniz nasıl oldu?

18 mart 1924'te Tarsus'ta doğdum. O devirde daha yeni alfabe gelmişti. Benim nüfus kağıdında 1924 yerine 1340 yazıyor. Daha harf inkılabı yeni olmuştu, okula girişimizde biraz zorlu oldu; eskiden Tarsus Amerikan'a pek rağbet yoktu; çünkü Tarsus'ta bir dindar kesim vardı, halk arasında Tarsus Amerikan için gavur mektebi derlerdi. Babam da bundan dolayı bizi Tarsus'a yazdırmaya çekinmişti. Beni ve Orhan'ı; birimizi İstanbul Robert Koleji'ne birimizi Galatasaray Lisesi'ne yazdırmak üzere hazırlık yaptı. O sırada babamın çok sevdiği Adana Belediye Reisi Turhan Cemal Beriker telefon açmış, demiş ki "ben oğlumu Tarsus Amerikan Koleji'ne verdim, siz velisi orada onun velisi olun" demiş. Eskiden öyleydi; yani bir şey olduğu zaman, okuldan gelip babama haber vereceklerdi. Bir de dedem bizi çok severdi, yanından ayırmak istemezdi, bizim İstanbul'a okumaya gitmemizi istemiyor, üzülyordu. Sonra babam da bizi Tarsus Amerikan Koleji'ne yazdırmaya karar vermiş. O şekilde biz Tarsus Amerikan Koleji'ne girdik.

O dönemde Tarsus Amerikan Koleji'nde eğitim sistemi, arkadaşlıklar, hocalarla olan ilişkiler nasıldı?

Bizim zamanımızda kolejdeki sistem daha farklıydı; biz son sınıfta kültür yani; Türkçe, tarih, coğrafya derslerinden imtihana girerdik yıl sonunda. Dışardan öğretmen okulundan, Adana Lisesi'nden, ziraat okulundan seçme hocalar gelirdi. Bilhassa bizim koleje ağır sorular sorarlardı, biz de hepsine cevap verirdik. Ancak o şekilde geçebiliyorduk. O devirde de kültür derslerinden geçmezsen bir sene kaybediyordun. Kolejde öyle bir sistem vardı. Bir de sınıfa giriş, salonda oturma her şey saatindeydi. Mesela sınıfa gireceğin zaman bir zil çalardı, sınıfa girerdin sonra diyelim bir şey unuttun onu hemen alırdın çünkü beş dakika sonra ikinci zil çalardı. Sistem öyleydi, bir şeyini unuttuysan o beş dakika da alırdın. Bir de; şu anda nasıl bilmiyorum, bizim orta kısmı bitirdikten sonra üç yıl lisede Fransızca dersi alırdık. Hocalar da İsviçre'den, Fransa'dan gelirdi; Türk değillerdi; ama ben az buçuk Fransızca biliyorum; çünkü biz o zaman kıymetini bilemedik dilin, ben büyük kayıp diyorum kendimce. Belki iki dili de öğrenecektik; ama muzip arkadaşlar vardı, onlarla gürültü patırtı yaparak sene sonunu getirir, sonra toptan geçerdik. Hatta bir kere hiç unutmam; son sınıftaydık, bir Fransızca öğretmeni vardı, biliyorsun Fransızlar biraz şaraba meraklıdır, bu hoca ayrıca ata binmeye de meraklı idi. Tabi bizim çocuklar rahat durur mu? Biz 1 Mayıs'ta denize gider, piknik yapardık. O gün de yine denize gideceğiz, arkadaşlar dediler ki, hoca nasılsa sene sonunda gidiyor, rahat olabiliriz. Hocanın bir de güzel bir atı vardı. Hocanın atını, eşerini falan aldık, şarabı da aldık yola koyulduk. Denize girdik, çıktık, yıkandık; yemek yiyoruz, yemek

yerken kadeh kaldırıyoruz, şimdi hoca da orada, talebeler etrafında. Kadeh kaldırıyoruz: "Mezuniyetin şerefine"! diye, tabi hocaya şarabı içirdiler orada, kafayı bulmuş hoca da. Nasılsa geçtik diye diye herkes rahat tabi. Muziplik o zamandan kalma yani. Ne kadar güldük, eğlendik anlatamam.

Bir de bizim zamanımızda herkes kardeş gibiydi, bir kere bile kavga çıktığını hatırlamıyorum. Herkes birbirini çok severdi. Ermeni vardı, Giritli vardı, Süryani vardı hepsi arkadaşımızdı. Biz böyle yetiştik. Bundan birkaç sene evvel; aynı sınıfta okuduğum arkadaşım Ertuğrul Deniz beni yazıhanemde aradı; koleje gidelim dedi, meğer torunu da son sınıftaymış. Gittik, koleji tanıyamadım. Toz toprak içinde; bir yığın insan, herkes birbirine vuruyor. Bir

arkadaşın oğlunu çağırıp nasihat ettik; ama aldırmadı. O gün de diploma töreni vardı. Müdür diplomayı verecek, okul birincisi onun elini sıkmadı. Biz anlayamadık. Bizim zamanımızda talebeler öğretmenlere hiçbir saygısız laf edemezdi, öğretmenlerin karşısına, önlerini iliklemeden çıkamazlardı, mesela; bir öğretmen gelirken öğrenci oturduğu yerden ayağa kalkardı. Bizde öyleydi. Son derece saygı vardı. Yine son yıllarda birgün; kolejin arkasından yürüyorum, otobüs durdu, talebeler arka kapıdan iniyor, baktım, göğüs, bağır açık; üstlerine başlarına dikkat etmiyorlar. Kolej böyle mi olacaktı? Biz kravatımızı bir gün dahi çıkarmazdık. Mr. Woolworth bizi her zaman kontrol ederdi, hatta ayakkabılarımızı çıkarttırıp tırnak kontrolü dahi yapardı. Biz öyle okuduk, çok iyi günlerimiz geçti.

Okulda bulunduğunuz dönemde unutamadığınız bir anınız var mı?

Unutamadığım bir anım var aslında. Biz üç kardeştik; babamın bir prensibi vardı; biz üç kardeş okula giderken hergün birimiz evin yiyeceklerini ve sebzesini alır, getirirdi. O devirde ekmek kıtlığı çoktu; o gün de sıra kardeşim Orhan'daydı. Orhan fırına

girdi; içerisi çok kalabalık, neyse ekmeği aldı. Birkaç gün sonra Orhan hastalandı. O zamanda Tarsus'ta çok doktor yoktu, belki iki tane vardı. Bir doktor vardı, o da en küçük bir şeye aspirin verirdi, o zaman ilaç nerde böyle. Ne olsa aspirin al derdi. Orhan hastalandı, ateşler içinde yanıyor, hiçbir doktor bilemiyor neyi olduğunu. Benim de büyük teyzemin beyi doktordu. Mikrobiyoloji uzmanı idi. Neyse Orhan hastalanınca onu tedavi etmek için geldi. Orhan'a elini aç göster dedi, elini açtı tifüs dedi, ilk defa Tarsus'ta Orhan tifüs olmuştu. Dışarı çıkamıyordu. Netice de bir ay ya da 40 gün geçti. Biz okula gidip geliyoruz, iki ayda bir karne aldığımızdan, ilk bir ay ders görüyoruz, ikinci ay sorular soruyorlar, imtihan yapılıyor, hocalar buna göre not veriyordu. Sistem böyleydi. Lise bir yahut lise ikideydik; Fransızca dersinde bir şiir görmüştük. O gün de o dersin imtihanı vardı. Neyse ben şiiri ezberledim, Orhan'la sabahtan kalktık, okula gittik. Maynard Hall'un üstünde bir sınıf vardı, orada da kütüphane vardı, kitaplar orda; onun altında da bir oda vardı, spor malzemeleri de oradaydı. Malzemeler Amerika'dan geldiği için topa bir tane daha vurmak 25 kuruştı, özellikle voleybol topu çok kıymetliydi. Neyse biz sınıfa girdik, o sınıfta biraz loş, o gün de hava karanlık, bulutlu. Tabi biz Orhan'la birbirimize

çok benzediğimiz için (ikiz olduklarından) yan yana oturturlardı ki, hocalar yanlışlık yapmasın. Benim numaram 314 onun ki ise 315'ti. Sıra Orhan'a geldi. Orhan okula gelemediğinden şiiri bilmiyordu; arkadaşlar da beni dürttüler "sen kalk sen kalk hoca anlamaz" dediler. Orhan yerine ben kalktım 9 aldım. Bizim aramızda kıpırdanmalar olunca hoca şüphelendi; bu sefer de "Turhan sen kalk" dedi, tabi benim yerime de Orhan kalktı; Orhan da bilmiyorum deyince 0 dedi. Böylelikle ben 0, Orhan ise 9 almış oldu. Neyse aradan zaman zaman geçince hocaya anlattık birgün, "iyi olmuş onun notları kötü senin de iyiydi, dengelemiş oldunuz" dedi. Biz de güldük, geçtik artık.

O günlerden bugünlere okulda hoşunuza giden ya da gitmeyen en büyük değişiklikler nelerdir?

Okulda Mr. Woolworth'a güzel bir binanın verilip ismiyle anılmaması. Hangi benim yaşımdaki yahut benden büyük mezuna sorarsanız bunu söyler; çünkü Mr. Woolworth hepimizin idolüydü; kendisini çok severdik; çok da disiplinli bir insandı. Mesela bize şu saatte şurda olacaksınız dendiğinde, zamanında orada olmamız gerektiğini bize o öğretti. Hepimiz onun sayesinde çok disiplinli yetiştik, saat de dahil, her zaman her şeyi hesap ederek hareket etmeyi öğrendik. Ben onun isminin okulda bir yere verilmemesine çok üzülüyorum. Halbuki Tarsus Koleji'ni kolej yaparak isimlendiren Mr. Woolworth'tu. Kim ne derse desin. Benim yaşımdakilere sorsunlar. Ben onun ismi okuldaki bir binaya verilsin diye çok uğraştım. Birkaç sene önce yatakhane yapılıyordu. Ben de mezunlar derneğine gittim, hangi ismi vereceklerini sordum. Daha belli olmadığını söylediler bende Mr. Woolworth olmaz mı dedim, bilmiyoruz dediler. Öyle kaldı, bu sene gittim, yine vermemişler. Halbuki Mr. Woolworth benim yaştımdaki herkesin idolü bir öğretmen idi. Mr. Woolworth ile ilgili çok trajik bir olay var aslında; birgün bir talebe not yüzünden Mr. Woolworth'un ofisine gidip kendisine silah çekti; Mr. Woolworth hemen masanın altına saklanmış; talebe de ateş edince kurşun sağ tarafından hafifçe sıyırmış, talebe de onu yerde yataarken görünce öldüğünü zannediyor. Bunu görünce silahla kendi kafasına ateş edip intihar etmişti.

Senesini tam hatırlamıyorum. Bizden büyük sınıftan biriydi, belki de lise 1'di. Fakat her şey bir tarafa; Mr. Woolworth'un adının anılmamasına gerçekten inanamıyorum.

Sizin okuduğunuz esnada kolejde ne gibi sosyal aktiviteler vardı?

Biz kolej olarak o dönem voleybol ve futbolda çok etkindik; fakat müsamere için yeterli vaktimiz hiç olmadı. Bu branşta hocalar da yoktu. Bizim nesil görmedi yani. Kolejin şimdiki giriş kapısının sağ tarafında büyük salon karşısında müsamere için sahne vardı. Bazı sınıflar müsamere yapar bizde öyle katılırdık. Ama müdür bunlara davet edermiş bazen babamı, dedemi, devlet erkanını; öyle davetiyeler var.

Bu dönemde Tac mezunu olmanın ayrıcalıklarını biz az çok biliyoruz, peki o dönemde TAC mezunu olmanın ayrıcalıkları nelerdi?

Şimdi şöyle, biz o dönemde kültür dersleri hariç, tüm dersleri hep İngilizce gördük. Biraz zordu yani, fakülteler de bu kadar sıkı değildi, mesela edebiyat fakültesine, hukuk fakültesine doğrudan girebiliyorduk. Tıbbiye zordu; çünkü onun ayrı bir imtihanı vardı. Ben de o dönem iyi bir doktor olayım şöyle dedim, hoca vari talebe yetiştirim istedim, ben de onun imtihanına girdim. Önüme kağıt geldi, soruların Türkçe'sini anlayamadım. Tabi kazanamadık. Biz de tüm hocalar Amerika'dan gelirdi; dolayısıyla o dönem için çok iyi bir İngilizce eğitimi almıştık. O zaman da bir sistem vardı, mesela liseyi bitirdiğin zaman bir fakülteye giremezsen, doğrudan yedek subay olarak başlıyordun. Öyle bir zorunluluk vardı. Biz de baktık tıbbi kazanamadık, şimdi yedek subay olmamız icap edecek, o zaman başka fakülteye müracaat etmeye karar verdik. O sırada üç dört arkadaş Ankara'ya gidelim dedik. Tarih, coğrafyaya girelim, orada okuduğumuza dair yazı alalım, böylece yedek subay olmaya da gitmeyiz diye düşündük. Arkadaşlarla gittik; ama oraya gideceğiz de son gün. Mersin milletvekili aynı zamanda babamın liseden de arkadaşı, gelin dedim onun yanına gidelim, aynı zamanda da halk evi başkanı kendisi. Halk evleri vardı o zaman ama siz bilmezseniz. Çok güzel bir sistemdi o, orada piyesler olurdu. Benim de kartvizitim vardı, Turhan Mehmet Muvaffak oğlu. Onun yanına gittiğimizde boynuma sarıldı; çocuklar buyrun gelin dedi. Oturduk, baktım o kadar şaşalı koltuklar var ki; herhalde şimdi bile öylesi yoktur. Neyse, kahve söyledi, hayatımda içtiğim en güzel kahveydi; hala öyle bir kahve içmiş değilim. Neyse anlattık derdimizi, tamam dedi, açtı dekana telefon, senin istediğin talebeleri getiriyorum dedi, neyse arabaya bindik, onun çok güzel bir Lincoln'ü vardı. Fakülteye geldik, dekan hemen karşıladı. Bunlar senin istediğin talebeler diye bizi gösterdi. Sonra biz de o şekilde kaydımızı yaptırдық. Kaydımız olduktan sonra kafalardaki top oynadığımız için üniversitenin takımına girdik. Bu defa bırakmadı hocalar, ya hocam biz gidelim diyoruz, yok diyorlar.

Temuçin Karmutoğlu
TAC'04

Kubilay Keçelioğlu
TAC'75

TAC'75 Necati Güler ile söyleşi...

Şanslı bir sınıftı TAC '75... 47 kişi mezun olmuştuk. AFS ile A.B.D.ne giden Sait Tosyalı'yı da ilave edince 48 kişi oluyorduk. Çok renkli, çok güzel ve çok özel insanları vardır sınıfımızın. Ama şüphesiz ki; en renklimiz, en güzelimiz ve en özelimiz Necati'dir. Onu dışarıdan tanıyanlar sadece sporcu yönünü bilirler... Mükemmel bir basketbolcudur. Doğru!... Haklılar ama aslında Necati bundan çok daha fazlasıdır... Necati okul birincisidir... Necati liderdir... Necati birçok spor branşının en iyisidir... Necati'nin söylediğine gözü kapalı imza atılır... Ayrıca Necati'nin yüreği ise içine herkesi alacak kadar büyüktür. Kısacası Necati; adam gibi adamdır.

Necati ile İstanbul Dalyan Klüpte 17 Haziran 2013te öğle saatlerinde birlikte oturduk. Bilmedikleri öğrenmeye çalıştım... Bildiklerime ise teyit aldım... Aşağıdaki söyleşi ile onu takip eden yazılar bir bütündür. Mümkün olduğu kadar tekrarlardan kaçınmaya çalıştım. Neco'yu ne kadar anlatsam yine de bir şeyler eksik kalacağı için Necati'den peşinen özür dilerim. Dilerim beğenirsiniz...

KK: Neco, okuldayken senin İstanbul Spor'lu olduğunu biliriz. Sanırım senle söyleşimizi babanla açmamız gerekecek...

NG: Biliyor musun, aslında ben de sizin gibi üç büyüklerden birini tutuyordum. Beşiktaş... 7-8 yaşındayken Adana'daki evimize geldim. Ev, tıklım tıklım insan dolu. Şaşırdım. İstanbul Spor futbol maçı yapmaya Adana'ya gelmiş. Yolları Adana'ya düşünce, topluca bizim eve babamı ziyarete gelmişler. Babam çok konuşmazdı.

KK: Tıpkı oğlu...

NG: O zaman öğrendim ki; babam 16 ve 26 yaşları arasında

İstanbul Spor'da futbol oynamış ve takımın kaptanlığını yapmış. Bunu öğrendikten sonra benim İstanbul Sporluluğum başladı.

KK: Rahmetli baban İstanbul Erkek'te mi okumuştun?

NG: Evet, İstanbul Erkek'te okurken de İstanbul Spor'da futbol oynamaya başlamış.

KK: Benim bildiğim Neco bundan etkilenip İstanbul Erkek'e gitmek istiyor olmalıydı. Yanılıyor muyum?

NG: Haklısın. Sınavına da Denizcilik ve Kabotaj Bayramı günü girmiştim. Hatta... İstanbul Erkeğin sınavlarına gittiğimde İstanbul Spor, Cemil Turan'ı Sarıyer Spor'dan kaçırap getirmişti. Cemil Turan'la aynı yerde kalmıştık. Bunlar beni hep etkiledi. Yine de tercihim Tarsus Amerikan Koleji oldu. Zamanla düşününce aslında babamın ustalıkla benim TAC'yi seçmemi sağladığını fark ettim.

KK: Ne mutlu bize... Baban Sümerbank'ın tekstil işletmelerinde Müdürlük yapıyordu. Hep Adana'da mı oturdunuz?

Muratcan, Necati ve Sinan Güler

NG: Hep Adana'da oturmadık 1964 - 1968 yılları arasında Ankara'da yaşadık. İlkokulu Ankara'da bitirdim. Ankara'nın öncesi ve sonrasında ise Adana'daydık.

KK: Evet... 68-69 yılında ben hazırlıkta ikinci dikişi yaparken siz geldiniz...

NG: Tam olarak 11.09.1968 benim TAC'deki ilk günümdü.

KK: Uzun kollar, uzun bacaklar, kocaman ayaklar ve "hallice" kulaklar...

NG: Hahaaha !..

KK: Çok kısa zamanda sivrildin. Sınıf müessili sen... yaptığın sporlarda kaptan sen... ders durumun zaten malum... anlaşmazlık olduğunda hakemliğine başvurulmuş sen... Bunu nasıl sağladın?

NG: (kızarak önüne bakıyor...)

KK: Peki...peki... seni bilmiyormuş gibi utandırdım... ama yukarıda tevazuundan bahsetmeyi atlamıştım. İzinle onu da belirtiyim.

NG: (kızarmayla kızmak birbirine karışıyor... İş kötü!... Yan yan bakmaya da başlıyor...)

KK: Neco, okulda her sporu yaptın ama seçimin basketbol oldu. Basketbol'da yetişmene en büyük katkısı olan kişi kimdir?

NG: Fen öğretmenimiz Mr.Don Hornish'in çok katkısı oldu. Biz orta kısımdayken, Mr.Hornish Lise takımını çalıştırmak istiyordu. Lise takımının oyuncularını Mr.Hornish'i istemedi. Buna Mr.Hornish çok kırıldı. Bir ay boyunca Mr.Hornish'e orta takımını çalıştırması için sürekli yalvardım. Bir akşam Salim Erdemle yanına yine rica

için gitmiştik. Geri çekildi... Düşündü... Aniden,"Yarın hazır olun. Çalışmaya başlıyoruz." dedi. Bizim sevincimizi sana anlatamam... Daha sonraki yıllarda o dönemde çok doğru çalıştırıldığımızı anladım.

KK: Mr. Hornish'le senin hukukun çok farklıydı. Hatta küçük oğluna senin adını vermişti...

NG: Mr.Hornish çok iyi bir coach'du. Antalya'da Orta okullar şampiyonasına İzmir Atatürk Lisesi çok güçlü bir takımla gelmişti. Hepsini Karşıyaka'da oynuyordu. Bunlarla maçı yaptık... Beklenen oldu... Bizi evire çevire 100-66 yendiler. Mr.Hornish sahanın ortasına geldi ve bütün oyuncularını "Siz elinizden geleni yaptınız." diyerek tek tek elini sıkarak kutladı. Bu benim için çok önemli bir dersti. Bu olayı hep anlatırım.

KK: TAC Basketbol takımında hangi dereceleri aldınız?

NG: 1971-1972 de Orta Okullarda Türkiye Beşinciliğini, 1973-1974 te Liseler Beşinciliğini ve 1974-1975 te Liseler üçüncülüğünü aldık.

KK: 1972-1973te ne yapmıştınız?

NG: O yıl futbol oynarken kolumu kırdığım için oynayamadım.

KK: 1974-1975te şampiyonluğu kaçırdığımıza çok üzülmüştüm. O yıl alabilirdik. Kim bilir siz ne kadar üzüldünüz...

NG: Üzüldük tabii... O yıl takımda Salim Erdem(75), Can Sonat(77), Serdar Akçalı(75), Hasan Karamahmet(75), Yalçın Bürkev(75), Rifat Tokbey(76), Yavuz Öngel(76), Mehmet Karamahmet(76) ve Hakan Sönmez(77) vardı. Coach'umuz ise sevgili Nejat Güngör Hocamızdı. Şampiyon olan Marmara ile yaptığımız maçta dışarıdan verilen Marmara için geliştirilmiş taktikle oynadık ilk devrede 23 fark yedik. Devre arasında Adana Demirspordaki antrenörüm ve takım arkadaşım Alaattin Abi yanımıza geldi. "Siz ne yapıyorsunuz? Kendi oyununuzu oynayın." dedi. İkinci devre kendi oyunumuzla sahaya çıktık. Farkı ikinci devrede önemli ölçüde kapadık ama maalesef maç bittiğinde arada hala 6 sayı fark vardı. Alabilirdik... Olmadı... Neyse ki; hemen ertesi yılda, TAC yine Nejat Güngör Hocamızla, Bolu'da Liseler basketbol şampiyonu oldu.

KK: TAC geleneğinde basketbol vardır. Sanırım bunların arasında da en önemlisi sensin...

NG: TAC'nin geleneğinde basketbolun olduğu doğrudur ama önemli dendiğimde aklıma hemen Ali Zallak (TAC 68) ve Cihangir Sonat (TAC 72) geliyor. Ayrıca bunların yanı sıra başka basketçiler de çıktı TACden.

KK: Lise sonda iken ikinci ligde basket oynamaya başlamıştın değil mi ?...

NG: TAC'de son sınıftayken, Adana Demirspor'da A takımına alınmışım. Her Salı ve Perşembe çalışma için Adana'ya gidiyordum. Hafta sonu da maç yapıyorduk. 2. Lig'e düşmüş takımımızı tekrar 1. Lig'e çıkartmak üzere, genelde Adanalı ünlü basketbolculara ilave yine Adanalı Taner, Levent ve ben, 3 genç ve İncirlik'ten bir Amerikalı basketbolcudan kurulmuştu. Alaattin Ağabey, Ankara'dan Adana'ya dönmüş, antrenör-oyuncu olmuştu. İlk maçımız için trenle Ankara'ya, Yenişehir maçına gidecektik. Amerikalı'ya bir türlü ulaşamadık ve deplasmana gelmedi. Yoldaki başka bir trenin kazası yüzünden, rötarlı olarak 26 saatte Ankara'ya vardık. Ancak gece dinlenip, maça çıkabildik. Selim Sırrı Tarcan Salonu'nda, soyunma odasında Alaattin Ağabey, her zaman yaptığı gibi, 4 kişiyi saydı ve ısınmak için sahaya çıktık. Genelde, 5. hep kendisi olduğundan, kimse 4 isim saymasını yadırgamamıştı. Isınma bitip, maç başlayacakken yanıma geldi, " Haydi bakalım, sen başlıyorsun," dedi. Kendi yerini bana vermişti. Basketbol kariyerim böylece başlamış oldu...

KK: TAC'i bitirdikten sonra Boğaziçi Üniversitesinde Endüstri Mühendisliği okumak üzere İstanbul'a geldin...

NG: Geldiğim ilk yıl FB'de oynadım. Birinci ligde Türkiye dördüncüsü olduk. Sezon sonunda şampiyon Eczacıbaşı, Lig ikincisi BJK, ve İTÜ beni istedi. Alt yapı olanaklarından ötürü Eczacıbaşı'nı tercih ettim. Rahmetli Aydan Siyavuş takımın başındaydı. Benim basketbol yaşamımda birinci önemli nokta Mr.Hornish ise ikinci önemli nokta da Aydan Abidir. Takımda Efe, Orhan, Melih, Reşat, Doğan, Nuri ve Mehmet Dövüşken vardı.

KK: Tercihin "duygusal" mıydı?...

NG: (Gülerek) Üçü arasında en az parayı Eczacıbaşı teklif etmişti. Seçimimde parayı hiç düşünmedim. Eczacıbaşı'nın kendi tesisinin olması ve profesyonel anlamda organize yapıları bana cazip gelmişti.

1976 Genç Milli Takımı

KK: Eczacıbaşı'nda bayağı uzun süre oynadın değil mi?

NG: 1976 ve 1983 yılları arasında Eczacıbaşı'nda oynadım. Daha sonra 1992ye kadar İTÜ'de oynamayı sürdürdüm. 1992-1993 yılları arasında Nasaş'ta antrenörlüğe başladım. 1993'te F.B.de birkaç ay antrenörlük yaptım. 1994-1998 arasında İTÜ'de hem antrenörlük hem de oyunculukla devam ettim. Burada Muratcan'ın coachluğunu da yaptım. Baktım baba oğlun aynı takımda olması Muratcan'a zarar veriyor o nedenle coachluk yapmayı bıraktım.

KK: Sen aramızda ilk çocuk sahibi olanlardan birisin...

NG: B.Ü.de üçüncü sınıftayken evlendim. Sene 1978di... 1980deki mezuniyetimde ise Muratcan 4 aylık olarak arabasında beni seyrediyordu. Sinan ise 1983te, üç yıl sonra doğdu.

KK: Muratcan ve Sinan'a sonradan gelmek üzere biraz Basketbol Milli takımında oynadığın dönemi anlatır mısın?

NG: Milli olmam; 6 Ağustos 1975te Eski Yugoslavya bugünün Sırbistanının Çaçak şehrinde Genç Milli takımında oynamamla başladı. 1983 yılına kadar toplam 115'i A milli olmak üzere 147 defa milli oldum.

KK: Sen çok daha uzun süre oynayabilirdin. Niçin erken bıraktın?

NG: Evet. Oynayabilirdim. Oynamamı istediler de... İş hayatına başladığım için zorunlu olarak bıraktım.

KK: Biraz iş hayatına girelim mi?

NG: 1981 ve 1998 yılları arasında Kayınpederim ve Fransız ortaklarının gülyağı fabrikasında yöneticilik yaptım. Bu dönemde IFEAT (Int.Fed.Ess.Oils & Aroma Trades) a başkanlıkta yaptım.

KK: Türkiye'ye ilk puro ithalatını sen ve ortağın mı yapmıştınız?

1977 Şampiyonu Eczacıbaşı

1983 Necati Güler'in son oynadığı Milli Maçın Kadrosu

NG: 1998 yılında Havana Purolarını ithal ettik. Puro mağazamızı Fidel Castro İstanbul'a geldiğinde ziyaret de etmişti. Benim o işle uğraşmam kısa sürdü.

KK: Senle tütünü hiç bağdaştıramazken, o dönemde, bir de baktık ki Neco puro içiyor.

NG: Sigara ağzıma koymadım ama puroyu o dönemden sonra içmeye başladım. Öyle çok sıkı bir içicide değilim.

KK: Puro işinden sonra ise sadece "non-profit" organizasyonlara yönlendin. İstersen bize birazda onları anlatır mısın?

NG: 2002 ve 2004 yılları arasında TEDMER (Türkiye Etik Değerler Merkezi Vakfı)'nın ilk Genel Müdürü olarak çalıştım. TEDMER, Boğaziçi Üniversitesi Vakfı ve 15-20 önde gelen işadamı ve şirketin kurduğu bir vakıftı. ERC (Ethics Resource Center - Washington) ile organik bir bağı vardı. Danışmanlık ve Türkiye'de etik konusunda çeşitli çalışmalar yaptı. Şirketlere sertifika eğitimleri, üniversitelere eğitim ve yarışmalar düzenledi. Dünya Bankası ve uluslar arası kuruluşlarla zirve, konferans ve toplantılar düzenledi. Yurtdışındaki benzeri çalışmalara da katılımcı oldu. 2004 ve 2007 yılları arasında ise Boğaziçi Üniversitesi Vakfı'nın Genel Müdürlüğünü yaptım. Daha sonrada Antalya'daki Mardan Spor Kompleksinin Genel Müdürlüğü var...

KK: Bu arada değinmediğimiz dernekçilik tarafın da var...

NG: Boğaziçi Üniversitesi'nin Mezunlar Derneğinin kurucuları arasındayım. 95-97 yılları arasında bu derneğin başkanlığını da yaptım.

KK: Aslında TAC Mezunlar Derneği olarak senin deneyimlerinden geçtiğimiz zaman içerisinde yeterince yararlanamadık. Şimdi artık TAC Mezunlar Derneğinin Yönetim Kurulu üyesi olduğuna göre bu konuda TAC Mezunlar Derneği olarak katkılarını daha yoğun olarak alabileceğiz. Bu başta Ali Cerrahoğlu olmak üzere, bütün mezunlar açısından çok sevindirici. Sevgili Neco, değişik dönemlerde Basketbol Federasyonunda muhtelif görevler almıştın ve hala alıyorsun bu konuyu da biraz girelim mi?

NG: 92'de İTÜ'de basketbol oynarken aynı zamanda Basketbol Federasyonu'nun yönetim kurulu üyeliğini yapıyordum. Bu hiç rastlanmamış bir uygulamaydı ve 1,5 yıl sürdü.

KK: Sen anlatmadan geçebilirsin diye hemen müdahale edeyim. Federasyon Başkanlığına

adaylığına adaylığın da olmuştu...

NG: 1993 yılında Basketbol Federasyonu Başkanlığı için seçime katılmıştım. O seçimi 4 oy farkla kaybettik. 2008 ve 2012 yılları arasında YK Üyesi ve Eğitim Kurulu Başkanı olarak çalıştım. Kendi isteğimle artık danışmanlık yapıyorum.

KK: Muratcan ve Sinan'ın birlikte kurduğu, senin de yardımcı olduğun "GÜLER Legacy" nedir?

NG: "GÜLER Legacy" yaz kampıdır. Muratcan, Sinan ve iki arkadaşıyla birlikte ben de bu organizasyonda çalışıyorum. Gençlere basketbol konusunda yardımcı olmaya çalışıyoruz. Basketbolun zor eriştiği bölgelerdeki yetenekli gençleri Türk Basketboluna kazandırmak da önemli hedeflerimizden biri. Bu yıl üçüncü yılımız. Özyeğin Üniversitesi'nin Çekmeköy Kampüsünde çalışıyoruz. Eğrimiz yükselmeye devam ediyor. Dilerim ileride GÜLER Legacy'nin katkıları Türk Basketbolunda hissedilir hale gelir.

KK: Sence sporculuğun olmazsa olmazları nelerdir?

NG: Disiplinli çalışma. Geri kalan her eksik giderilir. (Gülüyor)

KK: Bu soruyla söyleşimize son vereceğim. TAC Necati'ye ne ifade etmektedir ve neler katmıştır?

NG: TAC, hayatla ilgili öğrendiğim her şey, bütün kişiliğimin geliştiği ve oturduğu çevre. Memuriyet sebebiyle; Kayseri'de doğmuşum, nüfusum Manisa'ya kayıtlı, 37 yıldır İstanbul'da yaşıyorum; ama nereli olduğum sorulduğunda, "Tarsusluyum!" diyorum...

KK: Sevgili Neco, Muratcan ve Sinan gibi iki örnek genci Türkiye'ye kazandırdığın için bir baba olarak ne kadar iftihar etsen azdır. Biz de, sınıf arkadaşların olarak, Muratcan ve Sinan'ın babasıyla hep iftihar ediyoruz. Vaktini bana ayırdığın için ayrıca teşekkür ederim.

NG: Ben teşekkür ederim.

Can Piyale

Bütün TAC '75 Necati'nin ismiyle anılır... Büyüklerimizle karşılaştığımızda "75 mezunu" diyerek kendimizi tanıttınca hemen "Necati'nin sınıfı" derler. Küçükler ile karşılaştığımızda ise soru hazırdır "Siz Necati Abi'nin sınıfındasınız değil mi?" Kısacası TAC 75'in ismi "Necati'nin sınıfı" olarak değişmiştir.

Engin Akış

TAC'de geçen yıllarım, bana pek çok "dosttan öte" / "kardeş gibi" arkadaşlıklar kazandırmıştır. Bu dostlarla hala görüşüyorum. Sevgili Neco da bunların başında gelmektedir...

Okul yıllarımda Neco ile beraber gerek Orta gerekse Lise basketbol takımında da oynadık. Ortaokul basketbol takımında oynarken yaşadığımız bir olayı anlatmak istiyorum.

Yıl 1972. Mersin'deki grup şampiyonasından sonra, Manisa'daki Türkiye şampiyonasına katılacağız. Ancak benim bir sorunum var. Karnemde tam 4 tane zayıfım var ve okul yönetmeliğine (galiba) göre şampiyonaya gitmem mümkün değil. Ancak idareden özel izin almamız lazım. Yani görüşülmesi gereken kişi, Türk Müdür Muavini, rahmetli İbrahim Akış hocamız. Yani... benim babamdan!...

Bir plan yapıp uygulamaya koyduk biz de. Bir gece kapımız çalındı. Gelen Neco'ydu. Yanında da Salim Erdem ve biri daha vardı. Hasan

Karamehmet diye hatırlıyorum. Hepsi pek şık giyinmişler, gelmişler. Çok komik görünüyorlardı. Neco babamdan izin alabilmek için, beni kendisinin ders çalıştıracağına ve kesinlikle derslerimi düzeltereğine söz verdi.

Babam Neco'yu çok severdi, kıramadı kabul etti. Ben de şampiyonaya gidebildim... Ama daha sonra Neco beni ve benim gibi zayıfı olan diğer takım arkadaşlarımızı çalıştırırken neler çekti... neler... Çok uğraştık, çok zorluk çıkardık Neco'ya, bize ders anlatırken... Neyse, o sene sınıfı geçtim de, Neco da paçayı yırttı...

Mr. Don Hornish

(Former Coach and Teacher at TAC)

"I want to start out by saying that Necati Guler to me was one of the most dedicated students, basketball athletes and young person I have ever coached. Now there we a number of other TAC students and basketball players who were good as well, but Necati was not only the best basketball players at TAC, but one of the best in the country at any level. He would have been one of the best players on any team I ever coached here in the States. Not only was he a top-notch player, but he was a great listener, learner and leader, especially with the basketball team. I believe he not only inspired others on this team to be better players, but also to others on teams from other schools we played. Necati was never a selfish player or person. He would do almost anything for anybody. I know he made an impression on those who were a part of Turkey's basketball federation.

Not only was he a great basketball player, but a great person and student. He was, and still is, a great friend to all our family members. In fact, we even named our youngest son, Scott Necati Hornish, after him. One particular reason we did so using his name as part of our son's name, is because when his father passed away, Necati often confided in me as kind of an interim father during his time of loss which was a great honor for me.

Necati deserved any honors over and above any that he earned. If he would have been our son, Mrs. Hornish and I would have been most honored and pleased."

Nejat Güngör

("Spartaküs" - TAC Beden Eğitimi Öğretmeni)

Ben öğrencilerimin hepsini severim ama Necati farklı biriydi. Onun sporculuğu toleransı, dürüstlüğü ve insani yönüyle örnek bir kişiliği vardı. İstanbul'da Necati'yi her görüşümde içime onun ışığı dolar. Kendimi çok iyi hissedirim. Mersin'deki arkadaşlarıma o zaman ki öğrencilerimi ve Necati'yi hep anlatırım. Bana "Abartmıyor musun?" derler... Hayır!... Hiç abartmıyorum! Yalnız, onlarla ilgili bir üzüntüm vardır. O takımla şampiyon olamamamızı düşündükçe hep içlenirim. "O takım bugün elimde olsa muhakkak şampiyonluğu alırdık!..." derim kendi kendime.

Sait Tosyalı

147 kez milli formayı giymiş, Türk basketbolunun gelmiş geçmiş en iyi oyun kurucusu; TAC 75'in sınıf birincisi; üniversite giriş sınavında ilk 100, faal basketbolculuğu döneminde, günümüz basketbolunun yıldızları Muratcan ve Sinan'a hayat veren evlilik; Boğaziçi Üniversitesi Endüstri Mühendisliği mezuniyeti...

Alçakgönüllülüğü, müthiş zekası; ince ayrıntıları unutmayan inanılmaz hafızası, dürüstlüğü ve etik değerlere bağlılığı, yardımseverliği ve arkadaş canlılığı... Kelimeler yetmez Sevgili Neco'yu anlatmaya...

Ancak yemeğe olan hassasiyetini atlamamak gerek! Yıllar önce bir maç çıkışı İnci Pastanesindeyiz; Neco artık kaçınıcı tabak profiterölü mideye indiriyorsa, metal kaşığın tabağın dibini ısrarla sıyırmasından bıkan garsonun Neco'nun elinden tabağı hissimla kaparken "yeter abi, tabağı mı kazıyacak" demesini hala hatırlar güleriz!

1968'de TAC'de başlayan arkadaşlığımız BÜ'de devam ederek ilk günkü canlılığında bugünlere ulaştı. Sevgili Neco; iyi ki Antalya'dan döndün de, cumartesi tenis+pizza programımız tekrar düzene girdi!

Serdar Akçalı

Kubilya, Necati Güler arkadaşımızla ilgili kısa bir yazı yaz dediğinde yazamayacağımı söyledim. Yazacak o kadar çok şey var ki hangisini yazsam diye düşündüm. 50 yıla yaklaşan bir sürede aynı ortaokul, lise, üniversite arkadaşlığımız ve sonrasında İstanbul'daki birlikteliğimiz, BÜMED'i kurmamız ve daha sonraki çalışmalarımız, hafta sonları tenis maçlarımız (daha doğrusu sohbetlerimiz)... daha neler... neler...

Aramızda birçok ilkleri bize Neco yaşatmıştır. Ortaokulda beden hocamızın "Üç ana daldan (basketbol, futbol ve voleybol) hangisini seçersen; ileride milli takımdasın." dediğinde abarttığını düşünmüştük. Şimdi ise, eksik yönlendirdiğini düşünüyorum. Şayet üç dalın ikisinde milli olabilirdin deseydi bu alanda da ilklerden olurdu. Basketbolda TAC'nin ilk millilerinden oluşu (Ali Zallak ve Cihangir Sonat abileri unutmamak lazım), teniste Türkiye Gençler Şampiyonasına katılma hakkını kazanması (Bu arada bilmeyenlere elendiği kişi ünlü ressamımız Bedri Baykamdır.), ilk evlenenlerden olması, üniversite mezuniyetine oğlunu getirmesi, ilk torun, iki oğlu milli takımda oynayan bir milli baba...

Bütün bunları düşünüp özür dileyerek Necati hakkında kısa bir yazı yazamayacağımı bildirdim.

Yalçın Bürke

Necati ile tanışmamız, okula başlamak için 1968 yılının Eylül ayında Tarsus'a ilk kez giderken otobüs yolculuğuna denk gelmişti. Ailelerimizle birlikte TAC'ye gidildiğini öğrenince Necati ile yolda sohbeti koyulaştırmıştık ama Toros'lardaki eski yoldan geçerken defalarca (20-30 kez) midem ağzıma gelmiş ve o tatlı yolculuk işkence seansına dönüşmüştü, ki bir yıl daha o virajlara alışana kadar, bu seanslar Tarsus-İzmir arasındaki okuldan eve her gidiş gelişte tekrarlanacaktı. Velhasıl Necati'yle yaşamlarımızın dönüm noktalarından birisi olan bu çileli yolculukta başlayan dostluğumuzun temeli sağlam atılmış olmalı ki, 45 yıldır sürüyor ve anlaşılan o ki, ömrümüz boyunca da sürecek. Okulda Necati ile bayağı bir ikili olmuştuk. Bizi kaynaştıran temel uğraşımız spordu. İkimiz de daha ilk günden her boşluğu basket ve futbol oynayarak geçirmeye başlamıştık. Devamlı yatılı günlerimde, birkaç haftada bir onların Adana'daki portakal bahçeleri içinde, spor tesislerini de barındıran o kadim ve muhteşem lojmanlarında geçirdiğimiz hafta sonları ise tenis ana uğraşlarımızdan biri olurdu. Tabii futbolda da son derece yetenekli olan Necati'nin özellikle basketbola olan yatkınlığı daha o günlerden belirgindi. Fakat bizim için spor sadece oyun ya da bir uğraş olmaktan çok daha fazla bir şeydi. İkimizde de var olan idealist yönümüzü bileyen, güçlü bir iç ahlak oluşturmamıza aracı olan bir etkinlikti. Okuldaki sonraki yıllarımızda bu yönümüzü, özellikle alt sınıflarda sporla ilgilenen pek çok küçük arkadaşımızı da kapsayan topluluklara dönüştürme becerimizle göstermiştik. O becerinin sonraki yıllarda TAC'nin özellikle basketbolda ülkenin hatırı sayılır okulları arasına girmesinde bir sıçrama yarattığını söyleyecek olursam, durumu abarttığımı sanmıyorum. Tabii bu tablo Mr. Hornish ve Nejat Hoca'nın yanı sıra tüm takım arkadaşlarımızın katkıları olmaksızın cisimleşemezdi. Velhasıl, böylece okulda güçlü bir iç ahlaka sahip bir ekol oluştu. Özellikle Necati daha lise 2-3'te Adana Demirspor'da başlayan profesyonel basketbol yaşamıyla bu ekolün rol modeli haline dönüşmüştü. O Tarsus'ta belirginleşen bu amatör, idealist yönünü hiç yitirmede, bunu bir yaşam biçimine dönüştürme erdemini gösterdi.

Tabii Necati'nin erdemleri sadece bunlarla kalmıyor, bu koşuşturmanın arasında derslerde sınıfın en iyisi olmayı da eksik bırakmıyordu. Student Council ve Kütüphane Kolu gibi sair etkinlikler de bir yandan devam ediyordu.

Biz ise onun her alanda gösterdiği ciddiyeti göstermek bir yana, onun her işi ciddiyetle ele alan bu yönünü zaman zaman ti'ye almaktan da hoşlanıyorduk. Bazen Engin'le ikimiz antreman öncesinde tribünlerde mahsustan günlük elbiselerimizle otururduk. Necati hemen gelip "neden böyle oturuyorsunuz" diye sorar, biz de "ayakkabımız yok" derdik ve o gidip birkaç dakika sonra elinde iki çift ayakkabı ile dönerdi. Biz oturmamızı sürdürürken, bu kez yine gelir sorardı, bu kez "şortumuz da yok derdik", homurdanarak uzaklaşır ve elinde iki şortla gelirdi. Oturmaya devam ettiğimizi görünce bu kez bağırarak "daha ne bekliyorsunuz?" diye sorarken, biz formaları unutmamız deyince dalga geçtiğimizi anlar ve heybetli vücuduyla bizi kovalamaya başlardı. Böylece ısınma hareketlerine hemen başlamış olurduk...

Son yıllarda Necati'yle aramızdaki amatör uğraş ve rekabetimizi bezikle sürdürüyoruz, o her zamanki titizliğini yaklaşık 20 yıldır tuttuğu bezik kayıtlarımızda da sürdürüyor.

Aşk olsun sana Necati, yaşamının ve ortak arkadaşlarımızın yaşamlarının daima önemli bir parçası oldun. İyi ki varsın...

Defne Ongun
TAC'89

Üç TAC'li birlik olursa...

Bu ay bana harika bir görev verildi. Bu yazı verilen görevin sonucudur :)

Girişimci bir TAC'li, yatırımcı bir TAC'li ve sosyal bir TAC'li birleşirse ne olur? Tabii ki dikkat çekici bir başarı olur!

Berkman Çavuşoğlu'nun (TAC'92) kurduğu şirket, **Drive YOYO**'ya (www.driveyoyo.com) bir sene sonra yatırımcı olarak katılan **Selçuk Karamustafaoğlu** (TAC'90) ve başından beri bu şirketin tanıtımını başarıyla üstlenen **İpek Keretli Buyurgan** (TAC'88)'in tecrübelerini, heyecanlarını paylaşıyoruz sizlerle.

*Benim için bu yazıyı hazırlamak büyük bir onur,
büyük bir keyif.*

Birlik, beraberlik, planlı, sistemli çalışma, kendine ve karşısındakine güven, sebat etme, anlayış ve sabır,... Unutulmaya başlanılan değerlerin var olduğunu görmek, bu var oluşun olumlu sonuçlarına şahit olmak...

Ne mutlu bizlere!

Berkman Çavuşoğlu ile Röportaj...

Berkmançığım, öncelikle BizLetter okurlarına TAC sonrası eğitim ve iş hayatını anlatır mısın?

'92 yılında TAC'den mezun oldum. Ardından ABD de bir yıllık üniversite serüvenim oldu ancak ısınamayıp Boğaziçi Üniversitesi'ne geçiş yaptım. 1996 yılında Boğaziçi Üniversitesi İşletme Bölümü'nden mezun oldum. İş hayatıma Panasonic'te başladım ve yedi yıl süreyle önce Satış daha sonra ise İş Geliştirme

ve Pazarlama alanlarında farklı rollerde görev aldım. Araya Harvard Üniversitesi'nde bir yıllık Executive MBA programı sıkıştırdım. Daha sonra hem satışın ve pazarlamanın hem de teknolojinin yoğun olduğu Digiturk'e geçtim. Burada da sekiz yıl farklı pazarlama rollerinde görev alarak en son Genel Müdür Yardımcısı pozisyonundayken ayrılıp YOYO'yu kurdum.

Sen damardan TAC'lisin aslında. Eşin Yasemin TAC'92, baldızın İpek TAC'88 ve YOYO'da şirket ortağı olarak Selçuk TAC'90,... Kendini güvenli ellerde hissediyor musun?

Ev hayatında güvenden ziyade köklü bir bağ var tabi ki de; kendi küçük dünyalarımızda da değer verdiğimiz insanların ortak olması çok büyük avantaj; hayatı daha derin yaşamamıza imkan sağlıyor.

Diğer taraftan insan kendi işini kurunca, emniyet duygusunun aslında gerçek olmadığını görmeye başlıyor. Tek başınıza, kendi kendinizi motive ederek yeni bir şeyler yaratmak ayrı bir saf azim gerektiriyor; gerçekten bu tutku olmazsa mantıklı bir insan çok pes eder. Bu süreçte yanınızda köklü bağlarınızın olduğu, sizi anlayan ve yürekten destek olmayı arzu eden insanların olması benim en büyük şanslarımdan biri oldu.

YOYO'ya gelirse, fikir nasıl çıktı? Ve bu fikri uygulamaya koyarken hangi aşamalardan geçtin?

Aslında YOYO'nun iş modeli bizim keşfimiz değil: 10 yılı aşkın süredir özellikle Amerika'da yaygın olan ve dünyada da giderek yaygınlaşan 'araç paylaşımı' (car sharing) iş modelinin Türkiye'ye uygulaması. Bu hizmet size sadece ihtiyaç duyduğunuz anda, dilediğiniz sürelerde (ister bir saat, ister bir ay) arzu ettiğiniz tip araçları bir elektronik kart veya bir cep telefonu uygulaması ile kolayca ve pratik bir şekilde kiralamanızı ve kullanmanızı sağlayan bir hizmet sunuyor.

İlk fikir bir yurtdışı seyahatimde bu iş modelinin bisiklet ile yapılanını tecrübe edince oluştu. Tabi İstanbul için gerek coğrafi yapı, gerekse bisiklet kültürüne olan uzak duruşumuz, beni bu işin araçlar ile yapılması fikrine itti.

Biraz derinine inince, dört farklı ana dalın - pazarlama, e-ticaret, teknoloji ve filo yönetimi - işin temelini oluşturduğu gördüm. Bu özellikleri Türkiye'de kimse bugüne kadar başarılı bir şekilde bir araya getiremediği için de bu iş modelinin henüz Türkiye'de yapılamadığını gözlemledim. Benim şansım, bu alanlardaki en tecrübeli ve uyumlu kişileri bir araya getirerek işe başlamak oldu; çünkü başarılı sonuçlar, asla tek bir kişinin marifeti değil, ekip çalışması ürünüdür; birbirini dengeleyen ve tamamlayan ekiplerin.

Ekibi topladıktan sonra ise aşmamız gereken bir diğer sorun, finansmandı. Kapital ihtiyacı yüksek olan bu işe biz küçük sayılabilecek bir sermaye ile başladık; bunu da iş fikrini anlattığımız iki 'melek yatırımcı'dan sağladık. Sonra da işe koyulduk:)

www.driveyoyo.com sitesine girdiğimde harika araçlar görüyorum. Bu araçlar gerçekten görüldüğü gibi yeni ve bakımlı mı? İstanbul'da bu işin kalitesini sürekli kılabilmek için nasıl bir sistem kurdun?

Dışardan bakıldığında aslen bir araç kiralama işi yapıyor olarak görülsek de, biz iş daha fikir aşamasındayken bile kendimizi 'çok iyi pazarlama yapabilen bir IT şirketi' olarak konumladık; operasyonunu yönetmek zorunda olduğumuz bir sürü aracımız olacağını düşünerek. Dolayısıyla her türlü strateji ve iş yapış şeklimiz bu döngü üzerine oturuyor.

Örneğin araçlarımızı hep 'sahip olmak istediğiniz ama farklı sebeplerden paranıza kıyamadığınız' modellerden seçiyoruz; MINI, BEETLE, MERCEDES gibi. Ve her altı ayda bir değiştirip, 0 km. araç kullandırmaya özen gösteriyoruz.

İnternet sitemizde gördüğünüz araç rengi, modeli ne ise, park yerinde bulduğunuz da o; kötü sürprizlere yer yok.

Bir de işi bir 'hayat tarzı' kılabilmek için sürekli olarak farklı pazarlama taktikleri geliştiriyoruz; örneğin her aracın bir ismi ve karakteri var, her yan koltukta bir YOYO Experience CD'si bulunduruyoruz; üyelerimiz bile kendilerine 'yoyocu' diyor ve kiralamak yerine 'yoyolamak' kelimesini kullanıyor, Iphone'nunuzdan araçların kapılarını açıp kapatıyorsunuz.

Tüm bunlar arzu ettiğimiz marka ve hizmet farklılaşmasını sağlamamıza destek oluyor.

Sistemimiz ise tamamen tüketici için pratiklik ve güven üzerine kurulu; herhangi bir kişi iki dakika içinde sisteme üye olabilsin, araç rezerve edebilsin ve o aracı kullanmaya başlayabilsin diye arka planda çalışan kendimizin tasarladığı komplike bir yazılım ve donanım mevcut.

Bu altyapıyla nihai hedefimiz, üyelerimizin bizimle hiç iletişim kurmadan, self-servis olarak tüm ihtiyacını giderebilmesi, sorunsuz ve keyifli bir şekilde ulaşım ihtiyacını giderebilmesi. Çünkü amacımız, insanların araca ihtiyacı olduğunda bunu bir ATM den para çeker kadar pratik hale getirebilmek.

Türk halkında bir sorumsuzluk hâli vardır. Araçların alımı, teslimi ya da kullanımıyla ilgili kurallara uymada sıkıntı yaşadığınız oluyor mu?

Baştan beri tüm sistemi Türk halkımızın mevcut alışkanlıkları ve kültürleri üzerine inşa etmeye özen gösterdik. Örneğin yurtdışındaki örneklerde araç kapılarını açmak için kullanılan üye kartları posta yolu ile üye olduktan beş gün sonra gönderilirken, biz üyeler üye olduktan hemen sonra araçları kullanabilsinler diye özel kart üretimi yaptırtıp, bunu aracı teslim alacakları yerde elden verilebilir hâle getirdik.

Saatlik rezervasyonlarda, araçlar mevcut trafik şartlarından dolayı geç getirilmesin diye tüm araçların içine müşteri hizmetlerimizi direkt olarak arıyabileceğiniz ve rezervasyon sürenizi uzatabileceğiniz tek tuş ile telefon bağlantısı altyapısı kurduk.

Bir de tabi farklı güvenlik unsurlarını da dikkate aldık; her araçta yola, üyenin kullanımına ve araç özelliklerine bağlı olarak hız limit uyarıları var - hepsi merkezden 7/24 kontrol edilebiliyor.

Araç içindeki farklı sensörler ile araç kaputunun izinsiz açılması, benzin deposundan benzin çalınması, aracın çekiciyle çekilmesi, araç içinde sigara içilmesi gibi farklı takip sensörleri de bulunuyor.

Sistemin düzenini sağlamak için de cezai şartlarımız var tabi; örneğin yukarıda saydığımız şeylerden herhangi birini yaptığınızda, aracı geç getirdiğinizde, içini pis bırakıp sigara içtiğinizde önce 50TL cezaya maruz kalıyorsunuz, tekrarlarında ise üyelikten çıkartılıyorsunuz.

İstanbul'da kaç noktadasınız? İstanbul dışına da yayılmayı düşünüyor musunuz? Özellikle Bodrum, Çeşme tarzı yerlerde sanki çok işe yararmış gibi geliyor...

Şu anda İstanbul'da 37 farklı noktada araçlarımız hazır halde üyelerimizin kullanımına açık; bu hâliyle bile İstanbul'un en

yaygın araç kiralama noktasına sahibiz. Yıl sonuna kadar bu rakamı 60'ın üzerine çıkartacağız. Yaz için Çeşme ve Bodrum'da da dönemsel hizmet vermek için görüşmelere başladık. 2014 yılında ise Ankara ve İzmir'de de operasyonlara başlamayı planlıyoruz.

Mevcut yazılım ve donanımın tümü kendimizin geliştirdiği ve bize ait olduğu için, bu iş modelini yakın coğrafyalarda da uygulama arzumuz var. Ama bunun için biraz daha zamana ve tecrübeye ihtiyacımız olduğunu düşünüyoruz.

Gerek iş hayatında gerek özel hayatında TAC kültürü sana fayda sağlayabildi mi?

Hem de nasıl : Öncelikle özgür düşünmeyi, statükoları yenmeyi öğretti bana. Bugün Gezi Parkı'nda hükümete karşı protesto yapabiliyorsak, bunun özü gerektiğinde okul yönetimine ve fikirlerine de karşı akıllı ve olgun şekilde karşı gelebilmemizden kaynaklandığını düşünüyorum.

İşte bu özelliğiniz, iş hayatında da yapılamaz denilenleri nasıl olurda yaparız veya yapılanları nasıl olur da çok daha farklı yaparız üzerine bir bakış açısı getiriyor bizlere.

Ve de tabi özgüven; dış motivasyona gerek kalmadan kendi başına başarabilme yetisi. Tüm bunları 'abi-ablalık' çatısı altında kanımıza işleyen 'yardımlaşma ve vicdan' ile de birleşince bence ortaya çok güçlü bireyler çıkartıyor TAC kültürü.

Hem profesyonel iş hayatından gelmiş, hem de kendi işini başarıyla kurmuş bir kişi olarak, TAC'li kardeşlerine ne önerirsin?

Birincisi sabır. Özellikle yeni neslin herşeyin çok daha çabuk olmasını beklediğini ve her şeyden daha hızlı sıkılıp pes ettiğini gözlemliyorum. Oysa ortaya başarılı bir şey çıkartabilmek için büyük emek sarf etmek gerekiyor.

İkincisi ise bilgiye olan açlık. Ne kadar bilgili olursak olalım, her zaman öğrenecek bir dolu şey var çevremizde. Etrafımıza baktığımızda parlak ve dahi insanların, yaşamları boyunca bilgiye aç insanlar olduğunu göreceksiniz.

Ve tabi eğlence faktörünü de unutmamak lazım. Yaptığımız şeylerden zevk almıyorsak, başarılı olma şansımız oldukça az. Vaktimiz sınırlı, o yüzden başkalarının hayatını yaşayarak vakit harcamak yerine, kendi tutkularımızın peşinden koşmalıyız.

Selçuk Karamustafaoğlu ile röportaj...

Sevgili Selçuk, TAC sonrası okul ve iş hayatını BizLetter okurlarına anlatır mısın? Neler yaptın ve şimdi ne yapıyorsun?

1990 yılında çok gurur duyduğum bir etiket olan TAC'nin son daimi yatılılarından biri olarak mezun oldum.

Üniversite eğitimimi İstanbul Üniversitesi İşletme Fakültesi'nde tamamlayıp, 1995 yılında Türk Ekonomi Bankası Leasing Genel Müdürlüğü'nde Pazarlama ve Kredi Analisti olarak çalışmaya başladım.

1999 yılında Türkiye'de yeni yeni başlayan Uzun Dönem Araç Kiralama işi yapan bir firmaya çok karlı bir şekilde finansman sağlarken, alan memnun satan memnun durumundan yola çıkarak sistemi incelemeye başladım. TEB Leasing grubuna bir rapor hazırlayıp, bünyesinde yapması için sunum yapacakken, çalışma grubunun lideri olacakken profesyonel hayatta çoğunlukla karşılaşılabilecek 'bizans oyunları' sebebiyle dışarıda bırakılmaya çalışmam ya da emeklerimin heba edileceğini düşündüğüm için yapmış olduğum çalışmayı imha edip çöpe attım.

Tabiki bu raporun ve çalışmanın ortadan yok olmasıyla çalışma grubu da bir şey yapamayıp projeyi bıraktı. Bu noktadan sonra içimdeki girişimci ruhu ile banka kuramayacağıma göre neden bu işi ben yapmayayım diyerek 27 yaşında istifa ederek Operational Leasing sektörüne adım attım.

Finans ve pazarlama birikimimle beraber TEB Leasing'de yapmış olduğum çıraklık dönemiyle ve bana TEB'in kattığı birikimlerle beraber henüz sektörün yeni yeni tanınmaya başladığı dönemlerde Procter&Gamble, Novartis, Eczacıbaşı Baxter, Microsoft gibi firmaları finansal olarak ikna edip, araç tedariklerini şirketimin üzerinden yapmaya başlamalarını sağladım.

13 yıldır hâlâ bir çok uluslararası marka müşterimiz. Bu süreçte vermiş olduğumuz hizmet kalitesi, bizim müşterilerimizle oluşan sadakat ilişkimizin başarılı olmasındaki en önemli etken oldu.

Uzun dönem araç kiralama sektörünün en büyük 10 oyuncusu arasında yer almaktayız.

Şu anda aktif büyüklüğü 100 milyon TL'nin üzerinde ve yıllık cirosu 40-50 milyon TL bandında olan, gurur duyduğum bir şirkete sahibim. Reklama girer mi bilmem ama bu arada da şirketimin adı Partner Fleet Solutions :) Bildiğiniz üzere de YoYo'nun da artık bir ferdiyim. Hobi olarak da çiftçilik yapmaktayım. Dünyayı gezip tozmak, yeni yerleri görmek en büyük birikimim.

Aranızda iki dönem var ama Berkman ile okul hayatında yakın arkadaş mıydınız?

Ben TAC'den mezun olduktan bugüne kadar, hem sınıf arkadaşlarımla, hem büyüklerimle, hem de küçüklerimle olan münasebetlerimi hep canlı tuttum. Berkman'ın sınıfı olan 92' mezunlarının sınıf abiliğini yapmıştım. Tokatlardım arkadaşları zamanında :))) Şaka şaka 92 mezunlarıyla da hep sıkı güzel ilişkilerim olmuştur. Mezun olduktan sonra da bu şekilde devam etti, severlerdi beni :)

YOYO sence nasıl bir sistem? Sen hiç YOYO'dan araba kullanmayı seçtin mi mesela? Kimlerin işine yarar bu araçlar?

YoYo gelişen teknoloji çağında özellikle 20-35 yaşındaki kişiler için çok güzel bir sistem. Eskiden insanlar ilk kazandıkları para ile hemen araba almak isterken, bu algı artık değişime uğramakta.

Genç nesil için akıllı telefonları, lap topları daha önemli bir halde şu an. Çoğu kesim parasını arabaya yatırmaktansa ihtiyacı olduğu kadar kullanmayı tercih eder hale geldi.

Özellikle Avrupa ve Amerika'da uzun yıllardır süren ekonomik zayıflama da paylaşım duygusunu önemli bir olgu haline getirdi.

YoYo'yu işin gerçek sahibi olan Berkman zaten anlatmıştır diye çok detaya girmeyeyim.

Evet, ben sistemdeki araçları bedelini ödeyerek ihtiyacım olduğu zaman kullanıyorum. Herkesede tavsiye ederim, hatta keşke TAC'lilere bir kampanya düzenlesekte bu sistemle tanıştırsak diye düşünmeye başladım.

YOYO'ya hangi aşamada ve ne şekilde dahil oldun?

YoYo kuruluş aşamasında iken, Berkman bana gelmişti; ben de hem kendi işimle ilgili olduğu için, hem de yeni trendleri takip etmek adına "Car Sharing" işini incelemekte ve takip etmekteydim.

Profesyonel hayattan yeni ayrıldığı için acaba bir heves mi, sonra bu işi bırakır ve benim başıma kalır mı diye çekincelerim vardı. Bu sebeple takip edip neleri yapabileceklerini görmek istedim ve dirsek temasını da hep canlı tuttum.

Çok kısıtlı kaynaklarla muazzam bir başarı elde ettiler, açıkçası hayranlıkla ve mutlulukla izledim. Yaratılan güzel bir marka ve çalışma azmi ve kalitesi beni bu işin içine dahil olma aşkına dönüştü.

Güzel, etik ve hakkaniyetli ve güvene dayalı bir anlaşma çerçevesinde ortaklığımızı neticelendirdik. Şimdi elele şirketi başarılı kılmak için beraber çalışıyoruz.

İş hayatımda özlem duyduğum - çalışkan ve zeki biriyle - bu işi geliştirmek adına yapmış olduğumuz beyin fırtınaları benim adıma en büyük kazanç oldu. İleriki zamanda ne kadar başarılı olup olamayacağımızı zaman bize gösterecek, bence, çok başarılı bir girişiminin sınırlı imkanlarla bu kadar başarılı olduğu noktada finansman ve araç tedarikini sağlayan olarak, bizim de katılımımızla bu işin geleceği çok daha aydınlık olacaktır. Berkman'a ve ekibine olan inancım tam ve ben de elimden geldiğince destek olacağım.

İlerisi için YOYO ile ilgili senin de içinde bulunacağın projeler var mı?

Açıkçası ben YoYo'nu artık içerisindeyim ve destek oluyorum. "B2B" tarafında firmalara pazarlama yaparak işin "business to business" tarafında birikimlerimizi ve portföyümüzü de kullanarak destek vermeye başlayacağız. Projelerimiz YoYo'nun gelişimi için olacaktır, sürprizlerimiz olacak ama bunları şu anda paylaşmayayım :)

İş hayatı ve TAC ruhu, dayanışması biraraya gelince ortaya ne çıkar?

Öncelikle iş hayatında başarılı olmak için çok çalışkan olmak ve araştırmacı olmak çok önemli. Bizler genelde sadık ve çalıştığı kurumları kendisinin gibi gören insanlarızdır. TAC ruhunun bunda önemli etkisi olduğunu düşünüyorum.

Ben üniversite de öğrenciyken bir abimizin Ekonomist dergisinde verdiği röportajında "TAC'liler şirket çıkarlarını kendi çıkarlarından önde tutar" lafını her zaman hatırlarım. Çalıştığımız kurumlarda elde ettiğimiz deneyim ve tecrübeleri yine aynı şekilde başka bir TAC'li ile beraber kendi şirketinizde yaptığınızda en önemli hissettiğiniz duygu güven ve bağlılık duygusu oluyor herhalde.

Bugünlere gelirken, hem profesyonel hayatımda, hem de kendi işimde birçok TAC'li ağabeyimden destek görmüşümdür. Bu olumlu paylaşımlar ait olduğunuz camiaya olan bağlılığınızı arttırmakla beraber, sizin de yeni nesillere aynı şekilde davranmanız adına öğretici oluyor.

İş hayatı ve TAC ruhu dayanışması biraraya gelince, öncelikle matrak ve mutlu bir iş ortamı ortaya çıkar. Mutlu ortamlar başarıları beraberinde getirir. Zaten mutlu olabilmek de en büyük başarı değil midir?

İpek Keretli Buyurgan ile röportaj...

İpekciğim, TAC sonrası okul ve iş hayatını bizlerle paylaşır mısın? Neler yaptın?

TAC'den sonra, İstanbul Üniversitesi İngilizce İktisat Bölümü'nü bitirdim. Bir yıl Fransa'da Paris'te yaşama ve çalışma tecrübesinin ardından İstanbul'da üç yıl bir dış ticaret şirketinde çalıştım. 1996 yılında kendi işimi kurdum. 2004'de bir bayan ayakkabı markasının Türkiye temsilciliğini aldım. Üç yıl bu operasyonu yönettikten sonra, 2008'de iki arkadaşım ile PRfit'i kurduk.

PRfit ortakların da arkadaşların. Zaten biri sınıf arkadaşın sevgili Balkız. TAC dostluğu işte de devam ediyor değil mi? İnsan yanında güvendiği kişiler mi olsun istiyor?

Evet, istiyor sanırım. PRfit'i üç ortak kurduk; Beyza Çağlar, Balkız (İnal) Sümerler ve ben. İkimiz TAC'li, üçüncümüz de zaten Adana'dan çocukluk arkadaşımız. Güven tabii ki çok önemli fakat süreklilik, birbirinin eksiklerine değil, güçlü taraflarına odaklanabilmek, samimiyet ve her zaman ama her zaman açıklık ve dürüstlük bir o kadar önemli. Hiçbirimiz mükemmel değiliz ama güçlerimizi doğru yönde birleştirebilir ve mükemmel işler yapabiliriz. Tüm zorluklarla, anlaşmazlıklarla bile ancak bu şekilde başa çıkabiliriz. Tabii ki TAC 'de yaşadığımız dostluk ve arkadaşlık, çocukluktan kalma o saf ilişkimiz her zaman bizim itici gücümüz oluyor.

PRfit nasıl bir PR şirketi, neler yapıyorsunuz?

PRfit 32 yıllık bir bağı temsil eden bir şirket : Temsil ettiğimiz bu güçlü kavramla müşterilerimize kendi hedef kitleleri ile uzun soluklu ve en önemlisi güvenilir bağlar kurması için stratejik iletişim danışmanlığı yapıyoruz.

Beş senedir yoğun bir şekilde her sektörden markaya, kuruma, hatta kişilere danışmanlık vermekteyiz. Ajansımız, kurumsal iletişim, marka iletişimi, medya ilişkileri yönetimi, medya satın alma- planlama, dijital PR gibi müşterilerimizin ihtiyacı olan bütünsel iletişim hizmetlerini sunmakta. En önemli

sonra da bu stratejiyi uygulamaya koymak. İşte bu noktada biz de şirketin başarısına ortak olabiliyoruz çünkü o şirketin değerlerini, gerçek hikayesini potansiyel müşterisi ile buluşturabilirsek, şirket bundan son derece fayda sağlayabiliyor.

İş hayatı ve TAC ruhu, dayanışması biraraya gelince ortaya ne çıkar?

Çok güzel, zevkli çalışma ortamları çıkar ortaya demeliyim öncelikle!)

özelliklerimizden biri sektördeki uzmanlığımızı müşterilerimize hızlı ve onlar için verimli olacak şekilde sunabilmemiz. Şirketlerin kurumsal iletişim departmanı veya pazarlama departmanının bir parçası olarak çalışıyoruz.

YOYO'ya ne şekilde destek verdiniz? Tanıtımında nasıl bir strateji belirlendi?

YOYO tabi ki bizim için çok heyecanlı bir müşteri çünkü kurulduğu ilk günden destek vermeye başladık yani ilk başta bir hayalden bahsediyorduk ve bu hayali bir bir gerçekleştirmeye devam ediyoruz.

Ortada hiçbir şey yokken, bir iş kuruldu ve bu iş çeşitli mecalarda topluma anlatıldı. Yaptığımız iletişim çalışmaları bu işin gerçeğe dönüşmesinde önemli faktör oldu, verilen servisin, yapılan işin bir çeşit teyidi oldu.

Bu haberlerle, kullanıcı sayıları yükseldi, daha fazla insan YOYO'dan haberdar oldu. YOYO ekibi bu işi yoktan var ederken, onlara bu süreçte destek vermek çok heyecanlı ve güzel bir tecrübe. Tamamlayıcı olmak, yaptığımız işten fayda sağlayan müşterilerimizin olması gerçekten bizim asıl motivasyonumuz.

YOYO'nun basında ve kamuoyunda, yeni "bir yaşam stili" olduğunun farkındalığının yaratılması ve bilinirliğinin oluşturulmasını sağlamak bizim stratejimiz oldu. YOYO'yu bir yaşam stili olarak yanı sıra "sosyal bir kulüp" olarak konumlandırarak baz aldığımız hedef kitlenin dikkatini çekecek mecra ve kanallarda birçok iletişim çalışmaları gerçekleştirdik.

Bir şirketin başarısında tanıtımın önemi ne noktada sence?

Asıl önemli olan her zaman, şirketin kendisinin yaptığı işi iyi yapıyor olması, sağlam bir hikayesi yani gerçek bir hikayesi olmasıdır bence. Bizim işimiz şirketin zaten içinde olan değeri, ilgili hedef kitleye anlatmak, iletmek için bir strateji belirleyip

Yaşadığımız çağ, ekip olabilme, birbirinin yetenek ve uzmanlıklarını tamamlayabilme becerisine sahip insanların sivrildiği bir dönem. Tek başına, sadece kendini düşünen değil, kendi temel hak ve özgürlükleri için 'bir araya' gelebilen bireyler olabilme çok önemli olduğunu düşünüyorum (Gezi Parkı kalabalıklarının heyecanını da taşıyarak yazıyorum.) Devir tam bu devir işte. TAC'nin bu beceriyi doğal olarak, yaşayarak öğrenme fırsatını veren bir ortamı var.

Bağlar hepimizin gerek iş gerek özel hayatını yönlendiren en önemli kavramlardan. TAC bu güçlü bağı ailemden sonra en çok hissettiğim yer. Aslında benim için TAC'nin en önemli özelliği bana hem bağımsız, kendi ayaklarının üzerinde durabilen bir birey olabilme cesaretini aşılar her çevreden insanla iletişim kurabilme, iyi ilişkilerde olma yolunu da yaşayarak öğretmiş olmasıdır.

Çok farklı, hızlı, sadece bireysel yeteneklerin ve uzmanlıkların yeterli olmadığı bir dünyada yaşıyoruz. Aynı şey kurumlar için de geçerli. Kurumlar da kendi uzmanlıklarını tamamlayabilen desteklere ihtiyaç duyuyorlar.

Bizim TAC 'deki yıllarımızda kazandığımız, yukarıda da belirttiğim gibi, hem birey olarak özgürce kendini ifade edebilme, hem de çevre ile beraber hareket edebilme yetisi yani "TAC ruhu" iş hayatında hepimize çok büyük fayda sağlıyor. Bizler kendi yetenek ve uzmanlıklarımızı, başka arkadaşlarımızın yetenek ve uzmanlıkları ile birleştirebildiğimiz kadar başarılıyız.

Yani artık kişilerin, şirketlerin her türlü oluşumun birbirinden güç alarak, birbirini tamamlayarak daha güçlü ve olumlu işler çıkartabileceğini biliyoruz. Bir şirket ya da kurum yaptığı işte ne kadar iyi olursa olsun, nereden ve nasıl doğru destek alabileceğini bilirse, doğru ekiplerle, dış dünya ile bağlantıları kuvvetli ve yapıcı ilişkiler kurabilirse gerçek başarıyı yakalıyor.

İskender Sayek
TAC'63

TAC'87 Numan Ali Aydemir ve TAC'86 Onur Sokullu ile röportaj...

Kısa bir özgeçmişinizle TAC'li dostlarımıza bir hatırlatma yaparak başlayalım istersiniz.

Doç. Dr. Numan Ali Aydemir: TAC'den 1987'de mezun oldum. Tıp eğitimimi Cerrahpaşa İngilizce Tıp Fakültesi'nde tamamladıktan sonra Niğde Ulukışla'da mecburi hizmetimi bitirdim. Kalp ve Damar Cerrahisi ihtisasını İstanbul Kardiyoloji Enstitüsü'nde tamamladım. Aralık 2012'de Doçent oldum. 2002'den beri İstanbul Dr. Siyami Ersek Kalp ve Damar Cerrahisi Hastanesi'nde çalışmaktayım. Pediatrik ve konjenital kalp cerrahisi ile ilgilenmekteyim.

Doç. Dr. Onur Sokullu: TAC'den 1986'da mezun oldum. İstanbul Üniversitesi Çapa Tıp Fakültesi'nde eğitimimi tamamladıktan sonra Sinop Gerze'de mecburi hizmetimi yaptım. Kalp ve Damar Cerrahisi ihtisasını 1993'den itibaren çalışmakta olduğum Dr. Siyami Ersek Kalp ve Damar Cerrahisi Hastanesi'nde tamamladım. Nisan 2012'de Doçent oldum. Erişkin kalp ve damar cerrahisi ve aort hastalıkları ile ilgilenmekteyim.

Siyami Ersek Hastanesi Türkiye'de kalp hastalıkları alanında referans gösterilen bir hastane. Deneyimlerinizi ve geldiğiniz noktayı bizimle paylaşır mısınız?

NA: Pediatrik ve erişkin kalp damar cerrahisi alanında Siyami Ersek Hastanesi'nin çok iyi bir noktada olduğunu düşünüyorum. Artık Dünyadaki diğer modern hastanelerde hangi tür ameliyatlar yapılıyorsa hastanemizde de bu ameliyatları başarıyla yapmaktayız. Zorlu vakalarla ilgili bir kurum tecrübemiz oluştu. Örnek vermek gerekirse 550 gr ağırlıktaki bir bebeğin başarıyla ameliyatını yapmıştık ve o döneme kadar Türkiye'de bu ağırlıktaki bir bebeğe kalp ameliyatı yapılmamıştı. Konjenital (doğuştan) kalp hastalığı olan hastaların yaşaması için gerekli olan tüm ameliyatları hastanemizde başarıyla gerçekleştirmekteyiz.

OS: Erişkin hastalarda kalp ve damar cerrahisinde zaman içinde gelişen yeni teknikler ve artan tecrübe ile daha önce 12 saate

Dr. Numan Ali Aydemir

Dr. Onur Sokullu

kadar uzayan ameliyatları artık 3-4 saatlik bir zamanda başarıyla bitirilebiliyoruz. Mesleğe başladığımızda aort diseksiyonu (yırtılması) hastalarına kurtarılması imkânsız hastalar olarak bakılırdı. Artık bu hastalarımızın çoğunu yaşıyoruz.

Doktor olmayı TAC zamanlarında düşünüyor muydunuz?

OS: Evet. Hatta bununla ilgili bir anım da var; Fen Lisesi sınavında Akdeniz bölgesinde dönem arkadaşım Orhan Kılıççı ile birlikte derece yaptığımız için yerel bir gazete bizimle röportaj yapmaya geldiğinde, doktor olmak istediğimizi söylemiştik. O gün bugündür bu yolda ilerlemekteyiz.

NA: Ben de aynı şekilde TAC yıllarımda doktor olmak istiyordum. Rahmetli babam başta olmak üzere yakın çevremizde doktorların çok olması bu tercihi yapmamda etkili olmuştur.

TAC'nin eğitiminize katkıları nedir?

NA: Dünya görüşümüze katkıda bulunan çok hocalarımız oldu. Ailemiz ve TAC'de bize kazandırılan özgüven ve sorumluluk bilincinin üniversite eğitimi ve meslek hayatında her zaman faydasını gördük.

OS: TAC'de bize verilen İngilizce eğitimi sayesinde her zaman yabancı literatür ve kitapları takip etme ve yabancı dergilere makale yazmakta hiç zorluk çekmedik. Özellikle branşımızda dünyada saygın yeri olan Amerika ve Avrupa kaynaklı dergilere yazılarımız kolaylıkla kabul edildi.

TAC ile ilgili unutamadıklarınız nelerdir?

OS: Hayatımda geçirdiğim en güzel 7 yıl TAC'deydi diyebilirim. TAC'deki her hatıra bizim için özeldir. Öğretmenlerle kurduğumuz samimi diyaloglarımız, arkadaşlarla gidilen yemekler, Lounge'daki muhabbetler hepsi benim için unutulmazdır.

NA: Okulun her köşesinde güzel anılarımız var. Skitnight'lar, ECHO konserleri, Lounge'un önündeki sıralarda oynadığımız minyatür kale futbol, su savaşları hep tebessümle hatırladığımız anılardır. Herhalde çocukluğun ve erken gençliğin yaşayabileceği en güzel ortamda yaşamışız.

Bu anılar içinde ilk aklınıza gelenleri paylaşır mısınız?

NA: Gözümü kapattığım anda aklıma ilk gelen orta 1. sınıfta Altar Yılmaz'ın Gözlükule'ye çıktığı bisiklet gezisinde düşerek geri dönmesi oluyor. Yine, orta 3. sınıftayken Homecoming günü İlter Baykal beni omzuna alıp koşarken ayağının takılıp düşmesi ve tozu toprağa katarak yerde yuvarlanmamızı unutamıyorum! Sınav zamanlarında da, Erdoğan Hoca'nın evinin önüne kadar gidip "ertele hoca ertele" nidalarıyla sınavı başka bir güne erteletmiştik. "Başkent Lefkoşa, Ahmet Hoca başbakan" sloganı da unutulmazlardan biridir.

OS: Fizik dersinde ışık ve mercek ile ilgili bir deney yaparken bir arkadaşımız öğretmenimiz Peter Smith'in başına ayna tutarak kafa derisinin yanmasına neden olmuştu. Başka bir gün ise, Erdoğan Hoca derse gelmiş ve sınıfı çok sessiz ve durgun görmüştü. Bize bakıp "sizin bir derdiniz var, bugün ders yok" deyip arkadaşımız Sadi Belli'yi Keleşoğlu'na göndermişti. Hem afiyetle baklavayı yemiş hem de sohbet etmiştik. Sanırım çok fazla okulda böyle bir uygulama yoktur.

Onur abi müzikle ilgilendiğinizi biliyoruz. Okulda konser verme fırsatınız oldu mu?

OS: Uzun zamandır bateri çalışıyorum. 20. ve 25.Yıl Homecoming'lerde dönem arkadaşım Baler Eskibatman, Özlem Palabıyık ve Tibet Ağırtan'la (TAC '83) beraber çalmıştık. Hatta 20. yılda ECHO '86 konseri vereceğimizi orada öğrenmiştik, çok keyifli bir sürpriz olmuştu bizim için.

TAC'li eski dostlarınızla görüşüyor musunuz?

OS: Bizim dönemin mezun sayısı 75-80 civarındaydı. Yaklaşık 50'siyle aktif olarak görüşürüz hala. Yemekler düzenliyoruz. Homecoming'lere gitmeye çalışıyoruz. Tüm Tarsuslular ağabeylerinden ablalarından gördükleri gibi birbirlerini bırakmadan görüşmeye ve irtibatı kesmemeye özen göstermeliler bence. Mezuniyetimden yıllar sonra yeğenim Galatasaray Lisesi'nden mezun olmuş, Sorbonne Üniversitesi'ne kabul edilmişti ve kalacak yer arıyorduk. Nasıl olsa Galatasaray Lisesi camiasının Fransa'da tanıdıkları vardır demiştik ama bir türlü yer bulunamıyordu. TAC'nin ana mail grubuna durumu anlatan bir mail attım. Sağ olsun Olca Kanber arkadaşımız bana geri döndü. Paris'te uygun bir evi sayesinde bulmuş kızımızı gönül rahatlığıyla göndermiştik. TAC'nin her zaman yanımızda ve bize her zaman destek olduğunu bir kez daha anlamış olduk.

NA: Okul bitince yuvadan ayrılmış gibi olmuyor aslında. Biz her zaman Tarsuslu arkadaşlarımızla görüşmeye devam ediyoruz. Özellikle İstanbul'da yaşayan sınıf arkadaşlarımız Murat Özyağmurlu ve Müge Adil sınıf toplantılarımızın organizasyonunda büyük pay sahibidirler. Çoğunlukla onların sayesinde biraraya gelip çok hoş vakit geçiriyoruz.

TAC'lilere mesajınız var mı?

Tüm TAC'liler okul ve okul geleneklerine sahip çıksınlar. Her zaman ağabeylik ve ablalığın sorumluluklarıyla beraber ne kadar önemli bir şey olduğunu kardeşlerini koruyarak gösterebilirler. Herkese sevgilerimizi ve selamlarımızı gönderiyoruz.

Çok teşekkürler.

Emre Toğrul
TAC'81

TAC'81 Emre Toğrul'un her hafta Hürriyet Gazetesi Pazar ekinde yazılarının çıktığını biliyor musunuz! Ayrıca "Dolaysız Kitap" adlı kitabı da Giftcenter'da mevcuttur.

Essahtan Tarsus'a Gittin Mi Hiç?

Siz hiç, essahtan Tarsus' gittiniz mi hiç ?

Gitmediyseniz Tarsus'a gidin, bugün gerçek tarihi ve esas eskiyi görün derim. Yerin üstündeki kaosa duyarsızca, yedi kat altındaki tarihi hissederek gezin sokaklarında, üstündeki giysi döküntüde olsa, güzel kadın her zaman güzeldir misali...

Bugüne takılmadan, Princeton'da Yale'da okutulan "Ancient Tarsus'luları" anarak aklın ve felsefenin mektebiydibirzamanlar bu şehir, Aratos, Khrisippos misali...

Affedin günümüzün çatma mimarisini, binlerce yıl evvelindeki uygarlıkta gezinin bugün. Cep telefonunu, sanal podlar ve padleri, kulaklıktaki orkestraları bırakın evinizde.

Belki Tarsus'ta sizi olduğunuz gibi kabul eder, şimdinin ucube eklerine ve uzantılarına rağmen. Bugün Antik çağı, Roma'yı, Dinler tarihini, Osmanlı'yı, Cumhuriyet'i bir arada turlayın, öyle yoldan, otobandan geçerken bakmayın; essahtan, sahiden, harbiden Tarsus'a gidin.

Siz hiç, adını fiilden alan "Altından Geçme"nin altından geçtiniz mi hiç? O zaman bugün, altından geçin ve bir yüksek duvarın ortasındaki oyma çiftkanatlıdaniçeri girin.

Ortadaki avlu çeşmesinde ense yıkayıp, sofadaki Essüm halanın elini öpün. Bu pazar ne idüğü belirsiz meyletmeyin, Gancık Gapı'ya yönelin, mottunuz GG olsun, donuk olmasaydı taşın adı, nasıl dayanırdı bugünkü zulme, bir bakıp hesabedin, Tarsus'a gidip bir gün için organik olun, bugün suniye ve sahteyesurat edin...

Ciğerci Sabri ustadan yenen dürümler sayesinde akıl sağlığımız, Elhamdulillah. Saf nohut ve tahin girsin çocuklarınızın bünyesine, rahmet okuyun löp löp Suphi'ye, bir gün için, GDO'lu globalist hamburgerine, karaktersiz içecek asidine dur deyin. Bugün essahtan Tarsus'a gidin, bugün hummus yiyip, bilfiil sömürüye direnin...

Sen Gözlükule'de, Antonius'la Kleopatra'nın gözünden binlerce yıl öncesine baktın mı hiç? Aman eşeleme yeri, çok bin yıllık testinin kulpudur o, aşağısı hazine, hissedin.

İnsan yapımı dükkân Dubai, üçyüz yıllık New York, sömürdüğüün yığılması Londra deme bana bugün, Mebzul bin yıllık sokaklarında Justinianus gibi, Julianus gibigezin, başına ayrı, ensene ayrı mendil yerleştir ki, formatın tam olsun, fark edilmesin.

Takmayın, yeraltı ile gökyüzü arasındaki ince katmanın sıradanlığına, "ignoredeleteimage" edin tepeleyin Roma Yolunu ki, hayret edin taşların olağanüstü güzelliğine, ucu Şam'dadır bilesin.

Öyle bir halet-i ruhiye ile gez ki Tarsus'u, kendini tarihe Tarsus'lu olarak geçmişlerden san, öyle dolaş ki Tarsus'ta bugün, yanıbaşında yıllardır kaçırıldıklarına yan...

Deme bana Roma, Vatikan, Kudüs'te ağlatan daş, ihtişam imana bol gelir gardaş. Sana Saint Paul'de hac, karşısındaki camide namaz desem inanırmısın hiç? Desem ki içinde peygamber mezarı olan cami var, Daniel kim bilirmisin? Bu kadar dar alanda üç din saydın deme, 33 katman var altta, üstteki kamuflaj !!!

Ben, Kuran okuduğunda iki saat kendine gelemeyen, Hafız hanımın torunu Tarsus'ta kavradım iman ve ibadetin ne olduğunu, hoşgörünün suyunu, ondan uymaz bize e-maile taziye, yahut cepten kandil tebriği, bunları geçin, tarih ne orta oyunlarını silmiş süpürmüş, Tarsus bakıkalmış, siz Tarsus'u gezin.

Bugün Tarsus'a gidin, Makam-ı Şerif Camii ile Kilisenin ortayında kalan Yeniada'ya girin, bardakaltı lahmacunla başlayıp, bir kebab üstünde anlayın turuncun neden yaratıldığını, kalabalıkla sabredin, Paris'te Buddha Bar'da sıradaymısınız belleyin.

Sen be adam, bir soğuk mart gecesinde, Tarsus'un kıyı bir köşesinde türkü dinlediğinde, "Mihriban" derken bir kader kurbanı yanık yanık, gözlerinden usul usul yaş döken, el kalpte, baş hafif aşağıda, bana müsaade bacı diyen Tarsus'lu delianlıyı tanıdın mı hiç?

Bakma öyle, anlamaya çalış, söyle, sen essahtan Tarsus'a gidip, o delianlı kadar dürüst, efendi ve kalpten türkü dinledin mi hiç?

Bugün onbin yıl öncesinin, çıplak ama uygar ama etik kenti Tarsus'a gidin, bugünlük, pankartlarla size verilen ahlak derslerini kaynatın, yeraltındaki ahlakı hissedin, hür bir vicdan, özgür bir kalple, önyargısız ve gönül gözüyle sokakları gezin suyun sesiyle karışan o bahsettiğim türküyü dikkatle ve o delianlı gibi dinleyin, Kydnos suyu kimleri yıkadı, akladı, pakladı da, aldı ırmağın öbür ucuna, gerilmeyin, suyun aktığı Şellalenin neden iki "I" ile söylendiğine odaklanıp, keyif edin...

Ağam peki sen hiç, essah bir göbertte, imirin iti gibi titreyerek şimdini mi hiç? Bakma bugün evde HD'den Nat-Geo-Wild seyrederken "doğanın bu düzenine pes", amma güzelim cehennem deresine, papazın bahçesine, su çatına gelince "inadına HES" diyene...

Doğa sevgisini bizzat Fazilet hoca hanımın keşisinden öğrenen Dersus'lu ben, Namrun kahvelerinde, erkeklerle bezik dersi veren cicannenin sopu ben, derim ki; Tarsus'un bir yaylasına doğru yol alın bugün.

Düşünün bugünü dünden, Yediuyurların Eshabı-kehf'e geri kaçışına hak verin. Ana Ardıçın üstünden tüm ovaya bakarak,

ağızda bir çöp, kısın gözü, işte budur diyerek, ağır ağır, sindire sindire gidin, keyif olsun gitmeler gelmeler, Metropolis Fried Zombi yerine, Atdağı'ndaki tavukla şenlensin o genç bünyeler...

Asıl sen hiç, ormanda yürürken dönüp dönüp sana bakan kirpi gördün mü hiç? Yedi millet, on kavim keşfedip gitmeden, siz gidin, Karabucak okalıptüsünü sevin, düşleyin, Rhegma Lagunu'ndasınız ve sadece düşünüyorsunuz, yıl M. Ö. bilmem kaç, her yer insan yapımı paralı cennet olmadan, yalın ve doğal cenneti keşfedin.

Yağmalanmadan kıyıları, size subliminal imajla yüklenen sahili değil, otuyla, bokuyla, Carretta'sıyla yabancı Tarsus plajının kumunu elleyin.

Tarsus zaten zengin, zaten güzel, zaten özel, zahmet ve gölge etmeyin. Bugünün milyar dolarlık beton yatırımı, olmasın yarının terk edilmiş yatırımı. Bozun ezberi, oturun güneş batımına dek, üç beş onyıllık siz, endişelenmeyin.

Milyar yıllık güneş, milyon yıllık ay ve deniz, onbin yıllık Tarsus, şşşt elleşmeyin...

Sen ciğerim, heyecanı 'aboo'yla savuşturan, keyifle lezzeti' allöööş'le kavuşturan Tarsus'un, "Bütün mesele içmek yada içmemek değil, içince küçülmemek, küçülünce içmemek" diyen şairini okudun mu hiç?

Okumadın deel mi? O zaman gir Seher kırtasiyeden içeri, üç kuşak kitapçıya, önce kokla kitap nasıl kokuyor, sonra sor elin oğlu niye okuyor?

Bugün Tarsus'a gidin ve elinizde o kitap, şiirin adı "olmak yada olmamak" Hyde Park'ı, Central Park'ı bırak, bide Tarsus Parkındaki gerçek çamlara bir bak. Çam bu çam, sen diktin mi kıymeti yok babam, bırak o kendiliğinden biter, alın koltuk altına bir minder ve oturun parkta bir ağacın dibine, ama önce Tarsus'u doğru okuyun ki, taşlar otursun yerine...

Hala şüphen varsa bu Nirvanadan, şehri getireyim sana bir mavraylan, yeraltından yükselen o mistik auradır, Dersus'luyun ev-i şahsına münasır yapan, belki de, Stoa'cı Tarsus dinginliğinde yatan, erdemli bir özümseme çıkarırız hikayeden...

Bak son, şunu da anlatıp yemin gidecem, daha sıkımayacam. Fi tarihinde İsmail Sefa, uzak bir havaalanının bagaj alma kısmında görür Tarsus'luyu, Kendi bavulunu almak üzereyken, sallanarak gelen mafraçvari bir bavula takılır gözü, o an yanaşır, şalvarla pantolon arası kıyafetiyle toparlakbir kel adam ve der: "Yiğenim, şo benim pırtıyıda verebilin ni?"

Keyifle döner İsmail Sefa ve sorar:
Affedersiniz, siz Tarsus'lumusunuz ?
Adam hemen yanıtlar:
'Heye, neredeng bilding yo?'

Bu kadar!!
Vallaha bu kadar, billaha bu kadar !!

Masters, İleri Yaş Grubu Yüzme Yarışlarında bir TAC'li...

8-9 Haziran 2013 günleri arasında masters ileri yaş gurubu yüzme yarışları çok genç yaşta amansız bir hastalığa yenik düşen bir yüzücü kızımız adına yapıldı, Çağla Özden.

Yarışlara 4 branşta katıldım. 50 metre sırt, 200 metre serbest, 50 metre serbest, 50 metre mix 4x50 bayrak yarışına katıldım.

1 braonz, üç gümüş madalya aldım.

En güzeli sırt yarışımın sonunda bir güzel insan geldi yanıma kendini tanıttı 81 mezunu Tarsuslu Göz doktoru ellerime sarıldı, "Metin Abi kutlarım" demesi bana dünyaları verdi.

Bir başka olayda otele gelen İzmir Amerikan kız koleji mezunu Sili Özerdim, otele gelerek beni ziyaret etti.

Nasıl mutlu oldum bilemezsiniz. Kanımca dostluk kazandı.

Bunun yanında 4 madalyanın hiç önemi yok.

Sevgiler,
Metin Atamer

ECHO, Vodafone Liselerarası Müzik Yarışmasında 3. oldu...

Vodafone Liselerarası Müzik Yarışması Finaller'i geçtiğimiz Cumartesi günü yapıldı ve TAC Echoes en önemli kategori olan ICRA dalında 3.olarak önemli bir başarı elde etti.

Bugüne kadar bir jüri üyesi olmamın sorumluluğu nedeni ile bu konuda herhangi bir yorumda bulunamadım. Ancak yarışmanın sona ermesi nedeni ile düşüncelerimi açık açık ifade edebileceğimi düşünüyorum.

TAC benim düşünceme göre bu seneki yarışmada 1.liği açık ara hakeden bir performans ortaya koydu. Grubun her elemanının performansına büyük katkısı vardı. Tertemiz bir yorumla, en ufak bir abartıya ihtiyaç duymadan kaliteli müziğin tüm gereksinmelerini yerine getirdiler.

Sahne duruşlarındaki asaletle de bu özgüvenin ve TAC'li olmanın tüm yansımalarını görebildim.

Grubun şarkıcısı da yine yarışmanın en iyi şarkıcısı idi.

TAC'DEN HABERLER

**ECHO Üyeleri: Kerem Küçükürk, Eylül Akyürek, Berke Yılmaz, Eray Özdemir, Fikri Berk Yüce.
Beste Dalında: Mert Can Boyer, Onurcan Coşar, Yiğit Özşahin**

Bu yazdıklarımı onlara da söyledim ama aramızda kalsın diye lüzumsuz bir eklemede bulunmuştum. Şimdi düşünüyorum da aramızda kalması için hiçbir sebep yok ve bu yüzden sizlerle de paylaşarak duyması ve bilmesi gereken herkese duyurmak istedim.

Bu başarıda katkıları olanları tebrik ederim.

Sevgiler

Olcayto Ahmet Tuğsuz

Çok güzel bir haber; TAC ECHO Türkiye 3. sü oldu...

Kardeşlerimizle gurur duyuyoruz, bizleri eski günlere götürdüler... Helal olsun sizlere...

Ali Cerrahoğlu'78

İzlerken gözlerim yaşardı yahu, bu performans bence 1. liği hak ediyordu. Gençleri kalpten kutlarım. Echo ruhunu devam ettiren, destekleyen, emeği geçen herkese sonsuz teşekkürler.

Eski davulcu
Uğur Çınar
Echoes71,72,73,74

TAC'den Gol Show...

Tarsus Belediyesi'ni tarafından 17. si düzenlenen Kurumlar Arası Futbol Turnuvası'nda TAC Futbol takımımız finale doğru emin adımlarla ilerliyor. Grup maçlarının tümünü yenilgisiz tamamlayan ve 4 maçta 42 gol atan takımımız 25 Haziran Salı günü Kasım Ekenler ile yapılan eleme maçını da 6 - 2 kazanarak ilk 8 takım arasına kalmıştır. Takımımız 28 Haziran Cuma günü Belediye Tesisleri'nde geçen senenin Şampiyonu olan Endüstri Meslek Lisesi ile çeyrek final müsabakasına çıkacaktır. Takımımıza başarılar dileriz.

TAC'nin Prensleri...

13 Mayıs - 14 Haziran 2013 tarihleri arasında Tarsus Kaymakamlığı tarafından düzenlenen Kurumlar Arası Voleybol Turnuvaları sona erdi. 18 takımın katıldığı ve birbirinden çekişmeli maçların gerçekleştiği turnuva Tarsus Spor Salonu'nda yapıldı. Final maçlarının TAC Spor Salonu'nda gerçekleştiği turnuvada;

Tarsus Amerikan Koleji Voleybol takımımız; Tarsus 3.sü, Milli Eğitim; Tarsus 2.sü, Gençlik Spor; Tarsus 1.si olmuştur.

Takımımızı kutlar gelecek yıllardaki turnuvalarda başarılarının devamını dileriz.

Mayıs Son Cuma...

125. kuruluş yılını büyük bir coşkuyla kutladığımız Homecoming-2013'ün ardından Mersin'de yaşayan dostlarımızla Mersin Tenis Kulübünde biraraya geldik. Geniş bir yuvarlak masa etrafında, dostların birbirlerini rahat görebildiği bu oturma düzeni beğenildi.

Güneyi Akdeniz'e bakan Tenis Kulübünü, bilmeyenlerimize, kısaca anlatmak isterim. Tenis Kulübü, Mersin'in çok güzel bir bölgesinde yer alır. Şehir merkezine çok yakın olması ve park sorunu olmaması mezunlarımızın kolayca ulaşabildiği bir konumdadır. Doğusunda Deniz Kuvvetleri Vakfının tesisleri, Batısında HiltonSA oteli ve Kuzeyinde Mersin Deniz Ticaret Odası ile Dış Dünyası.

Kulüp binasının doğusunda ve batısında pırıl pırıl tenis kortları yer alır. Bu kortlarda günün her saatinde tenissevenleri raket sallarken görürsünüz. Mesela bu ayki Son Cuma buluşmamıza geldiğimde TAC'81 Dr. Aykut Taptık'ı bir kortta, TAC'83 Serhan Antalyalı'yı da diğer bir kortta raket sallarken bulduk. Tabii seyirciler arasında TAC mezunu dostlarımız ve velilerimizi de gördük. TAC'81 Dr. Recep Kaleci ailecek orada idiler. Merhabalaştık. Ayak üstü kısa bir sohbette, hem annesi İsmet Hanım, hem de babası Raif Bey tarafından akrabası olan Eren Abice (TAC'05)'nin iki hafta önce Adana'da yapılan düğününden konuştuk.

Bu esnada telefonum çalıyor. Başkan yardımcımız Kemal Tarım (TAC'74)'dı arayan. Gelmiş masaya kurulmuş, erkenden. Nerede olduğumu soruyordu. Recep'ten ayrılıp masada yerimizi alıyoruz. Peşi sıra Erdem Gök (TAC'83), Akar Burduroğlu (TAC'63), Tonguç Alp (TAC'63) ve Cahit Özkan (TAC'62) masamızı onurlandırıyorlar. Hüseyin Sungur (TAC'71), Demokan Özgen (TAC'59) sevgili eşi Dr. Ferhan Hanımla, büyük kızım Dr. Canev Ersöz Kaynak (TAC'86), Cevdet Azbulunur (TAC'55) biricik güzel kızı Deniz ile ve Haldun Kancaal (TAC'74) gecemizin sohbetine dahil oluyorlar.

Mükellef masada bir tek kuş sütü eksik. Kadehler dolup boşalıyor gecenin ilerleyen saatinde. İlk kadehler yeni emekli olan Dr. Ferhan Hanımın emekliliğini kutlaması için kaldırılıyor. Hayırlıyoruz. Onemanshow üstadımız Hüseyin Sungur gecemizi güzel anılarıyla renklendiriyor. Öğrencilik yıllarında Yugoslavya'da yaşadığı erik rakısı anısını tatlı tatlı anlatıyor. Mayıs ayının serinliğinde ilkbahar'ın Son Cumasının tadını çıkartırcasına önümüze konun leziz yemekleri birer birer midemize indiriyoruz. Tenis Kulübünde bir kutlama da sürüyor bu esnada. İngiliz bir damat ile Mersinli bir Türk kızımızın kına gecesi var. Neşeli

parçalar eşliğinde davetli hanımlar coştukça coşuyor, Türk örf ve adetlerini yabancı damada göstermeye çalışıyorlar. Kulübün müsteciri Veli Bey, kına gecesinin müziğinden rahatsız olmamamız ve rahat rahat sohbet edebilmemiz için masamızı en uygun bir köşeye hazırlatmıştı, sağ olsun.

Etrafımızda fıfır dönen tertemiz giysileriyle garsonlar, yemek sonrası meyvalarımızı, künefelerimizi ve kahvelerimizi servis ediyorlar. Gecenin geç saatlerinde birer ikişer ayrılıp, evlerimizin yolunu tutuyoruz, bir sonraki Son Cuma'da buluşma üzere.

Erdoğan Kaynak '63

MERSİN'DEN HABERLER

Nisan Son Cuma

Ergun Evren (TALAS'50) Ağabeyimizle Ankara'da bir öğleden sonra sohbeti...

Sevgili TAC,

Her ayın 2. Çarşamba günü öğlen yemeklerinde TAC-TALAS mezunları Ankara'da bir araya geliyoruz. Son durağımız Hacettepe Üniversitesi Merkez Kampus içindeki Park Restoran. Haziran ayı Kebank etkinliğinde, uzun yıllardır TAC-Talas toplantılarında göremediğimiz Talas 50 döneminden Şair-Yazar Ergun Evren abimizle yeniden buluşmak çok keyifli oldu.

Ergun Evren abimizle benim tanışıklığım, 1980'lere gidiyor. O zaman Ankara'da ki genç Tacililer olarak, TAC-TALAS etkinliklerin düzenleme peşinde koşarken, Ergun Evren abimiz de bize kucak açan , destek olan ve yemeklere katılan mezunlarımızdandı. TRT'de ki görevleri ve İstemihan Talay(64) abimizin Kültür Bakanlığı döneminde, Bakanlıkta aldığı üst düzey görevlerde de abimiz ne zaman arasak, camiadan ilgisini esirgemezdi. Sonra araya yıllar girdi ve uzun bir süre kendisi ile görüşemedik. Yaşam güzel ve KEBANK sayesinde Ergun Evren abimizle yeniden buluştuk.

O günü bir fırsat bildik ve Ergun Evren abimizle bir söyleşi yapmak ve son şiir kitabı "Buyruksuz Düşünmek" üzerine de konuşmak üzere sözleştik.

18 Haziran 2013 günü, Ankara'da bir güzel öğleden sonra da benim ofiste buluştuk.

Ergun Evren abimiz, hem kendi sanat ve iş yaşamından muhteşem kareleri, anıları bizlerle paylaştı; hem de TALAS günlerinden renkli anılarını paylaştık. Kendisi, yeni kurmakta olduğumuz TAC Muzesi-Anı Evi'ne de önemli katkılar yapmaya başladı ve daha da yapacak, insallah.

Aşağıda Ergun Evren abimizin renkli yaşam

öyküsünü bulacaksınız. Ayrıca abimizin kütüphanesinden özel fotoğrafları da sizlerle paylaşmamıza izin verdiği için Ergun Evren abimize TAC-TALAS camiası adına teşekkür ediyorum.

Şimdi sizinle Ergun Evren abimizin "Buyruksuz Düşünmek" adlı kitabına adını veren şiirini paylaşıyorum.

Buyruksuz Düşünmek ya da karşı olmak

Buyruklardan yalınlaşmış belleklerle geliyorum
Çelişkiler içinde
"tezatlar" içinde
Kaygılar içinde
Sorgular içinde ya da
Tedirginim
Belki, sizler için de
Bilenmişim
Sevmişim

ANKARA'DAN HABERLER

İnanmışım

Zamanlardan yalınlaşmış belleklerle geliyorum

Uyanık

İnançlı

Ve bilinçle

Kişi,boyun eğmeden düşünebilmeli

Yaşayabilmeli

Sevebilmeli

Seçebilmeli

Ya da

Buyurulmadan söyleyebilmeli

Karşı düşündüğünü

1995-Ergun Evren

Tabii kitaptaki şiirler birbirinden etkileyici, ancak benim bir diğer favorim de şu şiir oldu.

Yaşamaz Hiçbir şey çocuklar

Yaşamaz hiçbir şey çocuklar

Ölmek ve öldürmek üstüne kurgulanırsa oyun

Yaşamaz, ne hak, ne hukuk, ne insanlık, ne onur

Yaşamaz düşünleriniz çocuklar....ve düşleriniz

Yaşamaz

Yaşamaz çocuklar

Bir kez ölmek/ve öldürmek/üstüne kurulmuşsa oyun....

Ve susamışsa bellek

Ve susamışsa bellek çocuklar,kana kine....

Ve acıkiyorsa

Bilmek.... Öğrenmek,anlamak yerine

Vurmaya/kırmaya/yok etmeye

Yaşamaz....yaşamaz hiçbir şey çocuklar...

Ölmek ve öldürmek üstüne kurgulandıysa

Kutsandıysa hep

Alkışlandıysa... sorgulanmadan

Ulus onunla gurur duyuyorsa

Yargılanmadıysa yaşam

Yargılanmadıysa, ölmek

Sorgulanmadıysa, ölüm

Yaşamaz çocuklar

Yaşamaz

Hiçbir şey yaşamaz.....

Ocak,1999- Ergun Evren

Güzel ve sağlıklı günlerde buluşmak dileğiyle.

Ergun Evren kimdir?

Ergun Evren, 1945 yılında Ankara'da doğdu. İlk ve ortaokulu Ankara'da, liseyi İstanbul'da tamamladı. İstanbul'da üniversite eğitimi yaptı. 1968'de İstanbul'da öğretmenlik yaptı. 1970'de Ankara'ya döndü ve Ankara'da öğretmenlik yaptı. 1975'te Ankara'da öğretmenlik yaptı. 1980'de Ankara'da öğretmenlik yaptı. 1985'te Ankara'da öğretmenlik yaptı. 1990'da Ankara'da öğretmenlik yaptı. 1995'te Ankara'da öğretmenlik yaptı. 2000'de Ankara'da öğretmenlik yaptı. 2005'te Ankara'da öğretmenlik yaptı. 2010'da Ankara'da öğretmenlik yaptı. 2015'te Ankara'da öğretmenlik yaptı. 2020'de Ankara'da öğretmenlik yaptı. 2025'te Ankara'da öğretmenlik yaptı.

Ergun Evren, 1945 yılında Ankara'da doğdu. İlk ve ortaokulu Ankara'da, liseyi İstanbul'da tamamladı. İstanbul'da üniversite eğitimi yaptı. 1968'de İstanbul'da öğretmenlik yaptı. 1970'de Ankara'ya döndü ve Ankara'da öğretmenlik yaptı. 1975'te Ankara'da öğretmenlik yaptı. 1980'de Ankara'da öğretmenlik yaptı. 1985'te Ankara'da öğretmenlik yaptı. 1990'da Ankara'da öğretmenlik yaptı. 1995'te Ankara'da öğretmenlik yaptı. 2000'de Ankara'da öğretmenlik yaptı. 2005'te Ankara'da öğretmenlik yaptı. 2010'da Ankara'da öğretmenlik yaptı. 2015'te Ankara'da öğretmenlik yaptı. 2020'de Ankara'da öğretmenlik yaptı. 2025'te Ankara'da öğretmenlik yaptı.

Ergun Evren, 1945 yılında Ankara'da doğdu. İlk ve ortaokulu Ankara'da, liseyi İstanbul'da tamamladı. İstanbul'da üniversite eğitimi yaptı. 1968'de İstanbul'da öğretmenlik yaptı. 1970'de Ankara'ya döndü ve Ankara'da öğretmenlik yaptı. 1975'te Ankara'da öğretmenlik yaptı. 1980'de Ankara'da öğretmenlik yaptı. 1985'te Ankara'da öğretmenlik yaptı. 1990'da Ankara'da öğretmenlik yaptı. 1995'te Ankara'da öğretmenlik yaptı. 2000'de Ankara'da öğretmenlik yaptı. 2005'te Ankara'da öğretmenlik yaptı. 2010'da Ankara'da öğretmenlik yaptı. 2015'te Ankara'da öğretmenlik yaptı. 2020'de Ankara'da öğretmenlik yaptı. 2025'te Ankara'da öğretmenlik yaptı.

Ergun Evren, 1945 yılında Ankara'da doğdu. İlk ve ortaokulu Ankara'da, liseyi İstanbul'da tamamladı. İstanbul'da üniversite eğitimi yaptı. 1968'de İstanbul'da öğretmenlik yaptı. 1970'de Ankara'ya döndü ve Ankara'da öğretmenlik yaptı. 1975'te Ankara'da öğretmenlik yaptı. 1980'de Ankara'da öğretmenlik yaptı. 1985'te Ankara'da öğretmenlik yaptı. 1990'da Ankara'da öğretmenlik yaptı. 1995'te Ankara'da öğretmenlik yaptı. 2000'de Ankara'da öğretmenlik yaptı. 2005'te Ankara'da öğretmenlik yaptı. 2010'da Ankara'da öğretmenlik yaptı. 2015'te Ankara'da öğretmenlik yaptı. 2020'de Ankara'da öğretmenlik yaptı. 2025'te Ankara'da öğretmenlik yaptı.

Ergun Evren, 1945 yılında Ankara'da doğdu. İlk ve ortaokulu Ankara'da, liseyi İstanbul'da tamamladı. İstanbul'da üniversite eğitimi yaptı. 1968'de İstanbul'da öğretmenlik yaptı. 1970'de Ankara'ya döndü ve Ankara'da öğretmenlik yaptı. 1975'te Ankara'da öğretmenlik yaptı. 1980'de Ankara'da öğretmenlik yaptı. 1985'te Ankara'da öğretmenlik yaptı. 1990'da Ankara'da öğretmenlik yaptı. 1995'te Ankara'da öğretmenlik yaptı. 2000'de Ankara'da öğretmenlik yaptı. 2005'te Ankara'da öğretmenlik yaptı. 2010'da Ankara'da öğretmenlik yaptı. 2015'te Ankara'da öğretmenlik yaptı. 2020'de Ankara'da öğretmenlik yaptı. 2025'te Ankara'da öğretmenlik yaptı.

Ergun Evren, 1945 yılında Ankara'da doğdu. İlk ve ortaokulu Ankara'da, liseyi İstanbul'da tamamladı. İstanbul'da üniversite eğitimi yaptı. 1968'de İstanbul'da öğretmenlik yaptı. 1970'de Ankara'ya döndü ve Ankara'da öğretmenlik yaptı. 1975'te Ankara'da öğretmenlik yaptı. 1980'de Ankara'da öğretmenlik yaptı. 1985'te Ankara'da öğretmenlik yaptı. 1990'da Ankara'da öğretmenlik yaptı. 1995'te Ankara'da öğretmenlik yaptı. 2000'de Ankara'da öğretmenlik yaptı. 2005'te Ankara'da öğretmenlik yaptı. 2010'da Ankara'da öğretmenlik yaptı. 2015'te Ankara'da öğretmenlik yaptı. 2020'de Ankara'da öğretmenlik yaptı. 2025'te Ankara'da öğretmenlik yaptı.

Ergun Evren, 1945 yılında Ankara'da doğdu. İlk ve ortaokulu Ankara'da, liseyi İstanbul'da tamamladı. İstanbul'da üniversite eğitimi yaptı. 1968'de İstanbul'da öğretmenlik yaptı. 1970'de Ankara'ya döndü ve Ankara'da öğretmenlik yaptı. 1975'te Ankara'da öğretmenlik yaptı. 1980'de Ankara'da öğretmenlik yaptı. 1985'te Ankara'da öğretmenlik yaptı. 1990'da Ankara'da öğretmenlik yaptı. 1995'te Ankara'da öğretmenlik yaptı. 2000'de Ankara'da öğretmenlik yaptı. 2005'te Ankara'da öğretmenlik yaptı. 2010'da Ankara'da öğretmenlik yaptı. 2015'te Ankara'da öğretmenlik yaptı. 2020'de Ankara'da öğretmenlik yaptı. 2025'te Ankara'da öğretmenlik yaptı.

TRT İÇİN GERÇEKLEŞTİRDİĞİ İLKLER

Ergun Evren, 1945 yılında Ankara'da doğdu. İlk ve ortaokulu Ankara'da, liseyi İstanbul'da tamamladı. İstanbul'da üniversite eğitimi yaptı. 1968'de İstanbul'da öğretmenlik yaptı. 1970'de Ankara'ya döndü ve Ankara'da öğretmenlik yaptı. 1975'te Ankara'da öğretmenlik yaptı. 1980'de Ankara'da öğretmenlik yaptı. 1985'te Ankara'da öğretmenlik yaptı. 1990'da Ankara'da öğretmenlik yaptı. 1995'te Ankara'da öğretmenlik yaptı. 2000'de Ankara'da öğretmenlik yaptı. 2005'te Ankara'da öğretmenlik yaptı. 2010'da Ankara'da öğretmenlik yaptı. 2015'te Ankara'da öğretmenlik yaptı. 2020'de Ankara'da öğretmenlik yaptı. 2025'te Ankara'da öğretmenlik yaptı.

12 Haziran Kebank buluşması...

Sevgili TAC,

Kebank'ta güzel bir sürpriz yaşadık. Kıdemli mezunlarımızdan Ergun Evren abimiz yemeğe katıldı. Bir ilk oldu, ama bundan sonra tahmin ediyorum devam edecektir.

Bu vesile ile Ergun Evren abimizin pekçok değerli kitabından, 60. sanat yılı için çıkardığı "Buyruksuz Düşünmek" adlı şiir kitabı ile de tanıştık. Sağolsun, kitabını bizlere imzalayıp verdi. Kitaba adını veren "Buyruksuz Düşünmek" şiiri günümüz için de geçerli büyük bir ihtiyacı vurguluyor.

2011 Aralık tarihli kitabın ön sözünden şu bölümü de aktarmadan geçemeyeceğim.

"...İnaniyorum ki, en ufak bir çatlak ses geldiğinde, acımasızca horlanan ve acılar çektirilen o gençler, bir gün ne demek istediklerini anlatabildiklerinde bu dünya yaşanılır, erdemli, ilkeli ve ödünsüz insanlar dünyası olacaktır.."

Bugüne ne güzel uyuyor değil mi?

Ergun abimize sağlıklı ve verimli yıllar diliyorum.

Saygı ve sevgilerimle

Doğan Gözde ÖZGÖDEK
TAC'86

Atatürk ve Sanat...

Kültür bir milletin geçmişiyle geleceği arasındaki köprüdür. Kültürü meydana getiren öğeler arasında sanat ön planda yer alır. Türk ulusunun önderi Atatürk'ün askeri dehası, liderliği ve devlet adamlığı hakkında yüzlerce eser kaleme alınmıştır. Bu eserlerde Atatürk çeşitli yönlerden değerlendirilirken, O'nun sanat anlayışı üzerinde de durulur. Atatürk büyük bir asker, devlet adamı ve diplomat olmanın ötesinde, büyük bir kültür devrimcisi ve sanatseverdir. Bir başka deyişle Atatürk sanatı seven, sanatçılara değer veren ve onları destekleyen bir devlet adamıdır.

Hatice Kumbaracı Gürsöz
Ressam, Devlet Güzel Sanatlar
Akademisi Mezunları Derneği
Ankara Şubesi Başkanı
Bosphorus Sanat Gazetesi
Ankara Temsilcisi

Atatürk'ün önderliğinde yürütülen Kurtuluş Savaşı'nın kazanılmasından sonra, 1923 yılında kendi deyimiyle "en büyük eserim" dediği cumhuriyetin kurulmasıyla beraber, çeşitli alanlarda bir dizi devrimler gerçekleştirilmiştir. Bu devrimleri her birini tel tek ele almak bu konferansın konusunu aşar. Ancak bugünkü modern ve laik Türkiye'ye ulaşmamızda önemli kilometre taşlarını oluşturan Atatürk devrimlerinin belli başlılarını hiç olmazsa ismen zikretmeyi bir borç olarak görüyorum.

Cumhuriyetin kurulmasına ilaveten saltanatın ve hilafetin kaldırılması siyasal alanda yapılan devrimlerdir. Toplumsal alandaki devrimler arasında, kılık-kıyafet inkılabını, tekke, zaviye ve türbelerin kaldırılmasını, takvim, saat ve ölçülerdeki değişiklikleri, soyadı kanununun kabul edilmesini ve kadınlara tanınan hakları sayabiliriz. Mecellenin kaldırılması ve Türk Medeni Kanunu'nun kabul edilmesi ise hukuksal alandaki devrimlerdir. Eğitim ve kültür alanında ise öğretimin birleştirilmesi (Tevhid-i Tedrisat Kanunu), yeni Türk harflerinin kabulü, Türk dil ve tarih kurumlarının kurulması önemli devrimlerdir.

Atatürk'ün sanata olan ilgisi çocukluğundan itibaren başlamış ve sanatın bazı dallarıyla çok yakından ilgilenmiştir. Gençliğinde şiir ve edebiyata yakınlık duymuştur. Atatürk'ün Manastır Askeri

İdadi'sinde okurken şiir ve edebiyata merak sardığı ve şiir yazdığı bilinmektedir. Ancak öğretmenliği şiir ve edebiyatın askerlik mesleğini olumsuz etkileyeceğini söyleyince, şiir yazmaya ara verir. Manastır İdadisinden mezun olduktan sonra girdiği Harp Okulu'nda kültür ve edebiyatla yeniden ilgilenmeye başlar.

Atatürk Milli Mücadele'de ülkenin düşman işgalinden kurtarılmasına ilaveten cehaletle de mücadele eder. Yıllarca kaderine terk edilmiş ve geri kalmış Anadolu insanının çağdaşlaşmasının önündeki engelin kültür sorunu olduğunu görür. Kültürün insanlık için vazgeçilmesi zor, önemli ve esas unsur olduğuna inanan ve ülkenin geri kalınlık zincirinden kurtulması için, öncelikle onun ufkunu açmak olduğunu tespit eden Atatürk kültür ve sanata çok önem verir.

"Bir ulus sanattan ve sanatkârdan yoksunsa tam bir hayata

sahip olamaz. Böyle bir ulus bir ayağı topal, bir kolu çolak, sakat ve hastalıklı bir kimse gibidir. Sanatsız kalan bir ulusun hayat damarlarından biri kopmuş demektir." diyen Atatürk sanata ve sanatçıya önem vermiş, kültür ve sanatın gelişmesi için büyük gayret göstermiş, ülkenin her yanında bu tür etkinliklerin gerçekleştirilmesini sağlamış, neticede çağdaş ve güzel sanatlar topluma mal edilmiştir. Bütün bu gayretler Atatürk'ün bir konuşmasındaki gösterdiği hedefin sonucudur. Bu hedef Atatürk'ün şu sözleriyle belirlenmiştir: **"Milletimizin güzel sanatlar sevgisini her türlü vasıta ve tedbirlerle besleyerek inkişaf ettirmek milli ülkümüzdür."**

Atatürk ulusumuzu sanata yönelmesi konusunda özendirmiş, sanatçıyı yüceltmek açısından, 1923 yılında Ankara Halkevi'nde ressamlarla yaptığı bir söyleşide, **"Sanatçı, toplumda uzun çalışma ve çabalardan sonra alnında ışığı ilk hisseden insandır";** 1930 yılında ise, **"Hepiniz milletvekili olabilirsiniz, bakan olabilirsiniz, hatta cumhurbaşkanı olabilirsiniz. Fakat sanatkar olamazsınız."** demiştir. **"Sanat güzelliğin ifadesidir. Bu ifade sözle olursa şiir, ezgi ile olursa müzik, resim ile olursa ressamlık, oyma ile olursa heykeltıraşlık, bina ile olursa mimarlık olur."** diyen Atatürk güzel sanatlar alanındaki çalışmaları kendisi yönlendirmiş ve başarılı sanatçıları ödüllendirmiştir.

Atatürk'ün müspet ilimlere verdiği önemin yanı sıra sanata verdiği önemi yansıtan sözleri çok çarpıcıdır. **"Bir ulus ki resim yapmaz, bir ulus ki heykel yapmaz, bir ulus ki fennin gerektirdiği şeyleri yapmaz; itiraf etmeli ki o ulusun ilerleme yolunda yeri yoktur. Hâlbuki bizim ulusumuz, gerçek özellikleriyle uygar ve ileri olmaya layıktır ve olacaktır"**

Devrimlerin gerçekleştirilmesinde ve bunların kalıcılığının sağlanmasında sanatın ne denli önemli olduğunu sanatçı arkadaşım **Nesteren Silivrili** bakın nasıl değerlendiriyor:

"Devrimler, kazanımlarını toplumda yaygınlaştırmak ve sürekli kılmak için sanata ve sanatçıya ne denli yatırım yaparlarsa o kadar başarılı olurlar. Sanatı yok sayan, sanat kurumlarına destek olmayan karşı devrimler ise giderek karanlığa gömülürler. Çünkü hepimizin bildiği gibi sanat, yalnız estetik değerler yaratmak ve sunmakla kalmaz, toplumu uyarır, moral değerlerini yükseltir, görüş açısını geliştirir, yeniye, ileriye doğru motive eder.

"Kurtuluş Savaşı öncesinin çalkantılı günlerinde ve savaş sürecinde ülkemizin sayıları çok da fazla olmayan tüm aydın

ve sanatçıları da, tüm varlıkları ile canları pahasına Mustafa Kemal'i desteklediler. Savaş sonrası cumhuriyetin kuruluşu ve toplumun yeniden yapılandırılması sürecinde de onunla beraberdiler.

"Atatürk, tüm entelektüel birikimi ve aydın kişiliği ile mimarı olduğu bu süreçte amacına ulaşabilmek için oluşturulması gereken toplumsal dinamiklerin arasında sanatın önemli bir yeri olduğunu çok iyi bilen bir liderdi. Aşağıdaki sözler onundur:

"Güzel sanatlarda başarı, bütün devrimlerin başarılı olduğunun en kesin delilidir. Bunda başarılı olamayan uluslar ne yazık ki bütün başarılarına karşın uygarlık alanında yüksek insanlık sıfatıyla tanınmaktan her zaman yoksun kalacaklardır"

Atatürk akılcı ve aynı zamanda duygusal bir **Rönesans** adamıydı. Akıl, birey ve bilginin birleştiği tam bir entelektüeldi. 3397 kitap okuduğu, okuduğu kitaplarda beğendiği bölümlerin altını çizdiği, beğenmediği konularda ise kendi görüşlerini not ettiği bilinmektedir. Geometri kitabı da yazan Atatürk, bugün kullandığımız üçgen, aç gibi kelimeleri Türkçemize kazandıran kişidir. Geometri müspet ilim olmasına ilaveten resmin ve heykelin ana temelini oluşturur.

Entelektüel kimliği ön planda olan, dış politika ve uygarlık konusunda basılmış eserleri bulunan değerli dostum Emekli Büyükelçi **Numan Hazar**'ın Atatürk'ün bilim ve sanata yaklaşımı konusundaki görüşlerini aktarmak istiyorum.

"İleri milletler gibi yüksek uygarlık düzeyine ulaşmanın tek yolu akılcılık olduğu gibi bunun da ana koşulu bilim ve sanatta yükselmektir. Bu yaklaşım, Mustafa Kemal Atatürk'ün temel düşüncesini yansıtmaktadır. Atatürk, büyük ilerleme sağlamış Batı dünyasının, bu yolla uluslararası alanda üstün ve egemen konuma geldiğini saptamıştır.

"Bilim ve sanatta ilerleme, bağınazlıktan kurtulmaya bağlı olduğu gibi, bunun için özgür bir düşünce ortamının mevcut olması da zorunludur. İslam Dünyası 8. Yüzyıl ile 12. Yüzyıl arasında bilim ve sanat alanında Batı'dan üstün konumda olmasına karşın, bağınaz akımların etkisiyle durgunluk yaşamış ve geri kalmıştır, Batı'da ise tam aksine özgür düşünce ile bilim ve sanatta devrim gerçekleşmiştir. Bu da, Rönesans, Reform, Aydınlanma Çağı ve Bilimsel ilerleme ile gözlemlenen zincirleme bir gelişim sonucu oluşmuştur.

ANKARA'DAN HABERLER

"Atatürk, reformları ile Türkiye'de tüm bunları eş zamanlı olarak gerçekleştirme başarısını göstermiştir. Ülkemizde, Osmanlı Devleti'nin son dönemlerinde başlayan aydınlanma Atatürk ve Türkiye Cumhuriyeti ile doruk noktasına ulaşmıştır. İslam ülkeleri arasında bunun örneği yoktur."

"İlim ve fende geri kalan milletlerin yok olmaya veya hiç olmazsa esir olmaya veya aşağılanmaya mahkûm olduğunu belirten Atatürk'ün bu teşhisinin doğruluğu, Türkiye dışında çok sayıda ülkenin sömürge konumuna düşmeleri ile kanıtlanmıştır."

Atatürk dönemi Türkiye'sinde plastik sanatlarda büyük gelişme gözlemlendi. 1924'ten itibaren Sanayi-i Nefise Mektebi Ali'si mezunları Avrupa'ya gönderildi. **Cevat Dereli, Mahmut Cuda, Refik Epikman, Muhittin Sebati, Şeref Akdik ve Ali Karsan** ilk gönderilen sanatçılardandı. Sanayi-i Nefise Mektebi Alisi 1928'de Güzel Sanatlar Akademisi adını aldı. 1932-1933 öğretim yılında Gazi Eğitim Enstitüsü Resim-İş Bölümü açıldı. Atatürk, anıt ve heykel yapımına önem vererek, Cumhuriyetin heykeltıraş kuşağının yetiştirilmesini destekledi.

Başta Ankara olmak üzere ülkemizin birçok yerinde anıt heykelleri bulunan çağdaş heykeltıraşlarımızdan sanatçı arkadaşım **Metin Yurdanur**'un bu konudaki heyecanını sizlerle paylaşmak istiyorum:

"Anadolumuz'da Konya sınırları içinde yer alan Neolitik ve Kalkolitik çağın en eski yerleşim yerlerinden biri olan Çatalhöyük 9 bin yıl öncesinden günümüze uygarlığın ışıklarını saçıyordu. Çatalhöyük kazılarında bulunan, yanı başında iki leoparla birlikte oturan Ana Tanrıça heykelciği kültürel mirasımızın en önemli simgelerinden biridir."

"2011 yılında Urfa sınırları dâhilindeki Göbeklitepe'deki kazılar sonucunda bulunan, günümüzden 11 bin yıl önceki tapınak ve anıt heykeller biz sanatçıların heyecanını doruğa çıkardı."

"Bizler 11 bin yıllık bir uygarlık geçmişine, sanatsal genetik miras ve kültüre sahip bir ulusuz. Coğrafyamızda binlerce yıldır çeşitli adlar altındaki uygarlıklarla devam eden resim-heykel yapma süreci 11. Yüzyılda kesintiye uğradı. 11. yüzyıldan 20. Yüzyıla kadar ara verdiğimiz resim- heykel yapma kültürü 1923 devriminin önderi Atatürk ile birlikte yeniden başladı ve ülkemiz dünya uygarlık âleminde layık olduğu yere Cumhuriyet döneminde yeniden ulaştı."

Metin Yurdanur deyince aklıma Türkmenistan'ın başkenti Aşkabat'ta Atatürk Parkı'ndaki onun eseri olan Atatürk Heykeli geliyor. Eşimin görevi gereği Aşkabat'ta bulunduğum günlerde Büyükelçilik ikametgâhında her sabah uyandığımda pencereden Atatürk'ün heykelini görerek güne başlamak ne kadar anlamlıydı. Çeşitli nedenlerle eve gelen çiçekleri hemen heykelin kaidesine konulmak üzere parka gönderiyordum.

Atatürk, Cumhuriyetin 10. yıldönümünde, Anadolu'ya **"Yurt Gezileri"** adı altında ressamı göndermiştir. Bu ressamlarımızın yaptığı eserler Ulus'ta 1947 yılında yanan eski Maarif Vekâleti binasının çatı katında **"Türk İnkılap Sergisi"** adı altında sergilenmiş ve açılışı da bizzat Atatürk tarafından yapılmıştır.

1924 yılından itibaren resim ve heykel sergileri açılmaya başladı. **Halkevleri Resim ve Heykel Sergileri (1936-1938), Ankara Halkevleri Birleşik Resim Heykel Sergileri (1937-1938)** önemli sergilerdir. Atatürk tarafından 20 Eylül 1937'de Ankara'da açılan Resim ve Heykel Müzesi bu alandaki çalışmalara verilen önemin son halkasıdır.

İstanbul Devlet Güzel Sanatlar Akademisi'nden benden 20 yıl önce mezun olan, çok sayıda öğrenci yetiştiren, değerli ressam **Lütfü Günay** Hoca'nın bu konudaki görüşleri:

"Osmanlı İmparatorluğu, altı yüzyıl üzerinde yaşadığı topraklarda, bu topraklara konup göçmüş yüzlerce uygarlığın bıraktığı, inanılmaz zenginlikteki sanat birikimini görmezden gelerek yaşadı. Saray müziğini, divan edebiyatını ve vakanüvislerin yazdıkları tarih kitaplarını resimleyen minyatürcüleri bir yana bırakırsak, Osmanlı'nın, yaygın ve gerçek anlamda bir sanat politikası olduğu söylenemez. Dahası, dini nedenlerle kök salmış önyargıların kısıtlamaları da, sanatın gelişmesini önlemiştir. Elbette, halkın sağduyusu ile yeşermiş, usta çırak ilişkileriyle gelişmiş halk sanatlarını bu saptamaların dışında tutmak gerekir."

"Ulu Önder Atatürk'ün öncülüğünde kurulan genç Türkiye Cumhuriyeti, yine Atatürk'ün hiç bir ayrıntıyı kaçırmayan üstün öngörülleri sayesinde, ulusu büyük bir uygarlık seferberliğine hazırlarken, sanatı da unutmadı. Bir ulusun bağımsızlığını korumak için muhtaç olduğu ekonomik güç, üretim, eğitim, o ulusu öncü bir konuma getirecek bilim kadar sanatın da önemli olduğu gerçeğinden yola çıkarak, kısa zamanda, dünya çapında değerli sanatçılar yetiştirmeyi başardı."

ANKARA'DAN HABERLER

"Sanat insana ışığı işaret eden bir yol göstericidir. Bağnazlığın panzehiridir. Bir ulusun gelişmişlik göstergesidir. Hoş görünüm ve laikliğin kaynağıdır. Kalıcıdır ve evrenseldir.

"Ben Cumhuriyet'imizin ilanından bir yıl sonra doğmuş bir yurttaş olarak, eğitimini aldığım mesleğimi, mutlu, kendimi kısıtlanmış hissetmeden, özgürce, altmış beş yıldır sürdürebiliyorsam bunu Atatürk'e borçlu olduğumu övünerek söyleyebilirim. O, dünyada eşi benzeri bulunamaz bir dahidir."

Atatürk'ün emriyle İstanbul'da da bir Resim ve Heykel Müzesi açılmıştır. Bu müzenin bir süre Müdürlüğünü yapan, Akademi'den sınıf arkadaşım ressam **Cihat Aral** biraz dertli. Bakın ne diyor:

"Bu bağlamda bir sanatçı ve insan olarak beni en çok yaralayan olguların başında Atatürk'ün bıraktığı mirasın göz göre göre bilinçli bir hareketle yavaş yavaş yok edilişi geliyor. Bu miraslardan biri de İstanbul Resim ve Heykel Müzesi'dir.. Atatürk'ün emri ile kurulmuş müzenin bugün yerinde rüzgârlar ters yönde esmektedir ve kimse bunun farkında değildir. Ülkesine yıllardır bir müze kazandıramayan ve de mevcut olanı da bir antrepoya alelacele depolayan bir zihniyetin bu mirası oluşturan kurumun bizzat üyeleri tarafından gerçekleştirilmesi konusunda vicdanların nasıl rahat ettiği yorumunu sizlere bırakıyorum."

Konu resim olunca, batıda resim konusunda eğitim almış olan ilk Türk kadını **Mihri Müşfik**'ten de bahsetmek istiyorum. Cumhuriyetin ilanından sonra Atatürk'ün portresini yapan ilk Türk ressamı Mihri Hanım'dır. Meşrutiyet döneminde kızlar için açılan İnas Sanayi-i Nefise Mektebi'nin tek kadın hocası olan Mihri Müşfik, Anadolu'daki milli hareketi heyecanla izlemiştir. Büyük zafer ve arkasından büyük zaferin harcıyla kurulan Cumhuriyetin ilanı ve devrimlerin başlaması Mihri Hanım'ı çok sevindirmiştir. Gençliği Paris'te geçen Mihri Hanım, sanatı gibi düşünceleri de çağdaşlık yolunda olan modern bir kadındır.

Mustafa Kemal'in zaferlerine ve devrim hareketlerine hayran olan Mihri Hanım, onun mareşal kıyafetiyle portresini yapmak ister. Teklif Mihri Hanım'dan gelir ve Çankaya'nın kapısı çalınır. Mihri Hanım'ın pano niteliğindeki bu büyük tablosu Mustafa Kemal'in mareşal üniforması ile yapılan ilk portresidir. Atatürk bu portresini - birkaç tablo ile birlikte - Halkevlerinin açılış günlerinde Ankara Halkevi'ne göndermiş ve büyük salonda sergilenmesini sağlamıştır.

Atatürk sahne sanatlarında Müslüman Türk kadınının yer almasını sağlamış ve her konuda olduğu gibi bu konuda da Türk kadınına yeni bir ufuk açmıştır. Geçen yıl Ankara Devlet Tiyatrosu'nun Çayyolu'ndaki Cüneyt Gökçer Sahnesi'nde seyrettiğim Haldun Dormen tarafından yazılıp yönetilen, Cumhuriyetin kurulmasının ardından Atatürk'ün Müslüman kadınların sahneye çıkmama geleneğini kaldırmasının da işlendiği "Kantocu" isimli müzikal oyunda, Atatürk sözcüğünün geçtiği an izleyicilerin tamamının ayağa kalkarak alkışlaması ve bu alkışların zaman zaman coşkuya dönüşmesi esere başka bir boyut kazandırmıştı.

Bu eser beni 1964-1970 yılları arasında İstanbul'da Devlet Güzel Sanatlar Akademisi'nde öğrenciyken Beyoğlu'ndaki Dormen Tiyatrosu'na gittiğim günlere götürdü. Gişe memurundan izleyicilere kadarki şıklık, Beyoğlu'nun kalitesi, Markiz ve İnci pastaneleri, Yeni Melek Sineması, kaliteli alışveriş mekânları... Dormen Tiyatrosu'nda yetişen sanat dünyasının günümüzdeki duayenlerini izlemek başkaydı. Şimdi o güzelliklerden eser kalmadı. İnsan kalitesi bile değişti.

O zamanlar **"Atatürk"** kelimesi geçtiğinde **"Ben de Atatürkçü'yüm"** demek için heyecanla ayağa kalkarak alkışlamak ihtiyacını duymazdık. Çünkü herkes Atatürkçü idi. Belki de biz öyle zannediyorduk. Şimdi ise ne haldeyiz?

Ata'nın sanatçıya verdiği büyük değeri gösteren bir hatıra da şöyledir: Daha devlet tiyatrosu kurulmamışken, İstanbul'daki şehir tiyatrosu sanatçıları Ankara'ya gelerek o zamanki Türk ocağında temsiller verir. Atatürk de bu temsillerin birinde bulunur ve sanatçıları Çankaya'ya davet ederek ağırlar. Hepsine ayrı ayrı iltifat eder. Ayrılma vakti gelince, Reşit Galip sanatçılara, Atatürk'ün elini öperek veda etmelerini söylediğinde, Ata'nın cevabı şu olur: **"Hayır, sanatkar el öpmez, sanatkarın eli öpülür."**

Atatürk'ün sanata ve sanatçıya verdiği önem ve saygının güzel bir örneği de Atatürk'ü beklemeden oyunu başlatan Muhsin Ertuğrul'a temsil bittikten sonra söyledikleridir: **"Sizi kutlarım. İşinizle ilgili ciddiyetiniz, ülkenin gelişimini ciddiye aldığınızı da gösterir. Biz geç geldik. Oysa böyle bir kurum perdesini zamanında açmak zorundadır. Görevinizi yaptığınız için özellikle kutlarım sizi."** Atatürk'ün bu sözleri o günün havasıyla söylenmiş sözler değildir. Nitekim ileriki yıllarda yönetici kadroyu, konuşmamın başında da belirttiğim gibi, **"Efendiler! Bakan, Başbakan hatta Cumhurbaşkanı olabilirsiniz... Ancak sanatçı olamazsınız!"** diye uyaracak kadar sanatçının ve sanatın yanında olacaktır.

ANKARA'DAN HABERLER

Günümüz ressamlarından ve Çağdaş Yaşamı Destekleme Derneği'nin aktif üyelerinden Ülkü **Yalım Günay**'ın sanat ve Atatürk Türkiye'si'nin sanatçıları hakkındaki düşüncelerini onun sözleriyle size aktarmak istiyorum:

"Sanatçı, çağını, çağının insanını, içinde yaşanan günün koşullarında, en iyi gözlemleyen ve yansıtan kişidir. Sanat eserinin kalıcılık özelliği ise, saptanmış bu gerçekleri geleceğe taşımak açısından çok önemlidir. Biz 21.YY insanları bu gün, mağara duvarlarındaki resimleri inceleyerek, o çağlar hakkında nasıl bilgileniyorsak, bu günün sanatı da, belki yüz yıllar sonrasının insanlarını, çağımız hakkında bilgilendirecek, aydınlatacaktır. İnsan ve sanat birbirinden koparılamaz bir bütündür."

"Biz, Türkiye'nin sanatçıları bugün, Atatürk'ün sağduyusunun, cinsiyet ayrımı yapmadan, laik ve hür insanlar yetiştirme ülküsünün eserleriyiz. Ne mutlu bize ki, Cumhuriyet aydınlanmasının içine doğduk, Devrim Yasalarını özümstedik ve insan olduğumuzun bilincinde sanatımızı yapıyoruz."

Günümüzün önemli bir sanat dalı olan sinema hakkında Atatürk'ün sözleri onun ne kadar ileri görüşlü olduğunun güzel bir örneğidir. **"Sinema öyle bir keşiftir ki, bir gün gelecek barutun, elektriğin ve kıtaların keşfinden çok, dünya medeniyetinin veçhesini değiştireceği görülecektir. Sinema, dünyanın en uzak köşelerinde oturan insanların birbirlerini sevmelerini tanımalarını temin edecektir. Sinema, insanlar arasındaki görüş, düşünüş farklarını silecek, insanlık idealinin tahakkukuna en büyük yardımı yapacaktır. Sinemaya layık olduğu ehemmiyeti vermeliyiz."**

Atatürk sanat alanındaki atılımlarında mimariyi de unutmamıştır. Türkiye'nin modern bir mimarisinin olması için Almanya'dan şehir planlamacıları ve mimarlar getirtmiştir.

Başkent olduktan sonra, Ankara'nın temelden çatıya kadar kurulması için çeşitli yollar aranır. Sonunda uluslararası bir proje yarışması açılır. Gelen planları Mustafa Kemal'in de incelediği bu yarışmayı ünlü Alman Mimar **Prof. Jansen** kazanır. Ancak Jansen'in düşündüğü şehir planı çeşitli nedenlerle uygulanamaz.

Atatürk, Türk Milleti'nin sahip olduğu en görkemli yapının milli birlik ve beraberliğin merkezi olan Türkiye Büyük Millet Meclisi'nin olması gerektiğini belirtmiş ve TBMM binasının çağdaş ve estetik olması için gerekli tüm adımları atmıştır. 11 Ocak 1937'de TBMM tarafından **"anıtsal bir değer taşıyan,**

Türkiye Cumhuriyeti'nin devamlılığına ve yirminci yüzyılın mimari karakteristiklerine uygun" yeni bir meclis binasının yapımı için bir yarışma düzenlenmesine karar verilmiştir. 14 projenin katıldığı yarışmada jüri üç projeyi birincilik ödülüne layık görmüş, ancak yapımı için Atatürk'ün de beğenisini kazanan **Clemens Holzmeister**'in projesinde karar kılınmıştır.

Atatürk'ün mimarlığa verdiği önemi, bir kere de İstanbul Devlet Güzel Sanatlar Akademisi'nden benden birkaç yıl önce Yüksek Mimar olarak mezun olan, mimarlığı kadar ressamlığıyla da tanınan **Gür Dalkıran**'dan dinleyelim.

"Güzel sanatları toplumun ana damarlarından biri olarak nitelendiren dahi lider Atatürk elbette mimarlığa da gereken değeri vermiştir. Bu sayede cumhuriyetin ilk yıllarında mimari kavramının temsilcileri olan Vedat Tek, Mimar Kemalettin ve Arif Hikmet Koyunoğlu başkentte bugün bile en güzel resmi **binalar olan yapıtları yaratabilmişlerdir. "Sedat Hakkı Eldem, Seyfi Arkan, Şevki Balmumcu da o dönemde yetişmiş usta Türk mimarlardır.**

"Ayrıca dünyada başlayan "akılcı-işlevci" (rasyonalist-fonksiyonalist) mimarlar olan Ernst Egli, Bruno Taut ülkenin ilk ve tek mimarlık okulu olan Sanayi-i Nefise Mektebi Ali'sinde Atatürk'ün daveti üzerine hocalığa başlamışlardır.

"Atatürk Clemens Holzmeister ile başkentteki birçok resmi binanın planlanmasına, Herman Jansen ile de Ankara'nın imar planı çalışmalarına bizzat katkıda bulunmuştur. En mühimi de bitkin bir imparatorluğun küllerinden genç ve dinamik Türkiye Cumhuriyetinin yaratılmasında ise Atatürk baş mimardır."

Türk müziği Atatürk'ün önemle üzerinde durduğu diğer bir konudur. Türk müziğinin, akademik alt yapısının da güçlü olması gerektiğine inanmış ve eğitim amacıyla genç Türk müzisyenlerini yurt dışına göndermiştir. Bu müzisyenler, geri dönüşlerinde Türkiye'ye dağılarak Türk müziğinin ve dolayısıyla Türk sanatının kalkınmasını sağlamışlardır.

ANKARA'DAN HABERLER

Atatürk, Cumhuriyetin ilânından sonra, klasik batı müziğinin Türk halkı tarafından benimsenmesini ve müzik kültürümüzde yer almasını sağlamak amacıyla Türk bestecilerin çok sesli müzik eserleri yaratmalarını arzu etmiş, bunun için bir müzik ve tiyatro akademisi kurulmasını istemiştir.

Sevda Cenap Ant Müzik Vakfı yayınlarından, **Nejat Başeğmezler**'in Türk Beşleri'nden **Necil Kazım Akses** hakkındaki "**Cumhuriyet'in Özgün Bestecisi**" isimli eserinden bazı pasajları aktarmak suretiyle Atatürk'ün bu konuyla ilgili görüşlerini ve yaşananları **Necil Kazım Akses**'in ifadesiyle sizlerle paylaşmak istiyorum.

"Atatürk istiyor ki, Türk eserleri, orkestra eserleri meydana çıksın. Bu memleketin havasının, toprağının bestecileri olsun. Çok sesli musiki... Bunun sevdasında... 27 Aralık 1934'de Atatürk'ün Ankara'ya gelişi kutlanacak. Onun için üç tane birer perdelik opera yapılacaktır. Bu bana söylendiğinde Ağustos ayı. Eylül, Ekim, Kasım, Aralık... Üç buçuk ayda yazılacak, çalışılacak, oynanacak... Bu imkânsız. Üç kişiye ısmarlanmış. Benimkinin librettosu hazır... Afet Hanım vasıtasıyla Atatürk'ten geçmiş. Atatürk bazı kelimeleri değiştirmiş. Adı "Bayönder" operanın... Adnan'ınki de "Taşbebek" ... Ulvi Cemal'e de verilmiş, ... Ama o yazmadı."

Necil Kazım Akses ve **Adnan Saygun**, Cebeci'de tahta bir binada provaları gerçekleştirip eserleri bitirirler. Eserler 27 Aralık günü Halkevinde icra edilir. Burada dikkat çekici olan husus Atatürk'ün onca meşguliyeti sırasında bir librettoyla ilgilenmesi ve bazı kelimeleri değiştirmesidir.

Necil Kazım Akses'in sözleriyle devam ediyorum. "**Atatürk mütemadiyen bir Müzik Akademisi, bir Tiyatro Akademisi kurulmalı diyor. Bunun için uzmanlar getirilmeli...**" Neticede, Nisan 1935'de **Gobbels** tarafından "**Kültür Bolşevik'i**" diye aforoz edilen **Hindemith** Almanya'da **Karaormanlar**'da bulunuyor ve Nisan 1935'de Türkiye'ye getiriliyor. Aynı yıl Alman **Ernst Praetorius** Cumhurbaşkanlığı Senfoni Orkestrası'nın şefliğine getiriliyor. Bu şefin yönetiminde orkestra büyük gelişme gösteriyor.

Yine **Necil Kazım Akses**'in sözleri: "**Atatürk'ün dediği şuydu: Bu memlekette opera oynanmalı. Türkçe oynanmalı, ecnebi operalar oynanmalı.. Nasıl ben ataşemiliterken Sofya'da operaya gittiğim vakit, Aida oynuyor Bulgarca, Alman operaları oynuyor Bulgarca... Türkçe neden olmasın. Dediği doğru. Bunun bir ilmi vardır. Prozodi ilmiyle kısmen yani**

yüzde doksan halloluyor bu iş." Bugün artık tüm operaları Türkçe olarak izleyebiliyoruz.

Atatürk güzel sanatların her alanda gelişmesini ve ilerlemesini sağlamış bu konuda ufuk açıcı ve yol gösterici olmuştur.

Sözlerime son vermeden önce, Atatürk'le bağlantılı olan iki anımı sizlerle paylaşmak istiyorum. Birincisi Afganistan'da, ikincisi Yunanistan'da...

Bundan yaklaşık 35 yıl önce eşimin Pakistan'da görevli olduğu yıllarda Afganistan'a gezmeye gitmiştik. Kabil'de arkadaşım Pazar yerini gezerken yere serdiği bir örtünün üzerinde el yapımı deri cüzdanlar satan yaşlıca bir adamın önünde durarak yerdeki cüzdanlara bakmaya başladık. Bu arada aramızda da Türkçe konuşuyorduk. Neticede birer cüzdan beğendik ve fiyatını sorduk. Üstü başı perişan vaziyette olan satıcı her ikimizin de gözlerimizin yaşarmasına sebep olan şu sözleri söyledi: "**Anladığım kadarıyla siz Türk'sünüz. Ben Atatürk'ün torunlarından para alamam.**" Birer cüzdan yerine birkaç cüzdan alarak adama zorla ederinden fazla para verdiğimizi hatırlıyorum.

Eşimin Yunanistan'daki görevinin sona ermesinden sonra Türkiye'ye döndüğümüzde, 2000 yılında 20 Türk ve 20 Yunan ressamın katılımıyla ortak bir resim sergisi düzenlemiştim. Önce Ankara'da açılan serginin Atina'daki açılışı münasebetiyle orada bulunduğum günlerde bir taksi ile Büyükelçiliğe gitmiştik. Taksi Büyükelçilik önünde durduğunda her zamanki gibi sokakta koruma amaçlı iki otobüs dolusu polis bekliyordu. Borcumu sorduğumda, Şoförün "**Siz herhalde Türk'sünüz. Siz bana drahmi yerine üzerinde mavi gözlü adamın resminin bulunduğu parayı verin.**" demesi beni müthiş heyecanlandırmıştı. Taksinin bir an önce oradan ayrılması için yanıma gelen polisin şoföre "**acele et**" demek yerine, hayret ve şaşkınlık içinde şoförün kendisine verdiğim Türk parasını ön cama sıkıştırmaya çalışmasını seyrettiğini hatırlıyorum. Büyükelçi **Ali Tuiygan**'ın odasına gözlerim dolu dolu girip olayı anlattığımda, Büyükelçi, "**Anlaşılan siyasetçilerin ve biz diplomatların yapamadığını, siz sanatçılar ve halk yapacak**" demişti.

Büyük Atatürk, bir sanatçı olarak, seni şükran, özlem ve saygıyla anıyorum.

Engin Ünsal
TAC'55

Akdeniz Sahillerinde bir Rodin Heykeli...

Panait Istrati'nin Romanya'sında ki bozkırlar Azarbeycan'da da vardı. Uzun boylu, eflatun renkli çiçekli devedikenleri orada da yetişirdi. Ülkenin kuzeyinde Dağıstan sınırlarına yakın olan bozkırlar bahar geldiğinde gönenir, yemyeşil devedikenleri neredeyse tüm bozkıra bir acem halısı gibi yayılırdı. Yaz boyunca o dikenler boy verir, çiçekleri açılır, çiçeklerinin eflatun rengi kızgın güneşin altında bütün bozkırı inanılmaz bir güzellikte boyardı. Yeşilin eflatun ile harmanı dünyanın o yöresini bir başka biçimde aydınlatırdı.

Yaz çabuk geçer, devedikenlerinin o güzelim yeşil rengi usulca solmaya başlar, sonbahar geldiğinde o selvi boyu güçsüzlükten önce toprağa doğru eğilir, sonra kendisini yaratan toprağın kollarına kendini teslim eder ama eflatun rengi hiç solmadan o bedeni terketmez ve sonuna kadar kendine can veren o bedene sahip çıkardı.

Sonra amansız bozkır rüzgârlarının günü başlardı. Acımasız, haşin, hoyrat rüzgâr o yere düşmüş devedikenlerinin güçsüz bedenlerini çiçekleri ile birlikte topraktan koparır, önüne katar bir hışımla bozkır boyunca sürüklemeye başlardı. Tüm sonbahar boyunca bozkır rüzgârın devedikenleri ile yaptığı dansa tanıklık ederdi. Devedikenleri rüzgârın önünde önce küçük bir yuvarlak olur sonra kendisine katılan diğer kardeşleri ile birlikte kocaman bir top olurdu. Yeşil rengi solduğundan saman sarısına dönüşen rengi eflatun çiçekleri ile birlikte bozkırda eflatun sarısı bir şölen başlatırdı rüzgârın önünde bir o yana bir bu yana giden eflatun sarısı yüzlerce devedikenini topu. Eylül Ekim aylarında rüzgâr alabildiğine şiddetlenir, o topları yerlerinden oynatır, havalandırır sonra gücünün yettiği kadar o eflatun sarısı topları yerkürenin çeşitli yörelerine taşırdı. Günlerden bir gün rüzgârın gücü tükendi, o eflatun sarısı toplardan biri usulca alçaldı ve Akdeniz sahillerinde bir yerde kumsalla kucaklaşmak için köpük köpüğe koşan dalgaların sırtına kendini bırakıverdi.

O sahiller bahçelerinde Semiramis'in şarkılar söylediği sahillerdi. Yaz sonu olduğundan ortalıkta kimsecikler yoktu. Derken ağaçların arasından bir adam çıktı ve sahile doğru yürümeye başladı. Dimdik yürüyordu. Saçları yıllar boyu yaşadığı hüzünden, omuzlarında yaşadığı acılardan bembeyaz olmuştu. Her sabah bu sahile gelir ve yıllardır arayıp bulamadığı bir şeyi bir gün bu sahilde bulacağı umudu ile sessizce beklerdi. Gözleri denizi boydan boya tarar ve yüreği o denizden gelecek bir güzelliğin umudu ile tatlı bir heyecan içinde çarpardı.

Adam büyük şehirlerde yaşadığı yenilgilerden sonra mağlup bir ordunun komutanı gibi başı önünde bu sahillere gelmiş

yıllardır süren yalnızlığından kurtulmak için son umudunu bu kasabanın sokaklarına sermişti. Hiç kimseye kendini anlatamamış, hiç kimse onu anlamaya çalışmamış, içindeki coşkuyu, yüreğinde taşıdığı sevdayı hiç kimse ile paylaşamamıştı. Bu sahiller onun son umudu idi. Elini tutacak, beyaz saçlarını okşayacak sıcak bir el, içini ısıtacak sıcak bir bakış ve yüreğini kavuracak sevdâ sözcükleri duymak için buralara gelmişti. Bunları yaşadığı zaman ve ancak o zaman ölmek istiyordu.

Sevda özlemi ile alev alev yanan gözleri birden dalgaların sırtında yavaşça sahile doğru gelen o kocaman eflatun sarısı diken topunu gördü. Heyecanlandı. Şimdiye kadar hiç böyle bir şey görmemişti. Sahile yaklaştıkça eflatun sarısı top dalgaların darbesi ile tel tel çözülmeye başlamıştı. Eflatun sarısı top sahile geldi oturdu ve dalgalar daha haşin diken topunu dağıtmaya başladı. Birden gözlerine inanamadı. Dalgaların yok ettiği topun yerinde bir kadın dizlerinin üzerine çökmüş duruyordu. Adam heyecanlandı ve denize doğru yürüdü. Kadının başı önüne doğru eğikti. Adam kadına doğru eğildi ve, "sahilime hoş geldin" dedi. Kadın başını kaldırdı adama baktı. Kadının kuzgun siyahı gözleri vardı. Sımsıcaktı bakışı kadının ve adam yüreğinin erdiğini sandı. Ellerini uzattı ve kadının ellerinden tutarak ayağa kaldırdı. Kadın cırılcıplaktı. İstiridyenin kabuğundan çıkan Venüs gibi devedikenini çiçeklerinin arasından çıkmıştı. Adam kadının elleri ellerinde kumsala doğru yürümeye başladı. Kadının elleri sımsıcaktı. Ellerinin adamdan kaçırıyor, bedenini adamın bedenine yaslayarak ondan güç almaya çalışıyordu. Adam hiç böyle bir şey yaşamamıştı. Heyecandan bayılacak gibiydi. Birden yaşamı boyunca ilk kez duyduğu bu ılık duyguların ansızın bitmesinden korktu. Aklına tanrısı geldi. Kadınla kumların üzerine otururken tanrısına yalvarmaya başladı, "ey tanrım bunca yıl benden ellerini uzak tuttu, ilk kez bana yakınsın. Ne olur bu özlemim. Bu kavuşmam bitmesin. Beni bir kez olsun baştan ve taştan yarat" dedi. Tanrı bu yakarışı duydu ona sevgiyle eğildi ve kumsalda yıllar sonra kavuşan iki sevgili gibi oturan iki güzel kulumu bembeyaz mermerle kaplamaya başladı. Birbirine hayranlıkla bakan iki güzel insan sevdanın mermere vuran güzelliği oldu birden. Ancak tanrı sevdayı mermere bu kadar güzel yansıtabilirdi. Adam yıllardır beklediği sevdayı mermerin soğukluğunda değil, sevdanın mermere vuran sıcaklığında bulmuştu.

Yolu o sahillere düşenler birbirine sevda ile bakan iki güzel insanın o mermer heykelini görünce sakın şaşırmasın. Sevdanın mermere işlenmiş halidir o heykel. Belki de onu Rodin yapmıştır.

Mahmut Telli
TAC'57

Herşey yeniden başlasa...

Yaş yetmiş beş yolun yarısı eder, mi dersiniz? Etmez tabii; keşke etse. Keşke insan 75 yaşına gelince herşeye yeniden başlasa ve geçirdiği bütün güzel günleri, bütün güzellikleri yeniden yaşasa...

Geçtiğimiz Mart ayında, mezuniyetimden 56 yıl sonra okulumuzu ziyaret ettim. Gerçi 30 yıl önce bir defa okula uğramıştım ama o ziyaret pek üstün körü olmuş ve çok kısa sürmüştü. Bu kez okulun her tarafını dolaşım. Kampüsteki bütün değişiklikleri gördüm, okulun bahçesindeki çocukları, gençleri gördüm; onlarla birlikte yemek yedim ve onlara imrendim. Düşüncelerimde eski günlere döndüm. Biz de böyle zevkle ve keyfle oynardık diye düşündüm; duygulandım ve aaah herşey yeniden başlasa diye geçen eski günleri yad ettim ve nerede o eski günler diye iç geçirdim.

Aslında geçen her günü iyi değerlendirmemiz ve hem kendimize hem de çevremize yararlı işler yapmamız gerekir. Sonucunda pişmanlık duyacağımız işleri de yapmamamız gerekir.

Bazen bir hata yaparsınız ve hatanızdan ders alıp yeni bir sayfa açarak, 'Herşey yeniden başlasa dersiniz' Ya da çok güzel günler, aylar, yıllar geçirmiş olabilirsiniz; tıpkı benim bu okul ziyaretimde duygulanıp düşündüğüm gibi, TAC'de geçen o güzel günlerin özlemini duyar ve o güzel günlere dönebilmek için 'Her şey yeniden başlasa' der durursunuz.

'Gençlik böyledir işte gelir, geçer' demiş Cahit Sıtkı. Siz de o geçen günlerin özlemiyle 'Herşey yeniden başlasa' demez misiniz? Ben bugünlerde emekli olarak 75 yaşına gelmemin verdiği rehavetle devamlı, 'Her şey yeniden başlasa' der durur oldum. Belleğimi şöyle bir karıştırınca da bu sözleri taa 55 yıl önce yazdığım bir şiirde söylemiş olduğumu fark ettim. Şiirin başlığı da : 'Her şey yeniden başlasa'.

Biz TAC'de öğrenciyken okulda 'Campus Times' isimli bir gazete çıkartırdık. Gazetenin editörleri de Oktay Aksoy ve daha sonra bizim sınıftan Kırkor Bozdoğan'dı. Sonra okulu bitirip ODTÜ'ye gittik. Rahmetli Ekrem Başlamışlı bu kez ODTÜ'de 'Campus Times'ı çıkartmaya başladı. Ben de, diğer bazı edebiyata düşkün arkadaşlar gibi gazeteye edebi yazılar ve şiirler yazmaya başlamıştım. Sonunda o şiirler kitap haline getirildi ve ODTÜ'nün ilk kültür yayını olarak ODTÜ tarihinde yerini aldı. O kitapta benim 10 tane şiirim yer almıştı ve onlardan bir tanesi de 'Herşey Yeniden Başlasa' isimli şiirimdi..

Yine o günlerde bir akşam Ankara radyosunu dinlerken bir reklam anonsu duymuştum. Spiker aynen şöyle diyordu: İş Bankası'nda açtıracağınız bir hesapla, siz de genç şairlerimizden Mahmut Telli'nin söylediği gibi her şeye yeniden başlayabilirsiniz. Ve başlıyordu benim o yıllarda yazdığım, ama aslında bu yıllarda yazmam gereken, 'Herşey Yeniden Başlasa' isimli şiirimi okumaya. Şiir aynen şöyle:

Herşey yeniden başlasa
Gençlik çağı, eğlence, zevk;
Teker, teker bir atılsa;
Gam, kasavet, keder, tasa;
Herşey yeniden başlasa...

Herşey yeniden başlasa,
Yeniden doğsak, büyüsek;
Üzüntüsüz; sere serpe;
Yeniden gülüp eğlensek...

Herşey yeniden başlasa;
Okul sıralarına yeniden otursak;
Mahalle aralarında yeniden dolaşsak,
Yeniden parklarda, sinemalarda buluşsak...

Herşey yeniden başlasa;
Bir daha işlemesek hata
Ve hiçbir şey olmamış gibi
Yeniden dönsek hayata...

Yaa işte böyle. Bugünlerde yazmam gereken bu şiiri 55 yıl önce yazmışım. Ama bakın eloğlu, hiç bir yayın hakkı ödemedim, almış bizim şiiri bir banka reklamında kullanmış!

Bizi biz yapan sistem

Bizletter'de sık sık bizi biz yapanlar hakkında güzel yazılar okumaktayım. Bizi biz yapanları gerçekten çok takdir ediyorum. Hepsinin emeklerine sağlık. Gerçekten de onların emekleriyle yetiştik ve hemen hepimiz çok başarılı insanlar olduk,

Bu arada ben konuya başka bir açıdan da bakmak istiyorum. Bizi biz yapan hocalarımızın yanında bizi biz yapan başka etmenlerin de olduğunu düşünüyorum. Bizim zamanımızda her Cumartesi saat 11'de Study Hall'da ya da mütalahanede 45 dakikalık bir toplantı yapılırdı. Bu toplantılarda her hafta bir sınıf mutlaka bir program düzenlerdi. O gruptan birkaç kişi görevli olarak o programı sunar veya bir skeçte görev alır ve böylece büyük bir seyirci kitlesinin karşısına çıkar verilen görevi yerine getirirdi. O yıllarda okulda hazırlık sınıfı dahil toplam yedi sınıf vardı. Sınıflar tek şubeliydi. Okulun toplam öğrenci sayısı 175'ten azdı. Böylece hemen herkes büyük bir seyirci kitlesinin karşısında en az senede bir defa, konuşarak ilk heyecanlarını orada atlatmış olurlardı. Bu da öğrencilere toplum önünde rahat konuşma yeteneğini sağlardı.

O yıllarda ayrıca küçüklere büyük bir sevgi vardı. Herkes birbirini çok sever ve her konuda küçüklere yardım eder ve onları motive ederlerdi. Başımından geçen bir olayı size örnek olarak anlatabilirim. Okula yeni başlamışım; hazırlık sınıfındayım.. Bir haftasonu Cumartesi günü yapılan 45 dakikalık toplantıda bir şiir müsabakası düzenlenmişti. Ben de ilkokuldan yeni mezun olmuş 12 yaşındabir çocuk olarak o şiir yarışmasına katıldım. O yıllarda okulda çok iyi şiir yazan Orhan Mutlugün ve Atila Eröncel gibi meşhur şairler var. Daha şair Engin Ünsal ve Tuncer Karamustafa Talas'tan Tarsus'a gelmemişler. O şiir yarışmasında hazırlık sınıfına yeni gelmiş olan beni birinci seçtiler. Olacak iş miydi bu? Benim şiir dünyam o kadar küçüktüki. Ama buna rağmen beni birinci seçerek çok mutlu ettiler ve belki de onlar beni bu alıcılıklarıyla şiir dünyasına ittiler...

İşte size bizi biz yapan sistem ve alıcılık insanların motivasyonlarından bir iki örnek.

Ali Çekiç
TAC'82

12. Güner Baykal Basketbol Turnuvası...

Güner Baykal Basketbol Turnuvası, 2002 yılında başlamış olup ilk iki yılında Mersin ve Adana takımlarının katılımı ile gerçekleştirilmiştir. Üçüncü yılından itibaren Türkiye çapında düzenlenen turnuva daha sonra uluslar arası bir nitelik kazanmıştır. Bu turnuva ayrıca, katılan takımlar için Türkiye şampiyonaları öncesi kendi performanslarını sınavacakları bir turnuva olma özelliğini de taşımaktadır.

12 yıl boyunca sayısız kulüplerin çeşitli jenerasyonlarına ev sahipliğinin yapıldığı Güner Baykal Basketbol Turnuvası bu yönüyle büyük çapta bir organizasyon olarak değerlendirilmektedir. Artık turnuvanın isminin başına "geleneksel" ibaresi eklenebilir, çünkü Tarsus Amerikan Koleji'nin spor geleneğini başarılı bir şekilde temsil etmektedir.

Bu yıl gerçekleştirilen turnuvaya toplam sekiz takım katılmıştır: Pınar Karşıyaka, Darüşşafaka, Tofaş, Türk Telekom, Gürcistan Milli Takımı, Hacettepe Üniversitesi, Genç Kolej ve Tarsus Amerikan Koleji. Turnuvanın ilk iki gününde grup müsabakaları tamamlanmıştır. Gruplarında ilk ikinci sıraya çıkan takımlar yarı final ve final müsabakaları oynarken son ikiye kalan takımlar sıralama maçları oynamışlardır. Bu program kapsamında maç sonuçlarına göre turnuva sıralaması şu şekilde oluşmuştur:

12. Güner Baykal Basketbol Turnuvası Sıralaması

1. Pınar Karşıyaka Spor Kulübü
2. Darüşşafaka Spor Kulübü
3. Tofaş Spor Kulübü
4. Genç Kolej Spor Kulübü
5. Tarsus Amerikan Koleji Spor Kulübü
6. Gürcistan Milli Takımı
7. Türk Telekom Spor Kulübü
8. Hacettepe Üniversitesi Spor Kulübü

Turnuvada müsabakaları izleyen antrenörler ve hakemlerin kullandığı oylarla, sporcuların performansları değerlendirilmektedir. Sonrasında oyuncuların oynadıkları pozisyon ve beceri düzeylerine göre ödüller verilmektedir.

12. Güner Baykal Basketbol Turnuvası Ödülleri

En iyi Guard: Tofaş Spor Kulübü / Enes SİPAHI
En iyi Forvet: Pınar Karşıyaka Spor Kulübü / Bertan BAŞTAN
En iyi Pivot Pınar: Karşıyaka Spor Kulübü / Erim MERTOĞLU
En Değerli Oyuncu: Darüşşafaka Spor Kulübü / İbrahim GÜLŞEN

Turnuva kapsamında her yıl gala gecesi düzenlenmektedir. Bu yıl gala gecesi Mersin Tenis Kulübü'nde gerçekleştirilmiştir.

Final Maçından bir görüntü

Şampiyon Karşıyaka

Necati Güler ödül verirken

Gala Yemeği

Geceye bu yıl takımlar ve antrenörleri, Mersin bölgesi hakemleri ve komite üyeleri, Sağlık Eğitim Vakfı yöneticileri, Tarsus Amerikan Koleji ve SEV İlköğretim Okulu idarecileri, TAC Spor Kulübü yöneticileri ve basın mensupları katılmışlardır. Bu gecede, okulumuz sporcu öğrencilerine bu yıl dördüncüsü verilen Necati Güler Örnek Sporcu Öğrenci Ödülleri takdim edilmiştir. Ödül kazanan basketbolcular Necati Gülerin koordinatörlüğünü gerçekleştirdiği Güler Legacy'den bir hafta sürecek olan yaz kampına davet edilmiştir.

4. Necati Güler Örnek Sporcu Öğrenci Ödülleri

Aykan Berker YOĞURTÇUOĞLU:
Tarsus Amerikan Koleji 9. sınıf öğrencisi, lise erkek basketbol takımı ve TAC Spor Kulübü yıldız takım oyuncusu.

Senna ARMAN:
Tarsus Amerikan Koleji 9. sınıf öğrencisi, lise kız voleybol takımı 2. kaptanı

Mert KARANFİL:
Özel Tarsus SEV İlköğretim Okulu 8. sınıf öğrencisi, ortaokul erkek basketbol takımı ve TAC Spor Kulübü küçük erkek takımları kaptanı.

Yeşim YEŞİLÇİMEN:
Özel Tarsus SEV İlköğretim Okulu 8. sınıf öğrencisi, ortaokul kız tenis takımı oyuncusu.

Turnuvanın son gününde kapanış töreninde şampiyon takıma ve turnuvanın en iyilerine ödülleri takdim edilmiştir. Bu çapta bir organizasyon için gerekli maddi kaynağın sağlanmasında katkı veren SAĞLIK ve EĞİTİM VAKFI, TEKNOSA, TÜRKİYE EKONOMİ BANKASI, COCA COLA, ÜLKER, GROSERİ'ye, Turnuvaya ulaşım sponsoru olan AMAÇ TURİZM'e ve maçların bir bölümünün oynanması için spor salonlarının kapılarını sonuna kadar açan TARSUS BELEDİYESİ'ne gönülden teşekkür ederiz.

Tuz ve Hipertansiyon: Tarihsel ve Evrimsel Bakış

Son çeyrek yüzyıl içinde epidemik boyutlara ulaşan hipertansiyon (yüksek kan basıncı) ve kalp hastalığı, damar tıkanıklığı, inme, vb. gibi kardiyovasküler komplikasyonlar sağlıklı ilgili odakların dikkatini modern diyetteki tuz (NaCl) miktarına yöneltti. Türkiye dahil birçok ülkede sağlık uzmanları ve toplum sağlığı kuruluşları diyetinde yüksek oranda tuz tüketimi ile hipertansiyon, serebrovasküler inme, böbrek yetmezliği, ve diğer kalp ve damar hastalıkları arasındaki ilişkiyi endişeyle izlemeye başladılar. Diyetinde yüksek miktarlardaki tuzun neden olduğu sağlık sorunlarının hızla artan ekonomik maliyetini göz önünde bulunduran hükümetler diyetinde tuz alımını azaltmak için önlemler almaya başladılar. (He, Jenner, and Macgregor 2010)

Yaşam için son derecede önemli olan tuzun fazlası neden hastalıklara ve ölümlere yol açıyor? Sağlıklı yaşam için tuzu ne kadar azaltmak gerekir? Sayısız bilimsel çalışma tuzun hipertansiyon ve kalp-damar hastalıkları ile olan ilişkisini açıkça gösterdiği halde (Aburto et al. 2013) niçin bazı uzmanlar hala bunu şüpheyle karşılıyorlar?

Tuzun modern yaşama girişinin tarihini, ekonomik önemini ve karasal canlıların evrimindeki konumunu kısaca gözden geçirmemizin bu soruları cevaplamakta yararlı bir perspektif getireceğine inanıyoruz.

Tarihte Tuzun Ekonomik ve Kültürel Değeri

İnsanlık tarihinde avcı-toplayıcı kültürden yerleşik yaşama geçişte besinlerin korunmasını sağlayan tuzun önemli bir rol oynadığı şüphesizdir. Tuz, tarihte günümüze göre çok daha değerliydi. Eski çağlarda tuza gümüş, elmas, altın kadar değer veriliyordu, çünkü tuza ulaşmak, tuz elde etmek son derecede güçtü. Örneğin, Herodot Tarihinde (M.Ö. 450) eski Afrika'da bazı bölgelerde (Taghaza) kolaylıkla elde edilen beyaz renkli kristal tuzun ağırlığı değerinde külçe altınla takas edildiği anlatılır. (Kurlansky 2003). Tarihte yeri belirlenmiş az sayıda tuz kaynaklarını ve ticaret yollarını koruma ya da ele geçirme çabaları bir çok savaşa sebep olmuştu. Gandhi'nin 1930'da Hindistan'daki İngiliz yönetimine karşı düzenlediği 'Tuz İsyanı'na gelinceye kadar savaşları, kültürleri, siyasi iktidarlara, dinleri, ekonomileri ve elbette yemek ve beslenmeyi çeşitli biçimlerde etkileyen tuz insanlık tarihinde özel bir yer tutuyordu. Şimdiki teknoloji ve endüstri olmadığı için besinleri korumak için sadece doğal tuz kullanılıyordu. Daha sonraları deniz suyundan da -buharlaştırılarak- tuz elde edildi.

Eski Çin yönetimleri yüzyıllarca tuzu devletin önemli bir gelir kaynağı olarak görmüşlerdi. Yaklaşık 4,700 yıl önce Çin'de bulunan Peng-Tzao-Kan-Mu adlı bir belgede halen günümüzde de kullanılmakta olan iki çeşit tuz çıkarma-işleme yöntemi ve 40 değişik çeşit tuz tarif edilmektedir. Eski Mısır'da (M.Ö. 2000) yine Herodot'un gözlemlerine göre tuz mumyalamada ve et ve balık korumada kullanılıyordu.

Osmanlı döneminde "mal benimdür, amilin değildür, ana göre ihtimam edeler" ilkesine uyarak bütün diğer doğal kaynaklar gibi tuzların ve üretilen tuzun da mülkiyeti devlete aitti. Tuz devletin tekelinde ve hazine için önemli bir gelir kaynağıydı. Cumhuriyet döneminde de tuz yakın zamanlara kadar Gümrük ve Tekel bakanlığının tekelinde idi. (Demirtaş 2004)*

Türkiyetuz.com'da verilen bilgilere göre, dünyadatur üretimi yüzyılın başından itibaren hızla artmış ve 2001 yılında 225 milyon tona ulaşmış, artık nadir bulunan bir madde olmaktan çıkıp, her evin mutfağında sabit bir yer almıştır. Mutfak tuzundan çok, tuz endüstrisinde pazarlanma olanağı sağlayan kullanım alanı karayollarında buzlanmayı

önleyen çalışmalar olmuştur. Tuzun gıda maddesi olarak kullanımını dünya nüfusunun artışına oranlı olarak yükselmiş, ve dünyada kişi başına yıllık tuz tüketimi 30-31 kg iken, gelişmiş ülkelerde ise (Türkiye dahil) kişi başına yıllık tuz tüketimi 100 - 200 kg'a kadar çıkmıştır. Türkiye Avrupa'da en çok tuz tüketen ülkeler arasındadır. Tuz, günümüzde ilaç üretiminden, buz tutan yolların trafiğe açılmasına, suyun yumuşatılmasından sabun üretimine kadar 14 bin çeşit alanda kullanılıyor.

Tuzun son bir iki yüz yıla kadar son derecede nadir oluşu, üretim zorluğu, ve bir çok devletlerde tarih boyunca ağır vergilendirilmesi, dünya kültürlerinde ve halk gözünde tuza özel bir konum hatta kutsallık kazandırmıştı. Yine Kurlansky'nin kitabında, Roma İmparatorluğu'nda askerlere aylık tuz kotası verildiği ve sonraları tuz yerine aylık tuz kotasını alabilecekleri miktarda aylık ödenek verildiği ve İngilizce'de maaş anlamına gelen "salary" kelimesinin Latince "salarium" dan kaynaklandığı anlatılır.

Tuzun besinlerin bozulmasını önlemesi, yemeklere lezzet katması, temizleyici özellikleri de kutsal nitelikler kazanmasında etken olmuştur. Türkçe'de bir çok kültürde tuz, "su gibi aziz, tuz gibi mübarek" ifadesinde olduğu gibi değerli bir konumda görülmüştür. Kutsal kitaplarda tuz kalıcılık, sadakat, dayanıklılık, değer ve saflaştırma belirtmek için mecazi anlamda da kullanılır. Hz. İsa havarilerine, "yeryüzünün tuzu" olarak hitap eder. Tuz dini merasimlerde kullanılır. Yukarıda kısaca özetlediğimiz tuzun ekonomik ve kültürel tarihteki konumu, tuz üretim teknolojisi gelişip, tuzun dünyada aslında ne kadar bol olduğu anlaşılınca kadar insanlığın tuza ancak büyük güçlüklerle ulaşabildiğini gösterir. Bizim üzerinde durmak istediğimiz nokta, bu tarihin yakın zamanlara kadar çok az sayıda kişinin tuza erişebildiği gerçeğini belgelemesidir. Son bir iki yüzyıla kadar insanlığın büyük bir çoğunluğu tuzu kral saraylarında olduğu gibi mutfaklarında yemeğe katma olanağına sahip değillerdi. Son yüzyıl süresinde modern toplumlarda kişi başına düşen tuz tüketiminin kat kat artmış olduğu kesindir.

Evrimsel Perspektif

İnsan ve insansı (hominid) türlerin evrimi 8 milyon yıllık bir zaman diliminde gerçekleşmiştir. Çağdaş insan türü *homo sapiens* 500 bin yıllık bir geçmişe sahiptir. Bu süre içinde insan fizyolojisi tuzun bulunmadığı bir ortamda gelişmiş, tuzsuz diyetle adapte olmuş, tuzu son molekülüne kadar vücutta tutabilen mekanizmalar geliştirmiştir. Bu olgu aslında insandan çok daha eski olan böbrekli bir çok kara türleri için de geçerlidir. Homer W. Smith, *From Fish to Philosopher* adlı kitabında, karasal canlıların deniz yaşamından karaya geçişini vücuttaki su ve tuzu etkin bir şekilde koruyabilen böbreğin evrimi sayesinde olduğunu anlatır. (Smith 1953) Karasal yaşam ancak tuzsuz ortama adapte olmak suretiyle gerçekleşebilmiştir. Modern insanın en yakın ataları olan insansı (hominid) türlerin (modern insan türü olan *homo sapiens* dahil), hatta evrimde insan türüne yakınlığı bilinen şempanzelerin diyetlerine tuz ekleme olanakları yoktu. Öte yandan tuz (NaCl) karasal canlılarda ekstrasellüler sıvının, yani tuzlu denizden karaya çıkan canlı türlerinin içlerinde taşıdıkları denizin (Claude Bernard'ın tanımıyla *milieu intérieur*), en temel bileşenidir, ve karasal canlılara yaşam için tuzu koruyabilmek zorundadır. Bu gerçek evrim ortamında vücutta tuzu korumaya yönelik son derecede zorlu (evrimsel anlamda) bir doğal seçim baskısı olduğunu vurgular. Bu gerçeklerden milyonlarca yıl tuzsuz ortama uyarlanmış, aralarında insanın da bulunduğu türlerin bu seçim baskısını başarıyla çözümledikleri sonucuna kolaylıkla ulaşırız.

Gerçekten tuzsuz ortama adapte olmuş türlerin genetik profilleri incelendiğinde tuzu korumaya yönelik genlerin ağırlığı göze çarpar. (Lifton, Gharavi, and Geller 2001) Buna karşılık, evrim ortamında tuz fazlalığı ile karşılaşmadığı için tuz fazlalığını atacak genlerin seçimini sağlayan bir baskı olmamış, ve tuz dengesini çabucak sağlayabilecek genler, bir iki istisnadışında, gelişmemiştir. Tuzsuz ortamda gelişmiş organizma tuzun bol ve ucuz olduğu ortama itilince, tuz tutmaya yönelik genlerin "tutumlu gen" varsayımına uygun olarak fonksiyon gördüğü, ve kan basıncı yükselip "basıncı natriürezisi" görülünceye kadar vücut sodyumunu tuttuğu düşünülmektedir. (Weder 2007)

Tarihte yerleşik uygarlıklar gelişinceye ve yakın zamanlarda teknolojinin ve madenciliğin de ilerlemesi sayesinde tuz üretimi bir sorun olmaktan çıkıncaya kadar insan toplulukları, nadir istisnalar dışında, diyetinde hiç tuz alamıyorlardı. (Eaton and Konner 1985) Bu topluluklarda tüketilen taş devri (paleolitik) diyetinde doğal besinlerde bulunan az miktardaki sodyum sağlıklı yaşamla pekala bağdaşıyordu. Antropologlar günümüzde paleolitik dönemin koşullarında tutuklu kalmış toplumlar keşfettiler, ve araştırmalar yaptılar. Bunlar arasında Kalahari Çölü'ndeki Buşmenler, Avustralya yerlileri, ve Güney Amerika'da Amazon yağmur ormanlarında 20 - 30 bin yıldan beri taş devri koşullarında yaşadığı anlaşılan Yanomamo yerlileri üzerinde yapılan çalışmalar, bu toplulukların sifıra yakın tuz alımıyla yaşadıklarını doğrulamıştır. Diyetinde tuz alımını doğru olarak yansıtan 24-saatlik idrarda Yanomamo yerlilerinin doğal kaynaklar dışında (ortalama günde 0.25 - 0.50 gram) hiç tuz almadıkları ve bu toplumun bireylerinde hipertansiyon ve ona bağlı sağlık sorunlarının olmadığı gösterildi. (MacGregor and de Wardener 1998) Bu olguda tuz alımının çok düşük düzeylerde olması dışında potasyumun yüksek miktarlarda diyetle oluşunun da etken olduğu düşünülmektedir. Diğer bir ilginç gözlem de bu toplumda ileri yaşla kan basıncı arasında olduğu öne sürülen ilişkinin görülmeşi. Yirminci yüzyılın sonuna doğru keşfedilen bu cıvalı taş devri (paleolitik) kültürlerde yapılagözlemlere bir tür doğa deneyimi olarak da bakabiliriz. Bu gözlemlerden çıkarabileceğimiz kaçınılmaz sonuç da hipertansiyonun evrimsel bir maladaptasyon olduğu, tuzsuz ortama adapte olmuş insanın aşırı tuzlu ortama itildiğinde karşılaştığı uyumsuzluk (mismatch) sonucu beliren bir hastalık olduğudur. (Tekol 2008, Weder 2007)

Tarih ve evrim perspektifinde kısaca değindiğimiz bilimsel çalışmalardan çıkarılan verileri de göz önünde bulundurduğumuz zaman tuzun hipertansiyon ile olan ilişkisini artık hala şüpheyle karşılamak mümkün değil.

Diyette Tuzu Azaltma Çabaları

Son yıllarda, Türkiye'de olduğu gibi bir çok gelişmiş ülkede günlük tuz alımı 18 grama, yani doğal düzeyin (günde 0.25 - 0.50 gram) 35 - 70 katına ulaşmış durumda! Bu tuzun büyük bir kısmı ekmek, peynir, hazır aperatif, soğuk etler gibi gıdalardan kaynaklanmakta. Tuzlu diyetin sorumlu olduğu bu toplum sağlığı felaketleri birçok devleti hazır besinlerde tuz miktarını azaltmak için önlemler almaya yöneltmiştir. (He, Jenner, and Macgregor 2010) Uzun yıllar süren çalışmalar sonucu uzmanlar ve Dünya Sağlık Örgütü diyetinde tuz alımının günde 5 gramın altına düşürülmesini öneriyor. Bilimsel çalışmalar doğal düzeyin çok üstünde alınan tuzun kalp ve damar sisteminde zararlı etkilerinin kalıcı olması nedeniyle, diyetinde tuz kısıtlamasının doğuştan başlayarak uygulanması gerektiği yönünde. (Aburto et al. 2013) Türkiye'de de hipertansiyon ile ilgili tıp uzmanlarının diyetinde tuzu azaltmak için girişimlerde bulunmuş olduğu görülüyor. Bu çabaların, örneğin İngiltere'de olduğu gibi, hipertansiyon ve hipertansif kardiyovasküler komplikasyonları azaltacağına muhakkak gözüyle bakabiliriz.

Vecihi Batuman, M.D., F.A.S.N.
Dr. Rudolph and Ruth Ryder Professor of Medicine
Tulane University Medical School
New Orleans, LA
vbatuma@tulane.edu

* Bu çalışmaya dikkatimi çeken Prof. Dr. Tekin Akpolat'a teşekkür ediyorum. V.B.

KAYNAKÇA:

- Aburto, N. J., A. Zolovskaya, L. Hooper, P. Elliott, F. P. Cappuccio, and J. J. Meerpohl. 2013. "Effect of lower sodium intake on health: systematic review and meta-analyses." *BMJ* no. 346:f1326.
- Demirtaş, M. 2004. "Osmanlı Devletinde Tuz Üretimi ve Dağıtımı." *Atatürk Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Dergisi/Journal of Graduate School of Social Sciences* no. 3 (1):23-28.
- Eaton, S. B., and M. Konner. 1985. "Paleolithic nutrition. A consideration of its nature and current implications." *N Engl J Med* no. 312 (5):283-9.
- He, F. J., K. H. Jenner, and G. A. Macgregor. 2010. "WASH-world action on salt and health." *Kidney international* no. 78 (8):745-53.
- Kurlansky, Mark. 2003. *Salt : A World History*. New York :: Penguin.
- Lifton, R. P., A. G. Gharavi, and D. S. Geller. 2001. "Molecular mechanisms of human hypertension." *Cell* no. 104 (4):545-56.
- MacGregor, G. A., and H. E. de Wardener. 1998. *Salt, Diet and Health. Neptune's Poisoned Chalice: the origins of high blood pressure*. Paperback ed. Cambridge, UK: Cambridge University Press.
- Smith, W. H. 1953. *From Fish To Philosopher*. Little, Brown and Company. Boston. Reprint, Second.
- Tekol, Y. 2008. "Irreversible and reversible components in the genesis of hypertension by sodium chloride (salt)." *Med Hypotheses* no. 70 (2):255-9.
- Weder, A. B. 2007. "Evolution and hypertension." *Hypertension* no. 49 (2):260-5.

BAĞIŞ FORMLARI

ADI - SOYADI :

MEZUNİYET YILI : TALAS TAC

ADRES :

TEL&FAX :

CEP TEL. :

E-MAIL :

1- Yıllık Aidiyet ☐ **(180 TL'dir.)**

2- Burs Bağışı ☐

3- “Stickler’a Bir Tuğla da Sen Koy” Burs Projesi ☐

4- Bizletter Sponsorluğu ☐

Bizletter Reklamı ☐

Bizletter Bağışı ☐

5- TAC Spor Kulübü Bağışı ☐

BAĞIŞLARINIZ İÇİN ÖDEME TERCİHİNİZ

1- Kredi Kartı ile ödeme;

KART NO :

GÜVENLİK : (Kartın arkasındaki numaranın son üç rakamı)

SON KUL. TARİHİ :

MİKTAR : TL \$

PEŞİN :

AYLIK ÖDEME : AYDA TL / \$

Adı - Soyadı
İmza

2- Banka Hesabı;

GARANTİ BANKASI TARSUS ŞUBESİ TR 55 0006 2000 1530 0001 299930 NO'LU TL HESABINA

GARANTİ BANKASI TARSUS ŞUBESİ TR 90 0006 2000 1530 0009 098294 NO'LU \$ HESABINA

yatırılmıştır.

Adı - Soyadı
İmza

SEVGİLİ MEZUNLARIMIZ

TAC mezunu otel sahiplerini, bu sıcak yaz günlerinde sizlerle paylaşmak istedik. Yolunuz düşerse TAC indirimi uygulayacaklarını belirten mezun dostlarımızın yerlerine uğramadan geçmeyin. Sizlere güzel bir yaz sezonu dileriz.

ZEYTİN OTEL

Ertuğrul İçingir '94

Cep Tel.: 0532 762 89 04
Otel Tel.: 0232 716 80 81
info@alcatizeytinotel.com
ALAÇATI

DENİZKABUĞU BUTİK OTEL

Deniz Ünsalan Kaya '88

Cep Tel.: 0533 592 10 17
Otel Tel.: 0232 716 80 90
ALAÇATI

PALM BEACH ARSUZ

Can Gazel '03

Cep Tel.: 0533 641 25 03
cangazel@yahoo.com
ARSUZ

BİTEZ-MİNİSTAR HOTEL

Tevfik Çoğal '71 / Tanju Şahiner '71

Cep Tel.: 0532 206 04 99
Otel Tel.: 0252 363 77 18
www.ministarhotel.com
BODRUM

GÜMÜŞLÜK SMG EVLERİ

Muhsin Günaştı '66

Cep Tel.: 0532 378 24 74
mgunas6@gmail.com
BODRUM

INTERMOT BOĞSAK MOTEL

*'89 Oğuz Yılmaz ve Cengiz Yılmaz'ın
kardeşi Yavuz Yılmaz*

Otel Tel.: 0324 743 61 61
info@intermot.com.tr
BOĞSAK

SARIGERME SEVGİ OTEL

İbrahim Merze '75

Cep Tel.: 0533 711 61 58
Otel Tel.: 0252 286 82 77
DALAMAN

VİLLA AŞİNA

Bülent Sancaktar '78

Cep Tel.: 0532 423 63 45
0555 976 08 60
Otel Tel.: 0252 712 35 41
info@villaasina.com.tr
DATÇA

MAVİ YOLCULUK ORGANİZASYONLARI

H. Serhan Cengiz '79

Otel Tel.: 0252 645 26 82
www.veladare.com
GÖCEK

DOKTORUN OTELİ

Fatih Yorulmaz '76

Cep Tel.: 0532 271 12 76
Otel Tel.: 0312 658 34 34
HAYMANA

OLEA NOVA

Haluk Alpaytac '76

Cep Tel.: 0532 235 57 10
www.oleanova.com.tr
sema@oleanova.com.tr
KAŞ

Özgür Yaşa Tekstil Pazarlama'nın yeni ürünü; "Tril Pike..."

"Tril yeni jenerasyon yazlık pike ihtiyacını karşılayacak terletmeyen uyku ürünüdür. Tiril, tiril ve yumuşacıktır. Gözenekleri sayesinde vücut ısıyı baskılamadığı için uyurken serin tutan hatta klima kapattıran, çevreci bir üründür. Hiç düşündünüz mü; mevcut çarşaf, pike gibi sık ve sert dokulu ürünler neden terletir veya rahat uyutmaz? Aslında vücudumuzun yaydığı ısı, nefes almayan bir yüzeye çarptığında geri döner ve tekrar ısınır; tam da düdüklü tencere misali kendi ısıyla pişeriz. Oysa üzerimizde, ısıyı baskılamayan ve ortama aktaran, devir-daim etmesini sağlayan, gözenekli bir örtü olsa, bize nefes aldırsa... daha az veya hiç terlemesek, ... çok daha rahat uyur, klimayı kapatır, ya da çok kısıtlı kullanarak sağlıksız etkilerini ortadan kaldırırdık. Bu basit prensibe ek; "ben zaten yazın bir şey örtmem" diyenlere de genel bir tavsiye var; esasen sağlıklı bir vücudun kendisini soğutma mekanizması olan teri silmek çare değil, çünkü vücut soğumadıkça terleme devam ediyor.

Çare, teri mümkün olduğunca üzerimizde ince bir pike ile çekmek ve nemi tutmak, ki serinliği muhafaza edelim. Dahası ıslaklığın yatağa geçip hijyenik sorunlar çıkarmasını, ıslak şiltenin rahatsız etmesini önleyelim. İşte Tril pikenin farkı ona sarılabilecek kadar hafif, yumuşak ve rahatlatıcı olmasıdır.

Biz onun, pamuklu eşofman, şort, penye T-shirt ve sweatshirt gibi vücudun şeklini alan, rahat ettiren giysilerin devamı olmasını, "işte pike budur" dedirtmesini istedik. Adındaki "Tr" Türk icadını temsil eder ve ev tekstilinde yepyeni bir segment açmaya adaydır. %100 Pamuklu, dayanıklı, hatta ütü gerektirmeyen, Crocs ayakkabıları ile ilginç bir

benzerliği olan, patent başvurusu kabul edilmiş, yeni yazlık uyku ürünüdür. Yaz uykularınız kıymetli ise Mayıs ayından itibaren Boyner Mağazaları Ev tekstili reyonlarında Tril olarak bulabilirsiniz. Daha önce "Boyner Evde Tril" olarak duyurmuştuk, ancak sadece kendi markamız ile devam etmeyi doğru bulduk. Ayrıca TAC mezunlarına Boyner satış fiyatlarından çok daha avantajlı satış yapabilmemiz için bize www.tril.com.tr adresinden mail atınız.

Bu kısa tanıtımdan sonra projeye olan destekleri sebebi ile TAC'93 Dost Karahmetli ve Shift ofisine (Tril adı ve logosu

için), '86 Evren Madran'a (Marka stratejisi ve Logoyu inatla en güzeli bulacak şekilde yönlendirdiği için), '81 Haluk Türkmen abime (projenin

başında bize güven verdiği ve yol gösterdiği için, ki ben ona bir de özür borçluyum). '67 Nesim Avigdor abiye, inovasyon konulu sohbet için; '87 İtir Sevim'e, verdiği hukuki destek için, bir de özel teşekkür edeceğim '84 mezunu abim var ki bir telefonla bana Mudo'nun yolunu açtı, müşadesini alırsam adını daha sonra yazacağım.

Ürünümüzün ve inşallah onu takip edecek ürünlerin mahçup etmeyeceğini umarım.

Geliyorum yardım ricama;

- 1) Yataş, Yatsan, İşbir yatak gibi firmalara ulaşmak istiyoruz.
- 2) Chakra, English Home, Madame Coco, Gül Güler gibi butik ev tekstili markaları da hedefimizde.
- 3) Butik oteller (özellikle çocuklu ailelerin gittiği) ve benzerleri. Tanıdıklarınız, önerebilecekleriniz varsa çok seviniriz.
- 4) Marinalarda satış yapabileceğimiz dükkan, butik vb. iletişim noktaları.
- 5) Şimdiden ABD temsilciliği talepleri almaya başladık ama TAC'li olup da bu konuda yetkin çalışabilecek temaslar da bize güç verir. Ayrıca dünyanın kuzey ve güney yarım kürelerinde sıcak bölgelerde, artık serin yer kaldı mı bilmiyorum, (bkz. Obama State of the Union konuşması; dünyada kaydedilen en yüksek 12 yıla ait veriler son 15 yılda gelmiş, bu da bir trend değil ise nedir, diyor!) satış ağları ile de ilgileniyoruz.

www.tril.com.tr henüz tam anlamı ile hazır olmamasına rağmen, marka ve ürünlerimiz hakkında bazı bilgiler oradan da alınabilir.

Önerilerinizi, eleştiri ve yorumlarınız almak isterim.

Selam, sevgi ve saygılarımla;

Özgür Yaşa '87
Özgür Yaşa Tekstil Pazarlama

“İşte Pike Budur!
Terletmeyip Serin Tutan, Yumuşacık.”

tril
www.tril.com.tr

Aero-Pore TECHNOLOGY®
“Nefes alan gözenekler”